

Vượt qua tâm dịch
KỶ ỨC KHÔNG QUÊN
COVID 19

CUỘC THI VIẾT “VƯỢT QUA ĐẠI DỊCH” - HƯỚNG TỚI TƯƠNG LAI

NHIỀU TÁC GIẢ

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

Vượt qua tâm dịch
Ký ức không quên
Cuộc thi viết "Vượt qua đại dịch - Hướng tới tương lai"

Nhiều tác giả

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc – Tổng Biên tập

ĐINH THỊ THANH THỦY

Biên tập: **Bùi Đức Huy**

Trình bày: **Mạnh Hải**

Bìa: **Lê Nguyên Uyên**

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

62 Nguyễn Thị Minh Khai, Q.1, TP.HCM

ĐT: (028) 38225340 - 38296764 - 38247225 - Fax: 84.28.38222726

Email: tonghop@nxbhcm.com.vn

Sách online: www.nxbhcm.com.vn / Ebook: www.sachweb.vn

Thực hiện liên kết:

Phòng Văn hoá và Thông tin Quận 1

Địa chỉ: 47 Lê Duẩn, P. Bến Nghé, Quận 1, TP.HCM

XNĐKXB số: 1405-2023/CXBIPH/01-105/THTPHCM

QĐXB số: 77/QĐ-THTPHCM-EBOOK2023 ngày 15/5/2023

ISBN: 978-604-58-9719-5. Lưu chiếu năm 2023

ISBN: 978 604 58 9719 5

9 786045 897195

Vượt qua tâm dịch KÝ ỨC KHÔNG QUÊN

CUỘC THI VIẾT “VƯỢT QUA ĐẠI DỊCH” - HƯỚNG TỚI TƯƠNG LAI

NHIỀU TÁC GIẢ

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

LỜI NÓI ĐẦU

Vượt qua tâm dịch - Ký ức không quên là tác phẩm tập hợp các bài viết được tuyển chọn từ cuộc thi viết về công tác phòng, chống đại dịch Covid-19 trên địa bàn Quận 1, với chủ đề tôn vinh sức mạnh về tinh thần đoàn kết, chung sức đồng lòng của Nhân dân và chính quyền, hệ thống chính trị Quận cùng những thành tựu đạt được trong cuộc đấu tranh phòng chống dịch. Cuộc thi nhằm hưởng ứng kế hoạch của Ban Tuyên giáo Thành ủy, Ban Thường trực Ủy ban Mặt trận Tổ quốc Việt Nam Thành phố, Ban Dân vận Thành ủy về tổ chức cuộc vận động viết về công tác phòng chống dịch Covid-19 trên địa bàn Thành phố Hồ Chí Minh, với chủ đề “Vượt qua đại dịch - Hướng đến tương lai”.

Chỉ sau 02 tháng phát động, cuộc thi đã nhận được sự tham gia, hưởng ứng nhiệt tình của đông đảo người viết thuộc mọi tầng lớp, lứa tuổi và nghề nghiệp khác nhau, với gần 600 bài viết thuộc thể loại hồi ức và bút ký. Gần 50 bài viết được Ban Tổ chức tuyển chọn đưa vào ấn phẩm là các câu chuyện người thật, việc thật, ghi lại những kỷ niệm chân thực và xúc động về bản thân, gia đình, bạn bè, đồng nghiệp đã trực tiếp tham gia và đóng góp công sức, trí tuệ trong cuộc chiến phòng chống dịch bệnh gian khổ và khốc liệt. Mỗi câu chuyện phản ánh một góc độ, khía cạnh, đan kết với nhau, khắc họa nên bức tranh toàn diện về 150 ngày đêm đau thương, mất mát nhưng đầy quả cảm - đã ghi dấu ấn hào hùng trong tâm hồn và hành động của mỗi chiến sĩ ở tuyến đầu chống dịch trên địa bàn Quận 1.

Những dấu ấn, ký ức sâu sắc ấy đã được các tác giả thể hiện qua những trang viết tràn đầy cảm xúc. Hình ảnh xuyên suốt các bài viết là đội ngũ các chiến sĩ chống dịch từ khắp mọi miền đất nước hội tụ về, có cả những mái tóc hoa râm kể bên tóc xanh của tuổi đôi mươi, trở thành những đồng đội sát cánh bên nhau, cùng nhau tham gia trực chốt, đi chợ giúp dân, chung tay xây dựng các bệnh viện dã chiến, lập “Bếp yêu thương”, “Bữa ăn yêu thương” dành cho các cụ già đơn thân, khuyết tật; điều phối

tiêm vắc-xin ở các điểm nóng, phát nhu yếu phẩm thiết yếu cho người dân ở những khu phố bị cách ly, v.v... Đặc biệt là sự dẫn thân và những tấm gương hy sinh thầm lặng của các chiến sĩ anh hùng áo trắng, theo tiếng gọi, mệnh lệnh của trái tim, đã gác lại bao lo toan bận bịu đời thường, xa gia đình, bất chấp mọi hiểm nguy gian khó, sẵn sàng hy sinh cả tính mệnh để xông vào tâm dịch giành giật lại sự sống cho từng bệnh nhân. Họ là những bác sĩ - chiến sĩ tuổi đời rất trẻ đến từ ba miền đất nước, những con người hoàn toàn xa lạ, thậm chí còn không thấy rõ mặt nhau trong bộ áo quần phòng hộ. Qua tháng ngày lăn lộn nơi tuyến đầu chống dịch, những gian nan thử thách khốc liệt đã gắn kết họ như người thân ruột thịt trong gia đình, nên giây phút chia tay bùi ngùi bao cảm xúc: “Càng tiếp xúc lâu càng trở nên thân thiết, nên thời khắc nói ra câu tạm biệt quá nghẹn ngào. Mong rằng, khi hết dịch sẽ gặp lại, ở một nơi mà chúng ta có thể ôm lấy nhau hạnh phúc hơn bây giờ” (*Hành trình của những chiến sĩ tuyến đầu chống dịch*).

Tình yêu thương, khởi nguồn từ giá trị nhân văn cao cả của dân tộc chính là yếu tố tạo nên sức mạnh gắn kết, hội tụ những chiến sĩ tự nguyện dẫn thân và luôn vững tin vào tương lai tất thắng đẩy lùi dịch bệnh. “Gieo niềm tin từ những yêu thương” là câu chuyện cảm động chuyển tải sâu sắc thông điệp về niềm tin và hy vọng ấy. Mầu tin nhắn của cậu học trò phải chịu nỗi đau lớn mất đi người mẹ vì Covid với cô giáo vừa “vượt cạn” sinh em bé trong đại dịch, như sự đúc kết quy luật tuần hoàn của đời sống để thấp lên ngọn lửa thương yêu và hy vọng. “Cô vẫn nhớ những kỷ ức buồn mà cô trò mình đã trải qua... nhưng con và cô đã vượt qua, và chúng ta đã làm được nhiều điều đáng tự hào. Hôm sau gặp, cô sẽ ôm con nhé. Tất nhiên là ôm thật chứ không ôm qua điện thoại nữa, vì giờ mình không còn lo lắng vì dịch bệnh nữa rồi”...

Dịch bệnh giờ đã qua đi, Thành phố đang hồi sinh trở lại nhịp sống bình thường, hòa mình vào công cuộc phát triển kinh tế, xã hội chung của cả nước. Cuộc hồi sinh ấy đã phải trả giá bằng công sức, mồ hôi, nước mắt, thậm chí bằng chính cuộc sống của bao người. Sự ra mắt của ấn phẩm này là lời cảm ơn, tri ân sâu sắc về những cống hiến, nghĩa cử cao đẹp và sự hy sinh thầm lặng của các tập thể, cá nhân đã xông pha nơi tuyến đầu chống dịch trên địa bàn Quận 1 nói riêng và cả Thành phố thân yêu của chúng ta.

Xin trân trọng cảm ơn tất cả các tác giả đã gửi bài tham dự cuộc thi, cảm ơn Nhà xuất bản Tổng hợp Thành phố Hồ Chí Minh đã đồng hành, phối hợp, tạo điều kiện giúp đỡ để ấn phẩm được ra mắt và đến tay bạn đọc.

Ban Tổ chức cuộc thi viết
Vượt qua tâm dịch - Kỷ ức không quên

DOANH NHÂN - TỔ TRƯỞNG: ĐÚNG VAI - ĐÚNG VIỆC

Họ và tên: **HÀ MINH THẨM**

Nghề nghiệp: Công an; Email: thamhaminh77@gmail.com

Đơn vị: Công an, Quận 1

Địa chỉ: 73 Yersin, phường Cầu Ông Lãnh, Quận 1

Râm ran về virus khởi phát gây bệnh Covid-19 tại Trung Quốc đã được báo chí thông tin từ cuối năm 2019, rồi nhanh chóng lây lan đến hàng loạt quốc gia trên thế giới với tốc độ truyền nhiễm và chết chóc kinh hoàng. Trong lúc đó, Thành phố Hồ Chí Minh vẫn chỉ mới phát hiện, điều trị cho cơ sở bệnh nhân ít ỏi; có lúc yên ắng, tưởng chừng đứng ngoài vòng vây. Vậy mà, vào cuối tháng 4/2021, sau khi phát hiện, bắt được nhiều người nước ngoài nhập cảnh trái phép vào thành phố và sau nhiều hoạt động tập trung đồng người, thành phố đã phải bước vào trận chiến sinh tử thật sự. Đó là những ngày TP. HCM nói chung, Quận 1 nơi tôi sống và công tác nói riêng, oằn mình chống chọi với virus SARS-CoV-2, loại virus gây ra đại dịch vô tiền khoáng hậu, mà từ khi chào đời đến giờ, tôi mới được chứng kiến tận mắt; thậm chí là phải trải nghiệm với những cảm xúc hoang mang, lo lắng, sợ hãi đến tột cùng khi người thân của tôi phải điều trị trong phòng Hồi sức cấp cứu của Bệnh viện Chợ Rẫy suốt nhiều tuần.

Để đối phó với đại dịch lần đầu xuất hiện mang tên Covid-19, Đảng - Chính phủ và chính quyền thành phố đã cân nhắc đưa ra nhiều giải pháp chưa có tiền lệ; cứ vừa làm vừa đánh giá hiệu quả, rút kinh nghiệm; cũng như linh động, điều chỉnh giải pháp cho sát hợp, căn cơ hơn. Ban đầu, cứ phát hiện bất cứ F0 nào thì lập tức đưa ngay vào khu điều trị tập trung. Người là F1 đến F5 cũng nằm trong diện test mẫu dịch hầu hòng vài lần, không được đi đến nơi đông người, hạn chế tối đa việc tiếp xúc với người khác, theo dõi kỹ diễn biến sức khỏe và chủ động ăn uống, chăm sóc nâng cao đề kháng, gần giống F0. Người thành phố hồi hộp đi qua khoảng thời gian vừa thức giấc thì thấy nhà hàng xóm hoặc chính nhà mình bị giăng dây.

Các y, bác sĩ căng mình ngày đêm cứu chữa bệnh nhân nhiễm Covid-19 diễn biến nặng tại phòng Hồi sức cấp cứu (ICU) Bệnh viện Chợ Rẫy

Trong thời gian rất ngắn, số F0 tăng nhanh đến nỗi các khu điều trị cách ly không đủ sức chứa. Bệnh nhân F0 mới chuyển sang cách ly tại nhà (nếu đáp ứng điều kiện về phòng ở, nhà vệ sinh riêng, không có bệnh nền...) để tuyệt đối không tiếp xúc trực tiếp với người khác, kể cả người thân. Mọi người phải giữ vệ sinh diệt khuẩn tối đa, giữ khoảng cách với bạn bè, đồng nghiệp, hàng xóm. Một số loại hình giải trí, sản xuất, kinh doanh, học tập... tạm dừng, các chợ truyền thống đóng cửa, người dân “nằm im” trong từng căn nhà, từng khu phố. Mọi việc mua bán đều qua trung gian vận chuyển. Một số trường hợp được phép di chuyển từ khu vực này sang khu vực khác. Dù vậy, tình hình dịch bệnh vẫn diễn biến phức tạp, dẫn đến cần thực hiện phong tỏa trên phạm vi toàn thành phố. Với giờ giới nghiêm, người không có nhiệm vụ thì không được ra khỏi nhà sau giờ quy định. Rất nhiều gia đình đã gửi con về quê, suốt nhiều tháng không

Sau buổi test hấu hợng, các F0 được đưa đến khu điều trị, cách ly tại các bệnh viện dã chiến

dám về thăm. Có nhà bỏ phố về chốn riêng, tự tay nuôi trồng thực phẩm cho gia đình. Những cuộc di cư nhanh chóng, khẩn trương của người dân càng khiến thành phố điêu hiu. Đêm trôi qua trên những trục đường lớn của nội ô, chỉ có ánh đèn vàng và những người thức cùng chốt gác. Từng xem nhịp sống của thành phố sầm uất, sôi động, ồn ào không ngủ là hiển nhiên nhưng vào quãng thời gian này, mọi người có thể cảm nhận thật rõ từng hơi thở nhọc nhằn của một thành phố đang vất vả và vì ốm mệt, mất mát.

Tôi không thể quên một buổi sớm tối tháng 8/2021, chồng tôi đi trực còn tôi đang hối hả chạy từ cơ quan về nhà với hai đứa con vẫn chăm chú học online. Nhìn hàng đoàn xe cấp cứu, xe tang di chuyển lặng lẽ và vội vã từ làn đường ngược chiều, tôi bỗng thấy một cảm giác rất lạ lùng, rất hiển hiện. Tôi đang đi giữa hai thế giới của sự sống và cái chết. Thời khắc ấy, tôi đã mong cho thành phố của tôi hồi phục như cũ biết bao. Tôi thầm nói với những người đã ra đi rằng hãy yên lòng, vì họ đã làm tròn phần việc của họ và những người đang sống như chúng tôi sẽ tiếp tục dựng xây lại thành phố này. Bất giác, tôi trào nước mắt, hiểu rằng lời hứa rất thiêng liêng!

Các lực lượng phối hợp tuần tra, canh gác để thành phố sớm bình yên trở lại

Chung sức – đồng lòng cùng nhau vượt qua đại dịch, hướng tới tương lai

Sau đó, cơ quan tôi cho làm việc tại nhà và từ lúc ấy, tôi dành gần như toàn bộ thời gian trong ngày để thực hiện những hành động thiết thực của mình - giúp đỡ người dân nơi tôi sinh sống, đó là “Đi chợ hộ”. Dù làm việc luôn tay nhưng tôi và anh em cảnh sát khu vực rất vui, thấy mình sống hữu ích.

Qua những công việc để giúp dân đó, tôi gặp chị. Lúc đó, tôi chỉ nghe chị giới thiệu ngắn gọn là tổ trưởng tổ dân phố 14, Khu phố 1. Chị nghe nói tôi mua và đưa được thực phẩm, thuốc men kịp thời đến tận nhà người dân nên chị chủ động gửi lời mời kết bạn. Những ngày đó, tôi nhận lời kết bạn với hàng trăm người nên tôi chưa có ấn tượng gì với riêng chị. Để rồi, mỗi khi nhìn thấy những hình ảnh, những thông tin chị post lên nhật ký Zalo, tôi đã đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, từ ngạc nhiên cảm phục này đến ngạc nhiên cảm phục khác. Không

Mong những người đã ra đi hãy thanh thản, yên lòng vì đã hoàn thành phần việc với cuộc sống. Chúng ta mãi tri ân họ!

Trong dịch bệnh nhiều bạn nam đa năng hơn khi làm nhiệm vụ đi chợ giúp dân

Doanh nhân Hoàng Thị Tấn
Hội viên Chi hội bảo trợ bệnh nhân nghèo Thiện Sĩ,
Hội Bảo trợ Bệnh nhân nghèo Thành phố.

thể phản định là chị hay những công việc đầy nhân văn, thiện đức mà chị đã làm mỗi ngày cứ thế với vợi cao xa như núi, rộng dài như biển. Ngắm đến mình, với chút tâm huyết, nỗ lực bản thân như thế thì quá nhỏ bé, như thể một giọt nước trong đại dương, một ngọn cỏ trên thảo nguyên xanh hay chỉ nhặt nhòa làm một hạt cát giữa mệnh mông sa mạc rộng lớn đó mà thôi!

Chị là Hoàng Thị Tấn, ngụ tại 19/23-19/25 Trần Đình Xu, phường Cầu Kho, Quận 1. Ở lần đầu tiên gặp chị, chính xác là khi tôi chỉ vừa dừng xe thì chị đang thoăn thoắt di chuyển từ phía sau hàng chống thùng trứng gà do thấy bà con trong khu phố khó có thể mua được, chị đã kết nối liên hệ mua trứng tại công ty để mang về giúp bà con trong mùa dịch. Nếu không được giới thiệu, khó ai nhận ra ngay đó chính là một nữ doanh nhân thành công trên thương trường. Tới giờ, khi đã có thể gặp chị nhiều hơn, lâu hơn, tôi thấy gương mặt chị ánh lên nét từ tâm và nổi bật là nụ cười thật ấm áp, hào sảng.

Tôi ấn tượng với những hình ảnh chị tất bật xách trĩu hai tay nào bánh mì, rau củ, trái cây, cơm, gạo, thực phẩm... chia đều cho người dân trong tổ và không chút nề hà đi đến những nơi bị giãn dây cách ly, phong tỏa hay hình ảnh chị bị lọt thỏm giữa những túi thực phẩm rất to trên đường phân phát tận tay người nghèo. Trời mưa gió lạnh ướt hay nắng nóng khét da đầu, chị vẫn không ngại ngại. Chị cần nghe báo có trường hợp nào cần giúp là chị nhanh chóng lên đường. Chị chỉ sợ không đến kịp thì không còn cơ hội để giúp nữa. Những thứ chị tặng còn là bình ôxy, quần áo bảo hộ, thuốc men, xe lăn và cả áo quan... Nhà nào trong khu phố có tang, chị đại diện đến thăm viếng, động viên. Chị thấu hiểu bà con bị giảm hoặc mất thu nhập

Chị Hoàng Thị Tấn tích cực tham gia hỗ trợ, tiếp tế những suất ăn đến người dân nơi phong tỏa

trong thời dịch nên tổ chức cho cả khu phố được điểm tâm miễn phí mỗi ngày. Những người thuê trọ trong xóm càng được chị quan tâm, giúp đỡ nhiều hơn. Trong 150 ngày căng mình chống dịch, chị đã vận động và phân phối, trao tặng hàng triệu suất ăn, gần 2000 đòn bánh tét, 12 tấn gạo, 7 tấn rau củ, 1 tấn trái cây, hàng triệu quả trứng cho bà con thành phố. Ngoài ra, chị tài trợ hơn 10 tấn oxy, thuốc men, đồ bảo hộ cùng nhiều trang thiết bị y tế cho tỉnh Đắk Lắk kịp thời ứng phó với dịch Covid-19.

Ngược xuôi với công việc thiện nguyện là vậy, trở về nhà, chị lại khẩn trương hoàn thành các loại danh sách để bà con sớm được nhận hỗ trợ. Nhiều buổi, dù đã rất

Nhiệm vụ của người Tổ trưởng Tổ dân phố trong mùa dịch bệnh

mệt mỏi nhưng chị vẫn tự nhủ “Phụng sự bá tánh là cúng dường chư Phật” để động viên bản thân bước tiếp. Ngay cả khi bản thân nhiễm bệnh, chị vừa điều trị vừa sắp xếp, ủy thác cho bạn bè thực hiện cứu trợ, không để đứt quãng việc nào.

Chị Hoàng Thị Tấn luôn quan tâm chăm lo cho người nghèo, nhất là các vùng nông thôn, vùng sâu vùng xa

Doanh nhân Hoàng Thị Tấn tài trợ mổ mắt miễn phí cho người nghèo

Nhiều ngày bám chốt, bám địa bàn, mỗi lần trở về thăm gia đình, lực lượng phòng, chống dịch cũng chỉ dám đứng nhìn từ xa

Tôi thật sự ngưỡng mộ chị. Tự chị đã sống trọn vẹn với phương châm “Cho đi” là đủ làm rạng danh tiên tổ muôn đời và “còn mãi” lưu truyền qua các thế hệ mai sau.

Thời gian khó khăn ấy rồi cũng qua đi... Đến giờ, Covid-19 ở Việt Nam đã trở thành bệnh thông thường như cúm mùa do người dân được tiêm phòng vắc-xin với độ bao phủ rộng. Tuy nhiên, mỗi lần nhớ lại khoảng thời gian ấy, bạn hẳn cũng như tôi, không thể nào quên được những tháng ngày thành phố mình yêu ốm nặng, những nẻo đường vắng hoe, những thanh âm của hàng xe cứu thương nối nhau lao đi, những công việc chưa có tiền lệ, những câu hỏi thăm sức khỏe lạ đời, những tin nhắn đầy trông đợi, những giọng nói thảng thốt, những bức bối dồn nén và bất lực, những chuyến “nhìn” gia đình vội vàng với khoảng cách xa lắc vì không dám đến gần người thân, những đêm khuya đầy trăn trở, những giọt nước mắt tang thương, những cảm xúc nghẹn lời và những nghĩa tình muôn nơi nồng thắm, những giọt mồ hôi và cả bao tiếng hát, nụ cười...

Thành tích còn mãi khi doanh nhân Hoàng Thị Tấn luôn biết cho đi

LỬA YÊU THƯƠNG

Họ và tên: **TRẦN THỊ MẾN**

Nghề nghiệp: Công chức; Email: ttmen.ck.q1@tp HCM.gov.vn

Đơn vị: Hội Liên hiệp Phụ nữ phường Cầu Kho

Địa chỉ: 23 Trần Đình Xu, phường Cầu Kho, Quận 1

Theo thói quen, sáng nay tôi xé lịch để chào đón tháng mới; tôi chợt giật mình nhận ra đây đã là tháng cuối cùng của năm 2022 rồi. Thời gian thấm thoát thoi đưa, một năm phục hồi và phát triển của Nhân dân thành phố sau những biến cố thăng trầm của đại dịch Covid-19; một năm mà tất cả chúng ta đã nỗ lực rất nhiều, nhưng tác động của đại dịch Covid-19 quá lớn, chính vì lẽ đó mà thành phố chúng ta sẽ tiếp tục cần có thêm thời gian để phục hồi tốt hơn nữa; tạo bề phóng phát triển bền vững cho những năm tiếp theo.

Sáng cuối tuần, trời đổ cơn mưa, tôi cũng lười ra ngoài mà tiếp tục nằm cuộn mình trong chiếc chăn ấm và nghĩ về những kết quả đạt được của năm 2022; miên man trong dòng suy nghĩ ấy, tôi nhớ về cuộc chiến chống dịch Covid-19 trên địa bàn Thành phố Hồ Chí Minh. Với tôi, những ngày tháng chống dịch trong giai đoạn khốc liệt ấy sẽ mãi mãi không bao giờ quên. Đó là mấy tháng liền thành phố chúng ta tiến hành giãn cách xã hội với lời kêu gọi “Ai ở đâu ở yên đó”; là khoảng thời gian mà hầu hết các hoạt động chuyển hướng online, là khoảng thời gian tình đoàn kết, sự sẻ chia của Nhân dân cả nước hướng về thành phố, là những chuyến xe 0 đồng, những chuyến xe nghĩa tình lăn bánh không quản ngày đêm để đến với bà con TP.HCM. Giai đoạn khốc liệt ấy, tôi cũng đã chứng kiến những yêu thương từ những điều nhỏ nhất đến từ những di, những chị hội viên phụ nữ trên địa bàn phường. Sự trầm lặng ấy của các chị đã góp phần tích cực trong công tác phòng, chống dịch trên địa bàn phường.

Phụ trách công tác phụ nữ của phường nên tôi cùng Ban Thường vụ hội được giao nhiệm vụ hỗ trợ nhu yếu phẩm cho các khu vực phong tỏa. Tôi còn nhớ, khi chúng tôi còn đang suy nghĩ làm cách nào để có thể hỗ trợ những suất ăn cho bà con khu vực bị phong tỏa, hay lực lượng trực chốt đảm bảo an ninh trên các tuyến đường của phường, thì tôi nhận được tin nhắn của các cô các chị: “*Cô và một số cô trong khu phố sẽ cùng nhau mượn trụ sở của Khu phố 2 để nấu ăn hàng ngày hỗ trợ cho khu vực bị phong tỏa, lực lượng phòng, chống dịch nhé*”; “*Hàng ngày chị sẽ hỗ trợ nấu nước chanh sả gừng, nước sâm... để gửi cho lực lượng y tế, lực lượng trực chốt trên địa bàn phường mình nhé*”; hay “*Cần người đi chợ cho khu vực phong tỏa thì nhớ gọi chị*”.... Vâng, chỉ vòn vẹn những tin báo ấy, đã khiến tôi thực sự biết ơn và xúc động rất nhiều.

Với tình yêu thương, sự đoàn kết cùng nhau vượt qua đại dịch, lửa yêu thương đã được nhóm lên trong từng căn bếp nhỏ của các đi, các chị. Hàng ngày, cứ hơn 10 giờ sáng, tôi nhận được tin nhắn đến nhận nước chanh sả gừng, nước ép để mang gửi cho các lực lượng. “*Bếp yêu thương*” tại trụ sở Khu phố 2 cũng đã tập hợp 4-5 chị hỗ trợ; hàng ngày các đi, các chị phải dậy và chuẩn bị từ 06 giờ sáng và thực hiện nhiều công việc như lau khử vệ sinh khu vực bếp, rửa rau, vo gạo và chuẩn bị các món ăn

chính. Đến khoảng 11 giờ trưa, các dì các chị đã chuẩn bị xong hơn 200 suất ăn và phân chia rõ từng nơi để đi giao sao cho thật tiện lợi. Các dì, các chị cũng thường xuyên thay đổi các món ăn để không bị nhàm chán và đầy đủ chất dinh dưỡng.

Tôi được nghe kể rằng, để đến hỗ trợ tại Bếp, các dì, các chị đã phải thuyết phục chính chồng và con cái trong gia đình rất nhiều, sau đó mới nhận được sự đồng thuận của gia đình. Với sự đồng ý của gia đình, mọi người đã thật sự yên tâm hỗ trợ cho Bếp. Thời điểm đình dịch ấy, sự nhiệt tình, tiên phong của các dì, các chị đã làm cho tôi - thế hệ trẻ phải nhìn lại chính mình và tự nhủ bản thân phải phấn đấu hơn nữa.

Hàng ngày, ngoài việc chuẩn bị nấu ăn, các dì các chị còn có thêm nhiệm vụ hỗ trợ phân chia quà, nhu yếu phẩm, gạo, rau... mà phường hoặc mạnh thường quân hỗ trợ cho khu vực phong tỏa trên địa bàn khu phố và khu phố lân cận. Nhìn thấy công việc hàng ngày mà các dì, các chị làm; nhiều mạnh thường quân đã chung tay gửi thêm nhiều thực phẩm để Bếp duy trì ngọn lửa: Có khi là 50 kg thịt gà; 30 kg thịt heo; có khi là mấy trăm trứng; mấy trăm kg gạo, mấy tấn rau...; xe trật tự đô thị của phường cũng là phương tiện hỗ trợ vận chuyển lương thực cho Bếp. Để duy trì hoạt động và nâng cao hiệu suất của Bếp; Hội Liên hiệp Phụ nữ quận và phường cũng thường xuyên hỗ trợ rau, gạo nhu yếu phẩm cho Bếp.

Có một điều đặc biệt mà tôi được nghe các dì, các chị kể rằng: Mỗi lần Bếp chuẩn bị cạn nguồn lương thực để nấu ăn, thì trong nhóm mọi người nói chuyện và lo lắng không biết như thế nào; và mọi người cùng trò chuyện với Bác: “Bác ơi, Bếp tụi con sắp hết đồ ăn rồi; ngày mai tụi con chưa biết có nấu được nữa không?” thì y như rằng chiều tối hoặc ngày hôm sau sẽ có mạnh thường quân gửi tặng thực phẩm. Các dì, các chị nói rằng: Không biết là vô tình hay là Bác đã nghe và đã đồng hành cùng các dì, các chị; sự việc này không chỉ diễn ra một hay hai lần; mà diễn ra rất nhiều lần.

Trong những tháng ngày ấy, tôi thường lui tới và dặn dò các dì, các chị phải cẩn thận, tăng cường sức đề kháng để có sức khỏe tốt. Nhưng rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến, trong số 4-5 thành viên của Bếp, đã có lúc chỉ còn một người do các thành viên kia bị F0. Những lúc ấy, tưởng rằng Bếp sẽ ngưng hoạt động, nhưng không, Bếp vẫn duy trì và chỉ giảm số lượng suất nấu đi. Trong thời điểm đi cách ly, các thành viên Bếp vẫn nhắn tin trao đổi, hỏi thăm tình hình hoạt động ở khu phố và còn nói *“Cách ly về tôi sẽ xông pha cùng chị em tiếp”*. Thực hiện cách ly xong, các chị cũng được người nhà kêu không cho đi nữa, nhưng vì lòng nhiệt huyết, tinh thần trách nhiệm, các chị lại thuyết phục gia đình và quay trở lại và thổi bùng lên ngọn lửa yêu thương.

Với tinh thần trách nhiệm, tình sẻ chia; “Bếp yêu thương” của các dì, các chị tại trụ sở Khu phố 2 phường Cầu Kho đã duy trì hơn 04 tháng và nấu hơn 26.000 suất ăn để phục vụ cho khu vực phong tỏa và các lực lượng phòng, chống dịch trên địa bàn phường. Tôi vẫn còn lưu giữ rất nhiều hình ảnh, video về quá trình làm việc, trò chuyện của Bếp yêu thương. Đó sẽ mãi là những kỷ niệm không bao giờ quên.

Ngày 01/10/2021 - ngày TP.HCM hết giãn cách, người dân thành phố được phép di chuyển cùng là ngày Bếp yêu thương ngưng hoạt động. Trước đó mấy ngày; các cô các chị đã cùng nhau ôn lại những kỷ niệm và quyết định ngày 01/10 sẽ nấu một món

thật ngon để gửi tặng tất cả lực lượng phòng, chống dịch của phường và dọn dẹp trụ sở. Bếp ngưng hoạt động và mọi người cùng nhau quay trở lại với công việc.

Quay trở lại với cuộc sống mới sau những tháng ngày khốc liệt, các dì các chị trong nhóm Bếp yêu thương vẫn giữ nguyên vẹn ngọn lửa yêu thương ấy; tin báo “Bếp yêu thương sẽ trở lại hoạt động nhé!” nhưng với hình thức mới, đó là hàng quý sẽ tổ chức hoạt động “Bữa cơm yêu thương” dành cho các cụ già đơn thân, khuyết tật trên địa bàn khu phố. Và từ Quý 1/2022, phong trào “Bữa cơm yêu thương” đã bắt đầu và thu hút sự tham gia của ba Chi hội phụ nữ khu phố. Ngoài nấu các món ngon cho các cụ, các chi hội phụ nữ khu phố đã vận động và tặng nhiều phần quà thiết thực nữa. Tôi đã rất vui và cảm phục trước những yêu thương ấy. Mong rằng, ngọn lửa yêu thương này sẽ tiếp tục lan tỏa./.

MÙA HẠ NĂM NHÂM DẦN!

Họ và tên: HUỖNH TẤN THÀNH

Nghề nghiệp: Nhân viên; Email: huynhtanhanh0509@gmail.com

Đơn vị: Viện Kiểm sát nhân dân cấp cao tại TP.HCM

Địa chỉ: 33 Hàn Thuyên, phường Bến Nghé, Quận 1, TP. HCM.

Một làn sương mờ ảo giữa màn đêm tĩnh mịch, xen lẫn là vị mặn của mồ hôi chảy xuống từ bộ đồ bảo hộ y tế cấp độ một. Phải, tôi đang hồi tưởng lại về những tháng ngày đi chống dịch Covid-19 năm 2021. Cái khoảng thời gian mà tôi ghi tên mình vào bản đăng ký tự nguyện, điều đó đồng nghĩa với việc tôi chấp nhận hy sinh cả bản thân mình cho Tổ quốc tôi và đồng bào tôi. Cảm giác ra đi mà chẳng hẹn ngày về, xách ba lô và đi thẳng cùng đồng đội vào tâm dịch, đến giờ nhớ lại tôi cũng không khỏi rùng mình. Đã một năm trôi qua rồi mà đôi khi tôi vẫn tự hỏi, liệu vị mặn mà tôi ngày đêm nếm được trong gần nửa năm chống dịch Covid-19 có phải chẳng là chính nước mắt của tôi...

Thật lạ là khi một người đàn ông trưởng thành, hơn ba mươi tuổi đầu như tôi kể câu chuyện của chính mình cho mọi người nghe mà lại bắt đầu bằng những giọt nước mắt. Nhưng sao cũng được, ngày hôm nay được ngồi đây hồi tưởng và kể lại cho mọi người câu chuyện này thì tôi đã nhận thức được mình còn may mắn hơn bao nhiêu người khác đã ra đi vì Covid-19.

“Cậu yên tâm, có chúng tớ đây này, hãy nghỉ ngơi một chút nhé”. Đây là câu nói mà các chiến sĩ tình nguyện chúng tôi bảo nhau khi có một đồng đội nào đó kiệt sức ngã quỵ. Chúng tôi không hề quen biết nhau, thậm chí từ khi bắt đầu cho đến khi kết thúc công tác. Bọn tôi chẳng thể thấy rõ mặt nhau ban đầu, ngoại trừ “cái cửa sổ tâm hồn” lộ ra đằng sau cặp kính bảo hộ nóng bức ấy. Từng làn sương mờ hiện ra khi chúng tôi cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình sau những giờ phút lăn xả chống dịch. Lúc ấy thú thật bọn tôi cũng không biết được rằng liệu chúng tôi sẽ trụ được đến giờ

phút nào. Nhưng chính sự đau xót khi chứng kiến từng lượt, từng lượt xe tang đi qua, chúng tôi biết rằng chúng tôi phải đi tiếp và quyết thắng bằng được cuộc chiến này. Rầm rập từng chuyến hàng hóa, nhu yếu phẩm, thuốc men được chúng tôi chuyển đến tận tay từng ngõ, từng nhà, các điểm chống dịch và các bệnh viện dã chiến. Đầu đó hình ảnh những bàn tay khi được gỡ lớp bao tay y tế ra thì nhăm nhúm và co dúm lại, mồ hôi tuôn như suối. Đầu đó những vết hằn, đỏ mặt tía tai hãy còn nguyên đó bởi một ngày dài đeo khẩu trang chống lây nhiễm chéo. Và còn có những chiến sĩ hầu như không dám uống cả một ngụm nước vì cứ mãi hằng say nhập liệu, điều phối, xét nghiệm cho người dân. Một người nữa thôi, một người nữa thôi và rồi bao nhiêu người dân nữa chúng tôi cũng không nhớ..., Trong đầu chúng tôi lúc ấy dường như tuyệt nhiên không có chuyện ăn uống mà thay vào đó chỉ là mong xét nghiệm, lấy mẫu cho được bao nhiêu người, bao nhiêu khu phố. Có những ngày nắng nóng gần 40 độ, bên cạnh những hàng xe dài chờ khai báo y tế, những cô bạn với dáng người nhỏ thó chạy tới chạy lui hướng dẫn cho người dân khai báo thông tin y tế hòng không bỏ lọt những ca có khả năng nhiễm bệnh. Nắng rồi tới mưa, mưa rồi tới bão, đôi lúc mỗi người chúng tôi phải cùng nhau ghì lại từng cái chân dù, tẩm bột trong cái lạnh của những ngày mưa to gió lớn. Lắm lúc, tôi cùng đồng đội bất giác nhìn lên những ô cửa sổ nhà dân còn sáng đèn mà lòng chợt nghĩ: “Bây giờ chắc người nhà nhớ thương chúng ta lắm nhỉ”. Bọn tôi đùa với nhau như thế cho ấm lòng, ấy vậy mà có những chiến sĩ bộ đội được chuyển đến trực chống dịch với chúng tôi lúc chiều này, họ lại thút thít khóc. Lúc tìm hiểu ra tôi mới biết thì ra là mẹ của một cậu trong nhóm bộ đội mới mất vì Covid cách đây mấy ngày. Nhưng vì nhiệm vụ thiêng liêng của quốc gia và quân đội nhân dân giao cho, cậu ấy không thể về chịu tang một cách trọn hiếu đường hoàng. Vậy mới thấm thía cái nghĩa cử, cái trách nhiệm gánh vác đối với đất nước, người dân thực nặng nề và lớn lao đến nhường nào.

Không để chúng tôi phải cố gắng một mình mà người dân trong thành phố cũng cùng nhau ra sức hỗ trợ mọi người. Tôi thực sự ngưỡng mộ khi có những anh chị em, các bạn thanh niên trẻ đã nghiên cứu sáng tạo ra những “cỗ máy ATM gạo”, giúp người dân có đầy đủ lương thực mà vẫn đảm bảo điều kiện 5K của Bộ Y tế. Những bác tài xế tinh nguyện chuyên chở những bệnh nhân nhiễm Covid-19 đến hồi nguy kịch mau chóng đến bệnh viện, điểm cách ly. Còn những dì, những chị đã cùng nhau quây quần trong các bếp ăn tình thương lưu động để từ đây nếm nếm bao nhiêu gia vị của tình thương yêu đến những con người nơi tuyến đầu chống dịch. Và rồi còn những “biệt đội phun khử khuẩn hay ATM oxy nữa”, mỗi người một việc. Vậy đó, đại dịch cũng không còn là đại dịch nữa. Mà đối với tôi lúc đấy nó đã là “đại tình thương” rồi.

Qua chông gai, khó khăn trong sinh tử ấy ta mới thấy được tinh thần bất khuất, ý chí quật cường của dân tộc. Điều ấy thể hiện ở chính cái cách mà tầng tầng lớp lớp

người Việt Nam ta đồng lòng trên dưới cùng nhau vượt qua cơn đại dịch. Những ngày tháng đó, các cấp chính quyền từ Trung ương đến địa phương, từ bác Thủ tướng cho đến các tư lệnh ngành, ai ai cũng ra sức, một lòng muốn chăm lo cho người dân qua cơn hiểm nghèo. Và tôi còn nhớ mãi hình ảnh bác Thủ tướng và Phó Thủ tướng với bộ đồ giản dị, không cờ giông trống mở, xả thân đi đến từng hộ dân trong các con phố bình thường nhất. Trong tâm của những người đứng đầu đất nước bấy giờ không có gì khác ngoài việc cố gắng trấn an, đồng lòng cùng Nhân dân, đồng bào qua cơn bĩ cực. “Thế sáng giờ bà con có được ăn gì chưa, có được phát thuốc uống chưa”.... Trong sự bối rối xúc động đó xen lẫn là bấy nhiêu ánh mắt ngẹn ngào của người dân khi đứng từ sau cái hàng rào cách ly y tế. Khoảnh khắc ấy tôi nhận ra rằng, hàng rào cách ly có thể lạnh lẽo chia cắt khoảng cách con người với nhau nhưng không thể nào làm mất đi sự ấm áp, tình thương yêu bao dung của cái gọi là “nghĩa đồng bào”.

Như để chứng minh cho thực tiễn câu nói “Không để bất cứ ai bị bỏ lại phía sau” một cách rất ráo và qui mô lớn chưa từng có tiền lệ, Chính phủ, các cơ quan ban ngành, chính quyền địa phương các cấp... đã vào cuộc một cách nhanh chóng. Từng phương án khoanh vùng xét nghiệm, tiêm vắc-xin, xây dựng khu cách ly y tế tập trung cho đến lo cho người dân từ cái ăn, thức uống đến thuốc, oxy và nhu yếu phẩm, chúng ta gần như đã không bỏ sót bất cứ thứ gì để cùng người dân vượt qua dịch bệnh. Hình ảnh những chiến sĩ quân đội, công an, dân quân tự vệ đến các anh chị, các bạn, các em đoàn viên, hội viên, chung tay cùng nhau xây dựng các bệnh viện dã chiến, đáp ứng rất kịp thời và hoạt động hết công suất chăm lo sức khỏe cho người chẳng may nhiễm bệnh sẽ không thể phai mờ trong ký ức của người dân thành phố. Lúc đấy, bất giác tôi ngẫm lại rằng, xung quanh mình tuy mỗi người một màu áo nhưng màu nào cũng là màu xanh hy vọng, hy vọng vào một ngày mai tốt đẹp hơn sẽ đến.

Chính quyền các cấp cũng không bỏ quên tâm tư, nguyện vọng của người dân. Những chuyến xe nghĩa tình, phục vụ đưa đón người dân về tận quê nhà. Mọi người đồng lòng góp sức vì cái chung là như vậy nhưng trong xã hội không tránh khỏi một bộ phận người dân đã làm xấu đi cái hình ảnh, nghĩa cử cao đẹp ấy. Vì chưa nhận thức được đầy đủ và sâu sắc về ý nghĩa trọng đại của công cuộc phòng chống dịch, một số người đã hành động đại dốt gây lây nhiễm, ảnh hưởng đến công sức của biết bao con người. Và cũng có đâu đấy một số quan chức, chính quyền các địa phương có biểu hiện lệch lạc, biến chất mà dẫn đến các hành vi thiếu chuẩn mực, thiếu đi cái tâm, cái tầm của người cán bộ. Họ chỉ biết vun vén lo cho lợi ích cá nhân mà quên đi nghĩa cử, trách nhiệm của mình đối với người dân. Điều này không chỉ phương hại đến uy tín của Đảng, sức mạnh đại đoàn kết toàn dân và còn ảnh hưởng trực tiếp đến sức khỏe, tính mạng của người dân trong cơn hoạn nạn. Các biểu hiện quan liêu,

tắc trách, lạm quyền và sâu xa hơn nữa là tiêu cực, tham nhũng đến nỗi phải thốt lên rằng “đấy là tham nhũng trên xương máu, tính mạng của đồng bào”. Nhận diện được những điều ấy, Chính phủ và các cơ quan hữu quan đã ngay lập tức chấn chỉnh, đưa ra khởi tố xét xử những đối tượng biến chất và thoái hóa tư tưởng ấy để làm gương. Đấy là vì mục đích chung hay còn có thể nói rằng chính đây là một trong những mục tiêu kép lúc bấy giờ.

Với sự vào cuộc mạnh mẽ và quyết liệt của chính quyền và toàn thể nhân dân trên dưới một lòng, đại dịch đã qua đi. Kết quả ấy đã được minh chứng bởi tinh thần không ngại khó, ngại khổ của toàn dân tộc. Ngày hôm nay chúng ta có thể phần nào đó tự hào vì những kết quả mục tiêu đã tạm thời đạt được. Nhưng những gì qua đi sẽ làm tôi nhớ mãi đến một thời hào hùng, một thời cam go sinh tử nhưng cũng chính là một thời thấm đượm tình thương yêu của con người Việt Nam.

Và cuối cùng xin nhắn gửi đôi lời đến tất cả chúng ta hãy nhớ rằng đã từng có một thời như thế. Biết bao mồ hôi, công sức, nước mắt, máu và cả hy sinh sinh mạng của những chiến sĩ trên mặt trận phòng chống giặc Covid-19, **MỌI NGƯỜI CHÚNG TA HÃY ĐỪNG QUÊN**. Và hãy cùng nhau tiến đến một tương lai ngày mai tươi sáng hơn, phát triển hơn để không phụ lòng những con người hy sinh thầm lặng ấy.

GIEO NIỀM TIN TỪ NHỮNG YÊU THƯƠNG...

Họ và tên: **NGUYỄN THỊ LÂM**

Nghề nghiệp: Giáo viên; Email: lamnguyen.tdn@gmail.com

Đơn vị: Trường THPT Chuyên Trần Đại Nghĩa

Địa chỉ: 53 Nguyễn Du, phường Bến Nghé, Quận 1

Tuần trước, cậu học trò gửi mình tấm hình chụp trong lễ tốt nghiệp với tấm bằng Đại học loại giỏi, kèm dòng tin nhắn: “*Cô có tự hào về con không cô? Nếu mẹ con còn sống, chắc mẹ sẽ tự hào lắm. Mẹ không còn, nên con chia sẻ thành quả này đến cô, vì cô cũng là người mẹ thứ hai của con...*”.

Đọc dòng tin nhắn, mắt mình tự nhiên nhòe đi. Phải, mình tự hào về em lắm, và cũng chạnh lòng cho em nữa, mẹ em đã mất trong đợt dịch cao điểm năm trước rồi. Lúc ấy, em khóc với mình qua điện thoại, và mình đã ôm em, cùng chỉ là qua điện thoại thôi, thành phố đang giãn cách mà!

Ký ức của những ngày phòng, chống dịch chợt hiện về, ngậm ngùi, nhói nhói...

NHỮNG NGÀY MÀU XÁM

Mình gọi đó là những ngày màu xám, vì nó buồn quá đỗi.

Mình còn nhớ, đó là những ngày cuối tháng Tư, đầu tháng Năm của năm 2021. Những ca bệnh tăng lên chóng mặt, những ổ dịch lan rộng, và hàng rào phong tỏa cứ rộng ra trên từng khu phố. Mỗi ngày, tin tức về dịch Covid-19 càng khiến mình lo sợ cho sức khỏe của người thân, và mình nữa, vì khi ấy mình đang mang thai đứa con gái bé bỏng. Rồi thành phố phong tỏa, chống mình tham gia công tác phòng chống dịch trên quận, anh đi suốt ngày suốt đêm, chỉ thỉnh thoảng mới về, mà cũng chỉ về trong chốc lát vì sợ lây cho mấy mẹ con. Một mình mình phải lo cho mẹ già, cho đứa

con trai còn nhỏ, và cho cả sinh linh trong bụng mình. Phải nói đó là những ngày ngồi trong nhà mà tim không bao giờ yên ổn.

Những ngày đó, đi đâu, mua gì cũng khó. Trong nhà không thiếu gạo nhưng lại thiếu rau xanh và trái cây. Mẹ con mình ăn uống sơ sài hơn thường ngày. Em bé trong bụng cũng phải chịu khó theo mẹ. Mình biết, giữa lúc này ai cũng khó khăn như thế cả, tất cả là để hạn chế dịch lây lan, để kiểm soát nhanh chóng và dập dịch cho cuộc sống sớm bình thường lại. Nhưng có lúc, mình quá thương con mà khóc, sợ con thiếu chất, sợ con không đủ khỏe, sợ lỡ may bệnh thì sẽ ảnh hưởng đến con. Tình thần mình lúc lên lúc xuống thất thường theo những con số...

Ấm ảnh nhất với mình có lẽ là lần con trai mình bị sốt. Mình nhớ, hôm đó con trai mình sốt cao, rất may con không bị Covid, chỉ là sốt thông thường thôi. Nhưng cơn sốt kéo dài, sau đó tăng cao, và đến nửa đêm thì con lên cơn hoảng vì sốt dữ dội, thậm chí tay con còn co giật nữa. Nhà không còn thuốc hạ sốt, mình và chồng vượt mấy vòng kiểm dịch để đưa con đi tìm bác sĩ. Nhưng các bác sĩ đã tăng cường lên tuyến trên chống dịch, trạm y tế cũng không còn người, các cơ sở y tế tư nhân đóng cửa. Cảm giác ôm con trên tay, chạy trong đêm để tìm bác sĩ thật sự ám ảnh mình. Đường phố vắng tanh, gió lùa thì lạnh mà trên tay mình con nóng ran như lửa. Cho đến bây giờ nghĩ lại, mình vẫn còn sợ! Đêm đó không tìm được nơi khám cho con, mình quá lo sợ nên đã nhắn tin cho đồng nghiệp. Các chị trong trường nghe tin, nhắn tin an ủi mình, khuyên mình bình tĩnh, chỉ cho mình hạ sốt cho con bằng nhiều cách và cố gắng đợi đến sáng mai. Nhờ vậy, mình bình tĩnh hơn, còn con trai ngủ luôn trên tay mình. Cũng may, cơn sốt dần qua, sáng sau đó con chịu ăn chút cháo. Hôm sau, Công đoàn trường, các thầy cô trong tổ gửi quà đến động viên mấy mẹ con, gửi cả những yêu thương cùng đến. Hàng xóm nghe tin cũng mang qua cho mấy liều thuốc và ít trái cây. Lúc nhận những yêu thương đó, mình chỉ biết rưng rưng...

XANH LÊN TỪ NHỮNG TÀN TRỎ

Rồi những ngày ấy qua dần, dịch dần dần được kiểm soát. Thông tin mỗi ngày đều trở nên tích cực hơn. Đầu tháng 9/2021, mình trở lại với công việc dạy học, dĩ nhiên là bằng hình thức trực tuyến. Đã quen dần từ các đợt dịch trước nên mình không khó khăn lắm về công nghệ và các bước để tạo một buổi học online. Khó khăn với mình lúc này là làm sao động viên được các em suy nghĩ tích cực, biết chủ động chăm sóc bản thân và gia đình, biết tuân thủ các quy tắc phòng chống dịch và giữ sức khỏe để học tập cho tốt. Khó khăn với mình còn là làm sao để các em học trực tuyến mà vẫn sinh động như trực tiếp, thậm chí hay hơn trực tiếp. Học trò trêu mình: “Muời mấy năm theo nghề, giờ cô phải chèo đò... trực tuyến, lạ ghê cô hen!”. Chỉ vậy thôi là mấy cô trò cùng cười, cùng tiếp thêm năng lượng cho nhau. Ban Giám hiệu động viên liên tục, Công đoàn sát sao chăm sóc hỏi han từng gia đình giáo viên. Và

thấy cô trong tổ thì hầu như lúc nào cũng nhận tin trao đổi phương pháp, chia sẻ kinh nghiệm cho nhau. Nhờ vậy, mùa học online trở thành kỷ niệm đẹp, bởi nó đã ghi dấu tình thầy trò, tình đồng nghiệp, bởi nó đánh dấu sự trưởng thành của thầy và trò trong hoàn cảnh khó khăn.

Những tin tưởng được gieo thêm khi thành phố triển khai tiêm vắc-xin cho toàn dân. Nhờ có vắc-xin, người dân yên tâm hơn, vượt qua tâm lý lo lắng, dần trở lại với công việc. Những vùng xanh lan rộng ra, vùng đỏ khép lại rồi biến mất. Sức khỏe người dân được chăm sóc, tinh thần cũng lạc quan lên. Những ngày ấy, mình thờ phào nhẹ nhõm, cảm giác như mình là một cái cây đang xanh lên từ những gam màu xám của đất dưới chân mình.

Rồi mình tạm dừng công việc dạy học để làm tròn nhiệm vụ thiêng liêng: sinh bé. Em bé đến với mình trong những ngày dịch như một món quà quý giá tiếp thêm nghị lực cho mình. Giây phút ấp em bé trên bụng, da tiếp da, nghe tiếng tim con đập, mình như nghe thấy sự sống đang phập phồng, như nhìn thấy đóa hoa đời đang ngát hương. Mẹ con mình đã đi qua mùa dịch bằng bao yêu thương từ bao người, nên mình biết ơn lắm. Nhìn con, mình càng tin tưởng hơn. Đi qua mùa dịch, mình biết nhiều gia đình đã mất đi người thân, mình biết nhiều đứa trẻ đã mồ côi cả cha lẫn mẹ, mình biết đồng nghiệp mình giờ một mình nuôi con... Nên đón bé trong tay, mình thương lắm. Mình chỉ muốn được ôm những người lỡ may mất đi người thân và nói với họ rằng: “Cố gắng lên, cuộc chiến này là của của nhân loại. Mọi người đã và đang làm hết sức mình rồi. Nỗi buồn sẽ qua, niềm vui sẽ đến. Hãy tin tưởng vào ngày mai vì hôm nay chúng ta đang góp phần mình...”

Cùng đồng nghiệp thảo giảng trong thời gian dạy học trực tuyến vào tháng 10/2021

VÀ TIN YÊU TIẾP THÊM NHỰA SỐNG...

Những ngày chống dịch đã trôi qua, cuộc sống đã bình yên trở lại. Bây giờ, nếu hỏi mình nhớ gì nhất, mình sẽ nói: Mình nhớ và biết ơn những yêu thương, những động viên từ những người thân, từ đồng nghiệp, và cả từ những người xa lạ nữa.

Mình thương mấy gia đình công nhân ở trọ trong hẻm mình. Họ ăn uống tần tiện, thậm chí chia từng gói mì ra để cầm cự qua ngày. Mấy hôm nhận được gạo, trứng, đồ ăn tiếp tế từ phường, từ các nhà hảo tâm, họ vui lắm. Mình cũng vui thay, lúc đó mới thấy tình yêu thương làm nên sự tin tưởng, sự đồng lòng làm nên sức mạnh toàn dân, mình nhận ra ý nghĩa trong lời chống nói: “Mình vậy là còn may mắn lắm rồi, hãy lạc quan lên và tin tưởng vào ngày mai.”

Mình biết ơn chú tổ trưởng khu phố và các anh em dân quân đã tình nguyện trực chốt đầu hẻm để bảo vệ vùng xanh cho hẻm mình. Những lần đi qua đó, thấy các em ngồi giữa nắng trưa ăn hộp cơm khô khốc, mình thương quá đỗi, chỉ mong dịch qua mau để các em sớm trở lại với công việc thường ngày.

Mình nhớ hôm đi tiêm vắc-xin, mình đi lạc vì phải tránh các chốt kiểm soát, các bạn trực chốt đã tận tình chỉ đường và hướng dẫn cho mình đến nơi an toàn. Mình biết ơn các bác sĩ ở Bệnh viện Quận 1 đã tiếp nhận và tạo điều kiện để thai phụ như mình được ưu tiên tiêm vắc-xin, nhằm bảo vệ cao nhất cho mẹ và con.

Mình biết ơn vị bác sĩ và ê kíp đỡ sinh cho mình trong những ngày dịch vẫn còn căng thẳng, nhờ đó mẹ con mình “mẹ tròn con vuông”, bình an trở về nhà. Họ chiến đấu trên

Mình nhận được rau tiếp tế trong đợt dịch, và đã đăng lên trang cá nhân

Con gái đã giúp mình mạnh mẽ hơn trong những ngày dịch đến

cả hai mặt trận: Chống dịch và cứu mang sự sống. Lúc đó, mình thực sự ước mơ sau này con mình có thể làm bác sĩ, để trả ơn cuộc đời, để tiếp tục con đường đồng hành cùng sự sống của nhân loại.

Nhớ lại những ngày cùng người dân thành phố phòng, chống dịch, mình thực sự biết ơn. Mình đã học được điều quan trọng nhất: Tin tưởng. Phải tin vào chính mình, tin vào sự chỉ đạo kịp thời của Ủy ban phòng, chống dịch, tin vào sự cố gắng và đồng lòng của toàn thành phố. Mình cũng học được điều quan trọng thứ hai: Yêu thương. Chính yêu thương sẽ tiếp thêm cho con người sức mạnh để chia sẻ với nhau, để lạc quan và để cố gắng mỗi ngày. Có thể nói, từ trong đại dịch, mình đã lớn lên vì học được bài học lớn: Tin yêu tiếp thêm hy vọng sống cho con người.

KẾT

Trở lại với tin nhắn của cậu học trò, mình mỉm cười và trả lời: “Cô tự hào về con, mẹ con chắc chắn cũng sẽ tự hào về con! Cô vẫn nhớ những kỷ ức buồn mà cô trò mình đã trải qua cách đây hơn một năm. Nhưng con và cô đã vượt qua, và chúng ta đã làm được nhiều điều đáng tự hào. Hôm sau gặp, cô sẽ ôm con nhé. Tất nhiên là ôm thật chặt chứ không ôm qua điện thoại nữa, vì giờ mình không còn lo lắng vì dịch bệnh nữa rồi!”

Tháng 12/2022

TUỔI HAI LĂM ĐẶC BIỆT

Họ và tên: **VÙ THI TÂM**

Nghề nghiệp: Công chức:

Email: vttam.274@gmail.com; Đơn vị: Quân Đoàn 1

Địa chỉ: 178 Nguyễn Văn Thủ, phường Đa Kao, Quận 1

Mặc dù ở tuyến đầu chống dịch, đối diện với muôn vàn khó khăn, thậm chí chứng kiến cả ranh giới giữa sự sống và cái chết, nhưng chúng tôi - những người cán bộ đoàn, tình nguyện viên trẻ Quận 1 vẫn không chùn bước, nản chí. Tất cả mọi người đều đồng lòng, quyết tâm vượt qua đại dịch và hứa hẹn một ngày chiến thắng sẽ không còn xa.

Trải qua thời gian vào chiến trường chống giặc “Covid-19”, các tình nguyện viên trẻ tuổi đến từ mọi nơi, không cùng trường lớp, không cùng địa bàn, không hẹn mà gặp, tất cả đều nghe theo mệnh lệnh trái tim, cố

gắng từng ngày để lao vào tâm dịch Covid-19 cùng với Đảng bộ, chính quyền Quận 1 nói chung và Đoàn Quận 1 nói riêng chung sức đồng lòng, không ngại hiểm nguy hỗ trợ bà con nhân dân Quận 1. Chúng tôi đã cùng nắm tay nhau đi qua “mùa giông bão Covid” cho đến ngày thành phố đẩy lùi dịch bệnh.

Giờ đây, mỗi khi có dịp ngồi lại, chúng tôi thường chia sẻ về hành trình vượt qua khó khăn trong những ngày tháng “đặc biệt” của Quận 1 nói chung và tuổi trẻ Quận 1 nói riêng.

CHUYỂN CÔNG TÁC XA NHÀ KHÔNG BAO GIỜ QUÊN

Tôi vẫn còn nhớ như in khoảng thời gian ấy, hơn 4 tháng trời rong rã ăn ngủ tại cơ quan với những người “xa lạ” theo chủ trương “3 tại chỗ”. Ngày nhận được phân công thực hiện *3 tại chỗ*, tôi soạn cho mình vài chiếc quần tây cùng với vài chiếc áo tình nguyện vì khi ấy đối với tôi đơn giản chỉ là đi vài ngày hoặc một tuần như mọi lần khác thôi vì khi đó tình hình dịch ở TP.HCM cũng chưa căng thẳng nhiều. Nhưng “chuyển công tác ngắn” ấy đã kéo dài 4 tháng. Vì gia đình tôi ở Bình Dương và việc thực hiện các lệnh giãn cách khiến tôi phải gác lại mong muốn về thăm nhà, đây là điều khó khăn nhất mà một đứa con gái 25 tuổi chưa xa nhà quá lâu bao giờ như tôi phải trải qua. Tuy vậy, tôi lại thấy rất vui và tự hào vì được cống hiến một phần sức trẻ, tinh thần xung kích tình nguyện của một người cán bộ Đoàn.

Ngay sau khi thực hiện *3 tại chỗ*, ngay hôm đó, chúng tôi gấp rút thực hiện công tác tuyển chọn tình nguyện viên. Cả cơ quan hơn 12 người không phân biệt chức vụ, mỗi ngày gọi điện xác nhận thông tin của hàng trăm tình nguyện viên, tập hợp, ghi nhận mong muốn và phân chia các bạn vào từng nhóm tình nguyện, từng công việc cụ thể. Song song đó, tất cả anh chị em cơ quan cũng tranh thủ chuẩn bị các nội dung tập huấn, hướng dẫn các kỹ năng thực hiện hoạt động tình nguyện, cách xử lý các tình huống, kiến thức về cách ly và phòng chống dịch cho bản thân và cộng đồng. Theo sự phân công, mỗi chúng tôi sẽ phụ trách những mảng nội dung khác nhau nên cần trang bị đầy đủ nhất cả về kiến thức, kỹ năng cũng như sức khỏe để có thể cùng các bạn tình nguyện viên bước vào “trận chiến sống còn” này. Nhiệm vụ đầu tiên của tôi là phụ trách đội hình “Đi chợ giúp dân”. Có lẽ trong cuộc đời của mình, đây là lần đầu tiên các bạn tình nguyện viên của đội tôi phải đi chợ đúng nghĩa. Những cậu ấm, cô chiêu ngày ngày được sự chăm lo, săn sóc của cha mẹ, chưa bao giờ hoặc hiếm khi phải lăn lộn vào bếp mà giờ đây các em phải làm quen với việc phân biệt

nào là cải ngọt, cải rổ, cải bẹ xanh; nào là cá thu, cá basa, cá điêu hồng, tự truyền tai nhau cách lựa những thực phẩm tươi sống nhất để hỗ trợ cho đúng đơn hàng mà người dân yêu cầu.

Cũng có những ngày nắng chang chang, từng nhóm nhỏ đồng viên nhau xếp hàng để mua bằng được số hàng theo đúng yêu cầu, vì khi ấy chỉ một số cửa hàng được mở cửa thôi. Ấy thế mà, nỡ lòng nào một số “khách hàng” lại bùng, không liên lạc được, không nhận hàng khiến tôi và các bạn buồn thiu, tự đổ đồng hàng ấy ra chia nhau mua lại để đem về nhà hoặc góp vào cùng nhau nấu ăn. Tuy vậy, tôi vẫn thấy được sự nhiệt huyết của các em, không những không nản lòng mà các bạn còn cho tôi thấy sức mạnh của tuổi trẻ, khát khao cống hiến khi luôn vui vẻ, lạc quan, cố gắng hoàn thành các nhiệm vụ mới với một khí thế mới.

Tham gia được một tháng với công việc “Đi chợ giúp dân” thì cũng là lúc đội hình đã đi vào ổn định, số lượng tình nguyện viên cũng được bổ sung kịp thời, chúng tôi nhận nhiệm vụ khác đó là “Hỗ trợ điểm tiêm” vì nơi đây đang cần lực lượng của chúng tôi hơn.

Đội hình đi chợ giúp dân của Quận Đoàn 1

Đội hình hỗ trợ tiêm chủng vắc-xin

Ngày đầu tại điểm tiêm phòng Bến Thành, tôi không khỏi choáng ngợp trước sự đông đúc của người dân. Điểm tiêm bắt đầu lúc 07g00 nên chúng tôi phải có mặt từ lúc 06g00 để làm công tác chuẩn bị. Ấy thế mà người dân đã có mặt từ bao giờ, trong những ánh mắt ấy toát lên vẻ mong chờ, vẻ hồi hộp xen kẽ đôi lúc cả sự sợ hãi vì tình hình dịch lúc này đã quá căng thẳng rồi, làn ranh giữa sự sống và cái chết chỉ là một khoảnh khắc mong manh của một hơi thở.

Công việc hướng dẫn người dân tuy vất vả ấy, phải phơi mình bất kể nắng mưa và đôi khi phải đối mặt với những nguy cơ lây nhiễm chéo hay những tranh chấp tại điểm tiêm nhưng không ai trong chúng tôi thốt ra một lời than nào cả. Từng ánh mắt của các bạn tình nguyện viên đều toát lên lòng nhiệt huyết, sự “máu lửa” của tuổi trẻ.

Ngày tháng thực hiện 3 *tại chỗ* tại Quận Đoàn làm tôi thấu hiểu được phần nào cái gọi là tình đồng đội, tình đồng chí mà tôi đã từng học qua trong những năm ngồi trên ghế nhà trường:

“Anh với tôi đôi người xa lạ

Tự phương trời chẳng hẹn quen nhau.

Súng bên súng, đầu sát bên đầu
Đêm rét chung chăn thành đôi tri kỷ
Đồng chí – Chính Hữu
(Ngữ văn 9, tập một, NXB Giáo dục Việt Nam, 2020)

Chúng tôi mỗi người địa phương, mỗi trường xuất thân khác nhau, có người làm giảng viên, có người từ Tiền Giang lên đây lao động, có người lại đang làm việc tại ngân hàng. Chẳng ai trong số chúng tôi có thể nghĩ rằng lại có thể gặp được nhau, cùng sống, cùng chia sẻ một vài quả trứng, vài cọng rau muống, cùng khuôn vác gạo, rau củ quả lúc đêm khuya thế này. Những kỷ niệm chẳng thể nào có thể quên được!

HÀNH TRÌNH GIÀNH GIẬT SỰ SỐNG DƯỚI LƯỚI HẢI TỬ THẦN!

Khi tình hình dịch ở thời điểm cao trào, nhiều người đã từ biệt cõi đời này, để lại muôn vàn sự đau thương, tang tóc cho người thân ở lại. Lúc đó, biệt đội ATM oxy được ra đời để góp phần giành lại sự sống cho người dân.

Đột cao điểm
MỞ RỘNG VÙNG ANH TRÊN BẢN ĐỒ COVID-19
THỰC HIỆN CHẾ TẠO VÀ TIỀN Đưa SẢN PHẨM PHÚC HỘ CHẾ MẠNH

#Mởrộngvùnganhh

#đẩy lùi COVID19

"ATM OXY"

hoạt động để hỗ trợ người dân trên địa bàn Quận 1
nếu có nhu cầu hỗ trợ OXY hãy vui lòng gọi
tổng đài Thành phố: 0823.650.847 - nhấn phím kết nối 123 (24/24 giờ)
hoặc liên hệ tổng đài tại dân cư Quận 1: 0853.942.113 - nhấn phím kết nối 101.

Trên đời
SẼ CHIA
KHOA HỌC VÀ Y TẾ LÀ MỘT CHỨC VỤ

Chúng tôi bắt tay vào chuẩn bị ngay khi nhận cuộc gọi đầu tiên của người dân từ đường dây nóng. Dù tất cả đã được tập dợt kỹ càng, thuần thục trong việc lắp đặt bình oxy, ấy thế mà đối diện với bệnh nhân đang nằm trên giường, thở một cách khó nhọc, tim chúng tôi vẫn đập nhanh lắm, thành thực, liên hồi. Bàn tay hình như không còn là của chính mình nữa, run cầm cập, tôi thấy đồng đội của mình còn không thể nào điều khiển chính xác các thao tác lắp đặt. Thế nhưng, những hơi thở mệt mỏi của người bệnh kéo chúng tôi trở về thực tại đang cấp bách và những kiến thức trong đợt tập dợt dần hiện về. Chúng tôi nhanh chóng lắp đặt xong và thu dọn gọn gàng. Chiếc mặt nạ oxy được định vị chắc chắn và truyền từng làn khí đến bệnh nhân. Lúc ấy, cụ bà đang xanh xao, tím tái đã dần dần hồi phục. Chúng tôi vừa giành giật sự sống từ lưỡi hái của thần chết, làn ranh giữa sự sống và cái chết chỉ vòn vẹn bằng một vài giây, vài hơi thở.

Rồi cái đêm định mệnh ấy, chắc hẳn cả đời này, tôi cũng chẳng thể nào quên được. Chúng tôi nhận được cuộc gọi cầu cứu, ngay lập tức, đội hình lại lên đường. Khung cảnh ấy, một ngôi nhà nhỏ ở phường Cô Giang, bố và mẹ cách ly trên phòng, hai người con nhỏ ở cùng bà dưới nhà. Chúng tôi đến nơi thì người bố đã ra đi. Nhìn

người mẹ ngồi bệt xuống dưới đất, nước mắt đầm đìa, trong khi dưới nhà vẫn vang vang tiếng nói ngây thơ của trẻ con “Rối mai bố khoẻ, bố xuống chơi xếp hình với con nhé bà ơi”.

Đêm đó, cả cơ quan, không ai nói câu nào, bao trùm là một bầu không khí trĩu nặng, ai cũng dành một góc riêng trong tâm hồn mỗi người để nghĩ về câu chuyện đã qua và xác định những nỗ lực của bản thân mình trong thời gian sắp tới...

Trong cuộc chiến cam go 150 ngày ấy, những mô hình, giải pháp, nhiều đội hình tình nguyện phòng chống dịch Covid-19 đã được Tuổi trẻ Quận 1 triển khai, tổ chức thực hiện chủ động, sáng tạo, hiệu quả. Ở đâu có “điểm phong tỏa”, “điểm nóng”, “tâm dịch” thì ở đó có những hành động kịp thời và nghĩa cử cao đẹp của Tuổi trẻ Quận 1. Tất cả đều xuất phát từ mong muốn đóng góp một phần sức trẻ cho sự bình yên của thành phố thân yêu. Cứ thế... những bàn tay đan lấy những bàn tay, nỗi dài yêu thương của những người trẻ, mệnh lệnh từ trái tim đã không ngừng thôi thúc những người trẻ chúng tôi dẫn thân, xông pha, không ngại gian khổ, quyết tâm, chung sức chung lòng, cùng khắc ghi những câu chuyện đầy ý nghĩa, nhân văn và tự hào. Những khoảnh khắc, những kỷ niệm về một thời chống dịch sẽ mãi mãi in sâu trong trái tim, khối óc của những người chủ tương lai đất nước.

Chương trình tri ân tình nguyện viên hỗ trợ công tác phòng chống dịch

KÝ ỨC THÁNG 5...

Họ và tên: **THIÊN DUYÊN**

Đơn vị: Ban Trị sự Phật giáo Quận 1

Địa chỉ: Chùa Vạn Thọ, 147 Hoàng Sa, phường Tân Định, Quận 1

Trưa hè cuối tháng 5, nắng cát da cát thịt, tiếng xe cấp cứu hú vang khắp phố. Trong suốt thời gian ấy, duy nhất chỉ nghe tiếng xe cấp cứu bởi chẳng ai được ra khỏi nhà. Ai cũng lo sợ dịch bệnh lây lan. Rồi dịch diễn biến phức tạp, nhiều điểm bùng dịch phải cách ly nên chúng tôi phải làm việc trực tuyến tại nhà.

Cùng thời điểm đó, truyền thông, báo chí đưa tin, nhiều người đăng ký tham gia tình nguyện hỗ trợ tuyến đầu. Đã từng là đoàn viên thanh niên tình nguyện, tôi không thể ngồi nhà nhìn các tình nguyện viên lên đường mà mình lại cuống chân một chỗ. Ngay trong đêm, sau khi cân nhắc kỹ và xin ý kiến người bạn đời, tôi không ngờ chồng mình cũng đồng chí hướng. Hai vợ chồng chúng tôi liên hệ đăng ký tham gia đội tình nguyện viên nghệ sĩ Thành phố Hồ Chí Minh, tình nguyện xung phong tham gia tuyến đầu chống dịch.

Không có kiến thức về y tế, nhà lại có hai con còn đang tuổi đi học, mẹ chồng tôi năm nay đã ngoài 80 tuổi và cô tôi cũng đã 85 tuổi. Đây là nhóm đối tượng chưa được tiêm ngừa và rất được quan tâm, do đó, vợ chồng tôi phải cân nhắc kỹ khi tham gia tình nguyện. Tôi còn nhớ như in cái cảm giác khi hai vợ chồng báo với hai bên gia đình là chúng tôi sẽ tham gia tình nguyện. Điều bất ngờ xen lẫn vui mừng và tự hào về ba mẹ hai bên là cả gia đình tôi đều đồng ý. Mẹ chồng tôi nói: “Ngày xưa tuổi trẻ mẹ cũng từng xung phong tham gia cách mạng, xông pha mọi mặt trận, tụi con nghĩ và làm được như vậy thì quá tốt”. Bố mẹ ruột tôi thì có chút lo lắng: “Bố mẹ hiểu tụi con, khi đã muốn thì không ai có thể ngăn cản được, nhưng phải thật kỹ lưỡng để bảo vệ sức khỏe cho bà nội và các cháu, nếu thấy không an toàn thì khi tham gia tình

nguyên hai đứa nên cách ly riêng ở một chỗ khác”. Có lẽ, ông bà nội ngoại là những chiến sĩ bộ đội Cụ Hồ năm xưa - họ cũng thấy tự hào khi thành phố trong giai đoạn bùng phát dịch, các con mình không ngại gian nguy, tình nguyện xung phong tham gia tuyến đầu chống dịch như cái cách mà ngày xưa ông bà tham gia cách mạng. Được sự đồng ý của cả gia đình, tôi và chồng quyết định sắp xếp một số vật dụng thiết yếu, tư trang ra khu vực riêng để khi đi - về có thể thuận tiện khử khuẩn, cách ly nhằm an toàn cho cả nhà. Và thế là chúng tôi lên đường trong hân hoan, bên cạnh một chút lo âu, ái ngại của gia đình.

Vợ chồng tôi được nhận xét là cặp đôi tình nguyện lớn tuổi nhất thời gian ấy, vì đã U50. Nhưng chúng tôi không ngần ngại bất cứ nhiệm vụ nào trong hành trình tình nguyện của mình, từ phân phối điểm tiêm, điều phối tiêm, test Covid-19 tại các điểm nóng, đi siêu thị hỗ trợ mua hàng cho người dân, vận động quyền góp ủng hộ lương thực, thực phẩm cho người dân tại các khu cách ly, phục vụ văn nghệ cho lực lượng y, bác sĩ và bệnh nhân F0 tại các bệnh viện dã chiến, cắt tóc cho lực lượng y, bác sĩ... Thật tình, khi đăng ký tham gia, chúng tôi không biết mình sẽ phải làm gì, trải qua những nhiệm vụ nào và làm như thế nào trong hành trình chống dịch. Và thực tế mỗi ngày trôi qua, chúng tôi được giao một nhiệm vụ khác nhau, không ngày nào giống ngày nào. Có những việc quen, nhưng cũng có những nhiệm vụ hoàn toàn mới mẻ với cả hai chúng tôi.

Khi thành phố huy động toàn lực để tiêm ngừa vắc-xin Covid-19, chúng tôi hỗ trợ điểm tiêm tại Nhà thi đấu Phú Thọ. Khi thực hiện nhiệm vụ tăng cường test Covid-19 để tầm soát, chúng tôi tham gia điều phối, phân luồng để cho người dân xếp hàng trật tự, đảm bảo khoảng cách an toàn. Thời điểm đó, người với người giao tiếp qua ánh mắt, qua lớp khẩu trang và không biết quen lạ. Thời điểm đó, nếu có F0 sẽ truy quét gắt gao và cách ly hoàn toàn. Tất cả người dân đều hoang mang, lo lắng không biết đến lúc nào cuộc sống sẽ bình thường trở lại.

Ngoài thời gian tham gia tại đội Tình nguyện viên nghệ sĩ, tôi hỗ trợ phân chia thực phẩm, điều phối tại địa phương và cùng các Phật tử của Ban Trị sự Phật giáo Việt Nam Quận 1 tham gia nấu tại bếp ăn từ thiện, chuẩn bị các túi quà cho người dân nghèo, các hộ bị cách ly và các suất ăn cho lực lượng tuyến đầu.

Được sự dẫn dắt của Thượng tọa Trưởng ban Thích Minh Quang, quý Phật tử và sự tham gia ủng hộ của mạnh thường quân, chúng tôi đã cùng nhau hỗ trợ nhiều trường hợp cần giúp đỡ. Người có nhiều góp nhiều, người có ít góp ít, người không có của thì góp công, chúng tôi mỗi người một tay cùng nhau phân chia các phần thực phẩm, dụng cụ thiết yếu không kể ngày đêm, mưa gió. Chúng tôi phối hợp cùng Mặt trận Tổ quốc tham gia vận động, ủng hộ những suất ăn, phần quà cho người dân khu vực bị cách ly, những hộ dân đang cần giúp đỡ. Lầm lức đường xa, đêm tối, nhưng chúng tôi không nề hà mà ra bến xe chờ hàng tấn rau xanh, củ quả của các Phật tử phương xa nghe theo lời vận động gửi về chùa, cắt rau, hái quả, nhặt củ tại nơi mà người dân cho, để chia ra phân phát cho người dân.

Ngày của chúng tôi được bắt đầu từ 5 giờ sáng, có khi đến 23 giờ mới về đến nhà. Chiếc xe của tôi trở thành con ngựa sắt chất đầy rau, gạo và mì trong mỗi chuyến đi phân phát thực phẩm. Có khi, xe chất đầy trước sau đến độ chẳng thấy người lái. Lắm lúc, đôi vai nặng trĩu những chuyến hàng. Lại thay! Sao lúc ấy chẳng thấy mệt! Nếu ngày thường, chắc có lẽ không bao giờ chúng tôi lao động nhiều đến vậy. Trong những ngày tháng vất vả ấy, điều khiến tôi trân quý nhất là tinh thần đồng đội, tình cảm đồng bào nhường cơm xẻ áo, sự bao bọc của người dân khi có các tình nguyện viên đi qua, làm ấm lòng những người tình nguyện như chúng tôi. Đôi khi chỉ là cái kẹo gừng ngâm cho ấm cổ, có khi là củ khoai còn nóng ấm “Cô vừa luộc xong, con ăn liền cho nóng”...

Còn nhớ một lần giao quà ở khu cách ly, trời bất chợt đổ mưa khiến tôi không thể lấy áo mưa bởi xe tôi chở rất nhiều thực phẩm, tôi phải dùng chiếc áo khoác để che gạo. Khi đến nơi, người dân đang tập trung chờ tôi đến. Thực phẩm được đưa qua hàng rào cách ly. Những cái nhìn âu yếm, cái chấp tay cảm ơn từ phía bên kia hàng rào khiến tôi cảm nhận được sự ấm áp của tình người dù toàn thân lạnh do ướt mưa. Lần đó, khi quay về, điện thoại hết pin, đường thì xa, vắng tanh, càng đi càng xa, xung quanh toàn cây cối hoang vắng. Cảm giác hoang mang lo sợ, tôi vừa chạy xe vừa khóc, may sao tôi thấy có một trạm trực của lực lượng dân phòng địa phương. Hỏi ra mới hay, tôi đã lạc ra tới Bình Chánh. Tôi được dân phòng giúp đỡ dẫn về đến đoạn đường quen thuộc. Dù đi chung đội nhưng vợ chồng chúng tôi mỗi người đi một xe riêng trong suốt hành trình tình nguyện của mình, vì chúng tôi nghĩ đi riêng như vậy sẽ được hai xe, giúp được nhiều người hơn.

Sau lần ấy, một phần anh lo lắng cho tôi phụ nữ tay yếu chân mềm, phần sợ dịch diễn biến phức tạp và nguy hiểm, anh muốn tôi ở nhà thay anh lo cho gia đình. Ấy vậy mà khi ở nhà, thấy thông tin kêu cứu càng nhiều, dịch phức tạp và nguy hiểm, tôi nghĩ rằng ai cũng sợ, cũng nghĩ cho cá nhân mình thì ai sẽ xung phong tuyến đầu. Hiểu được tâm trạng của vợ, chồng tôi không ngăn cản nữa. Với sứ mệnh của mình, ai cũng nghĩ đến hiểm nguy thì ai sẽ xung phong ra tuyến đầu, không thể ở nhà, vợ chồng chúng tôi lại cùng nhau lên đường. Cái cảm giác thấy đồng bào cần được giúp đỡ, những lời kêu cứu cần viện trợ, những khu vực vừa phát hiện điểm nóng cần giúp đỡ, thì không kể ngày nào, giờ nào, bất chấp nắng mưa, chỉ cần có lệnh là chúng tôi lên đường.

Thấy chúng tôi hăng say tình nguyện, ba mẹ có chút lo lắng. Như cách nói của mẹ tôi, ngày xưa mẹ làm giao liên tình báo, ba thì chỉ huy tuyến đầu cùng gian nan ghê lắm nhưng thời ba mẹ tham gia chiến đấu còn có súng đạn, chứ cuộc chiến này khốc liệt quá, chả có tiếng súng vang, địch trước mặt cũng chẳng biết nên tụi con phải luôn trên tinh thần cảnh giác cao, cẩn thận bảo vệ sức khỏe cho mình và đó cũng là cách bảo vệ cho gia đình, cho cộng đồng.

Trên hành trình tình nguyện của mình, chúng tôi được vinh hạnh tìm người thân cho rất nhiều người sau khi bị Covid nhập viện và luân chuyển, có người được gặp lại người thân và cũng có người đau lòng nhận được hung tin. Trong hành trình đó, tôi được tin anh, một đồng nghiệp cũ của tôi nhập viện, chưa

kịp giúp được gì thì nghe tin anh không qua khỏi, tôi cũng chưa kịp chạy đến nơi anh cần, rồi anh ra đi một mình không người thân bên cạnh, cả gia đình anh bị cách ly, ngày đón anh về chùa lập bàn thờ, tôi là người đón về cùng sư thầy, nếu không nhờ tham gia tình nguyện thì tôi đã không thể lo chu toàn cho anh đến vậy.

Và bạn có tin rằng, trong hành trình tình nguyện, có những điều bạn sẽ không bao giờ hình dung và nghĩ tới. Trên chiếc xe của tôi luôn chở đầy rau, củ và thực phẩm cho người dân, có một ngày lại chở cốt người bạn mình, đồng bào mình về cho gia đình và giúp người dân chờ gửi qua chùa.

Được tham gia trong hành trình tình nguyện, đó là một niềm tự hào và vinh hạnh, không chỉ bản thân tôi mà bất cứ ai tham gia đều có một chút tự hào.

Tự hào vì người dân thành phố nghĩa tình quả cảm!

Tự hào vì những gì tôi làm được, chúng ta làm được, bạn làm được!

Và để có hôm nay, chúng ta đang sống trong tình yêu thương của cả nước, càng trân quý và phát huy hơn nữa tinh thần đoàn kết của dân tộc.

THIỆN DUYÊN
TP.HCM, 30.12.2022

CÓ MỘT NHÀNH MAI NGÁT HƯƠNG NHƯ THỂ!

Họ và tên: **TẠ THỊ THANH HUYỀN**

Nghề nghiệp: Giáo viên; Email: huyen3011@gmail.com

Đơn vị: Trường THCS Đức Trí, Quận 1

Địa chỉ: 273 Nguyễn Trãi, phường Nguyễn Cư Trinh, Quận 1

Nhạc sĩ Trần Long Ẩn đã viết trong ca khúc *Một đời người, một rừng cây*: “Ai cũng chọn việc nhẹ nhàng, gian khổ sẽ dành phần ai?”. Chiến trường nào cũng biết bao gian khổ, trận chiến nào cũng có những mất mát hy sinh. Sau cơn mưa trời lại sáng, cuộc chiến nào rồi cũng đến hồi kết. Dù là hy sinh, mất mát nhưng cuối cùng tình người và sự hy sinh thầm lặng của lực lượng y tế tuyến đầu và hàng trăm ngàn tình nguyện viên ở mọi lĩnh vực qua đại dịch Covid-19 vẫn sẽ đọng mãi trong tâm thức của mỗi con người Việt Nam.

Thành phố mình rồi cũng lành vết thương

Anh dắt em đi khắp các phố phường, công viên quán xá...

Thăm ba má, anh hai chị ba tất cả

Những mặt người hôn hờ khúc hoan ca...

(Phạm Nguyễn Ngọc Anh)

Với tôi, cô **Phạm Thị Mai Hương** - Phó Hiệu trưởng Trường Trung học cơ sở Đức Trí, Quận 1 là một nhành mai ngát hương giữa đời thường trong “cuộc chiến đấu sinh tử” cùng với Nhân dân Quận 1 vượt qua đại dịch Covid-19, nhất là trong giai đoạn 150 ngày khốc liệt (29/04/2021-01/10/2021).

Trong lời phát động phong trào thi đua đặc biệt “Cả nước đoàn kết, chung sức, đồng lòng thi đua phòng, chống và chiến thắng đại dịch Covid-19” theo Quyết định 1497/QĐ-TTg, Thủ tướng Phạm Minh Chính nêu rõ, phải phát huy sức mạnh toàn dân tham gia chống dịch. Dịch giả như giặc giã, nhiều tầng lớp đã xung phong được trở thành những “chiến sĩ tuyến đầu” trong trận chiến với dịch Covid-19. Chính vì thế, cô Mai Hương từng chia sẻ: “*Là một người con sinh ra, lớn lên, học tập và công tác tại Thành phố Hồ Chí Minh, tôi nghĩ, mình không thể đứng ngoài cuộc khi toàn thành phố đều đang chung tay phòng, chống dịch bệnh.*” Nghĩ là làm, ngay cả khi công việc này không nhận được nhiều sự ủng hộ từ gia đình, bạn bè, lá đơn tình nguyện vẫn được gửi đi và cô Mai Hương nhanh chóng trở thành thành viên của *Đội tình nguyện chung tay đẩy lùi Covid* (Ban Dân vận Quận ủy Quận 1), được phân công *hỗ trợ công tác phòng chống dịch phường Bến Thành*; nhận quyết định là thành viên của *Tổ Điều phối nguồn nhân lực hỗ trợ hoạt động phòng, chống dịch Covid-19 thuộc Ủy ban nhân dân Quận 1*, được phân công công tác hỗ trợ Bệnh viện dã chiến Quận 1. Và thậm chí cho đến khi quyết định là thành viên của *Tổ Điều phối hỗ trợ hoạt động của Bệnh viện dã chiến Quận 1 hết hiệu lực*, (vì Bệnh viện dã chiến vẫn thiếu nhân lực do các tình nguyện viên đã quay về công việc bình thường mới), cô vẫn tiếp tục tình nguyện sắp xếp *hỗ trợ bệnh viện dã chiến* sau giờ làm việc đến khi bệnh viện không còn bệnh nhân F0.

Kể sao hết những khó khăn, vất vả của giai đoạn đỉnh dịch ở Thành phố Hồ Chí Minh! Trong khi đa số người dân vừa phải lo bảo vệ sức khỏe cho mình và gia đình, vừa phải ổn định cuộc sống cũng đã đủ mệt mỏi. Bản thân cô Mai Hương ngoài việc nhà cửa, con cái; lại thêm bao bận bịu khi trường học phải chuyển sang hình thức dạy học trực tuyến nhưng cô vẫn không quản ngại nắng mưa, đêm tối, nguy hiểm xông pha trên mọi “chiến tuyến”. Sau giai đoạn hỗ trợ Bệnh viện dã chiến, ban ngày cô vẫn tiếp tục vai trò tình nguyện viên hỗ trợ phòng, chống dịch Covid-19 (Trung tâm Y tế Quận 1), hỗ trợ công tác phòng chống dịch Covid-19 tại Khu cách ly tập trung F0, phường Nguyễn Cư Trinh, Quận 1, buổi chiều tối cô hoàn thành các công tác của trường cho kịp tiến độ. Ngay cả khi các đội tình nguyện viên đã rút hết, trở về với công việc thường ngày, cô vẫn tiếp tục sắp xếp công việc nhà trường; đồng thời vận động, tập hợp những đồng đội từ các nhóm bạn, các nhóm tình nguyện viên để hỗ trợ công tác tiêm chủng của Phòng Giáo dục và Đào tạo Quận 1 cho tất cả học sinh từ các trường trong địa bàn Quận 1 xuyên suốt một năm (từ trước, sau khi hết dịch và tiếp tục đến cuối năm 2022). Song song đó, cô còn tự hỗ trợ thêm khẩu trang cho Khu cách ly tập trung F0, chõ bình oxy, máy thở cho bệnh nhân Covid-19, hỗ trợ cho những hoàn cảnh khó khăn vì dịch.

Ngày nào cũng vậy, cô Mai Hương đều chạy đi chạy lại như con thoi từ Khu cách ly sang khu dân cư rồi Bệnh viện dã chiến... và không nề hà bất cứ công việc gì. Lúc, cần liên hệ công việc, tôi không dám gọi điện thoại mà chỉ nhắn tin để cô trả lời sau vì tôi biết, ngay đến cả việc ăn uống, nghỉ ngơi, cô còn không có thời gian. Vốn dĩ, một ngày có hai mươi bốn giờ nhưng tôi thiết nghĩ, cô Hương chỉ dành cho bản thân một phần ba quỹ thời gian đó. Hai phần ba thời gian còn lại đều lặng thầm, nhiệt huyết “*hết lòng, hết sức phục vụ Tổ quốc, phục vụ nhân dân*” như lời Bác từng căn dặn những cán bộ, đảng viên: “*Trước mặt quần chúng, không phải ta cứ viết lên trán chữ*

cộng sản mà ta được họ yêu mến... đồng chí ta phải học lấy bốn đức cách mạng: cần, kiệm, liêm, chính... Làm cán bộ phải biết yêu thương dân, kính trọng dân, giúp đỡ dân". Làm việc liên tục cả ngày lẫn đêm không nghỉ ngơi như thế, là đồng nghiệp, cùng là một người bạn của cô Hương, tôi rất lo lắng cho sức khỏe của cô. Tôi chỉ sợ cô gắng sức quá rồi nhờ đó bệnh thì gia đình, con cái cô sẽ xoay sở thế nào trong tình hình dịch bệnh phức tạp ở thời điểm đó. Thế nhưng, mỗi lần tôi nhắc cô giảm bớt công tác tình nguyện lại, cô đều cười bảo: "Minh không mệt đâu! Minh làm được!". Chỉ hai câu nói giản dị nhưng ấm áp và chân thành vậy thôi mà tôi thấy thương và cảm phục người phụ nữ ấy vô cùng! Bởi, cô Mai Hương cũng chỉ là một người phụ nữ chân yếu tay mềm, một người trí thức vốn không quen vất vả, nặng nhọc tay chân. Qua những tấm hình cô chia sẻ về công tác tình nguyện, những nơi mà cô đã gần bó suốt mấy tháng qua, sau lớp khẩu trang, tôi nhận ra đôi mắt cô Hương thoáng mệt mỏi nhưng vẫn lấp lánh niềm vui và hạnh phúc rạng ngời. Có lẽ, với cô "Hạnh phúc là cho, và sống vì người khác." (Henry Drummond).

Với những nỗ lực và đóng góp không ngừng nghỉ của mình, cô Phạm Thị Mai Hương đã vinh dự nhận được: Giấy khen Tình nguyện viên có thành tích tốt trong công tác phòng chống dịch Covid-19 trên địa bàn Quận 1 của Ủy ban nhân dân Quận 1; Thư cảm ơn của Quận ủy Quận 1, Thư cảm ơn của Ban Thường vụ Quận Đoàn 1, Thư cảm ơn của Ban Chấp hành Đoàn phường Bến Thành, Thư cảm ơn của Ủy ban nhân dân phường Nguyễn Cư Trinh và đáng trân quý hơn hết là những tin nhắn trao gửi sự biết ơn tự đáy lòng của rất nhiều người bạn, của bệnh nhân và người nhà bệnh nhân đã được cô Mai Hương hỗ trợ, giúp đỡ.

Hôm nay đây, chúng ta được ngồi trong nhà, ngủ trong nệm ấm chăn êm, được dùng bữa cơm quây quần bên người thân... đã là một điều may mắn và hạnh phúc quá lớn lao. Bởi vì, để cho bạn, cho tôi có được niềm hạnh phúc ấy, có biết bao người đã và đang chịu rất nhiều vất vả, thiệt thòi, thậm chí đánh đổi cả sự sống của bản thân để nhường hạnh phúc cho chúng ta. Những hy sinh thầm lặng ấy thật đáng trân quý và cảm phục biết bao! Hơn một năm sau khi đại dịch đi qua, Thành phố Hồ Chí Minh thân yêu của chúng ta đang tiến những bước tiến thần kỳ, bỏ lại đằng sau đau thương của cơn “bão” lớn, tương lai đang rộng mở; vượt vũ môn, cá chép hóa rồng. Tết gần kề, cũng là khi năm cũ sắp trôi qua cùng biết bao kỷ ức, bao khó khăn và trải nghiệm. “*Vượt qua đại dịch - Hướng tới tương lai*”, tôi tin rằng, với sự nỗ lực, quyết tâm của toàn Đảng, toàn thể nhân dân Quận 1 nói chung và những tấm gương như cô Mai Hương nói riêng sẽ tiếp tục vượt qua mọi trở ngại, thách thức, góp phần thực hiện thắng lợi nhiệm vụ phát triển kinh tế xã hội, tạo tiền đề cho năm đầu thực hiện kế hoạch 5 năm và nghị quyết đại hội đảng bộ các cấp.

Sự thấu cảm là cội nguồn của lòng trắc ẩn, của tình yêu thương, mang con người lại gần nhau hơn. Trong gian nan thử thách thì ánh sáng của tình yêu thương, của lòng tử tế càng tỏa rạng. Có lẽ, người với người sống để thương nhau! Giữa bộn bề cuộc sống, ai cũng có nỗi niềm riêng. Vậy mà tình cảm mà cô Mai Hương dành cho tất cả mọi người xung quanh cô nói chung và nhất là những bệnh nhân Covid-19 nói riêng chẳng bao giờ mất đi, cái tình dung dị đời thường ấy luôn còn mãi. Mong sao tấm gương của cô **Phạm Thị Mai Hương**, nhành mai ấy sẽ mãi ngát hương, lan tỏa, và cuốn đi theo gió...

“Sống trong đời sống cần có một tấm lòng.

Để làm gì em biết không? Để gió cuốn đi...”

(Trịnh Công Sơn)

CON HÈM NHỎ THÂM ĐẮM TÌNH NGƯỜI

Họ và tên: PHẠM TẤN KÍNH

Nghề nghiệp: Công chức; Email: tankinhpham@gmail.com

Đơn vị: Đảng ủy Phường Bến Nghé, Quận 1

Địa chỉ: 29 Nguyễn Trung Ngạn, Phường Bến Nghé, Quận 1

Chị Tư ơi, lấy rau xanh nghe!

Anh Hòa, lấy bánh mì nè!

Minh ơi, lấy cơm nóng vào ăn nghe con!

...

Tiếng gọi của bác Năm - Tổ trưởng tổ dân phố lan tỏa hết nhà này đến nhà khác trong cái hẻm số 5 Nguyễn Trung Ngạn, phường Bến Nghé, Quận 1. Con hẻm nhỏ đa phần là người dân là lao động phổ thông. Cứ vậy, người này, người kia khi nghe tiếng gọi, hé cửa lấy đồ vật để trong cái rổ nhỏ, rồi vội vàng đóng sầm cửa lại, với lấy bình cốc xịt lia lia.

Tháng 7/2021, dịch bệnh Covid-19 bùng phát mạnh. Các con hẻm đều giãn cách cô lập, người dân hạn chế ra khỏi nhà. Việc mua nhu yếu phẩm đều do các lực lượng của phường hỗ trợ. Thành thạo phường hoặc mạnh thường quân cho bà con rau, củ quả, gạo, nhu yếu phẩm, bác Năm đều phân phát cho mọi nhà, không phân biệt giàu nghèo. Một miếng khi đói, bằng một gói khi no, lúc cách ly như vậy, ai cũng khó khăn như nhau cả, nên phải đảm bảo mọi nhà đều có phần - bác Năm thường nói với bà con trong hẻm như vậy. Bác còn liên hệ các Sơ trong Tu viện gần đấy, hàng ngày hỗ trợ hàng chục suất cơm cho bà con neo đơn, khó khăn trong hẻm.

Tháng 8/2021, trong hẻm có ca nhiễm bệnh, do có người nhà đi làm lây nhiễm từ cơ quan. Cả hẻm ai cũng lo lắng, không khí sợ sệt, e dè lan rộng. Không ai dám tiếp

xúc với ai. Con hẻm nhỏ hàng ngày ồn ào tấp nập kẻ mua người bán, xe cộ bấm kèn ồn ào, ấy vậy mà giờ đây, không nghe một tiếng động nhỏ. Thi thoảng có tiếng dèp lẹp kẹp của bác Năm mang rau củ quả, thực phẩm hay thuốc chữa bệnh cho người có nhu cầu nhờ mua. Đến đợt tiêm vắc-xin, bác nhắc nhở mọi người đi tiêm ngừa đầy đủ, tuân thủ “5K”. Cũng có khi tiếng bước chân lao xao hơn, là của lực lượng phòng chống dịch đưa ai đó bị nhiễm bệnh đi cách ly. Lúc ấy, những nhà xung quanh đều len lén mở cửa nhìn, thầm cầu mong người đi sớm trở về bình an.

Tháng 10/2021, tình hình dịch bệnh dần bớt căng thẳng, mọi người trong hẻm đều được tiêm ngừa vắc-xin Covid-19 mũi 2. Những ánh mắt lo lắng, âm thầm hờn nào, bây giờ đã tươi tỉnh và nhiều sinh khí. Mọi người bắt đầu có chuyển động cho công việc làm ăn của mình. Bước chân của bác Năm bây giờ không còn nhè nhẹ chậm rãi mà trở nên hối hả khi đôn đốc mọi người thường xuyên đeo khẩu trang, không chủ quan với dịch bệnh; dọn dẹp vệ sinh nhà cửa, giữ gìn hẻm sạch đẹp, an toàn. Bác nhắc nhở các cháu chuẩn bị bài vở để khi có thông báo là có thể tiếp tục đến trường. Bác thông tin đến các hộ gia đình nhận tiền hỗ trợ Covid-19 khi có thông báo của phường, tổ dân phố. Những người đi cách ly đều trở về an toàn. Hẻm bây giờ không còn giăng dây nữa, nhưng cũng hạn chế người lạ ra vào.

Hình 1: Phân chia rau, củ, quả cho từng nhà

Hình 2: Lãnh đạo quận thăm và tặng quà cho người dân hẻm số 5 Nguyễn Trung Ngạn

Tháng 11/2022, khi con hẻm đang dần hồi phục sức sống thì bác Năm nhiễm bệnh Covid-19. Thông tin ấy khiến mọi nhà, mọi người trong con hẻm đứng ngồi không yên, mọi người đều hết sức lo lắng. Chú Tư gầy ngày nào hay cà khịa với bác Năm, vậy mà bây giờ đi đâu, ngồi đâu cũng lăm bầm cầu nguyện cho bác Năm tai qua nạn khỏi. Trông theo chiếc xe cứu thương đưa bác Năm đi cách ly, mà trong lòng mỗi người chan chứa một nỗi niềm thương cảm vô hạn. Năm nay, bác đã ngoài bảy mươi tuổi, làm tổ trưởng tổ dân phố hai mươi năm, luôn chia ngọt, xẻ bùi với bà con trong hẻm. Nhiều lần bác Năm gãi cằm nhằn kêu nghỉ, thôi không làm nữa, nhưng bác vẫn miệt mài như con ong chăm chỉ lo cho bà con từng giấc ngủ, miếng ăn, các cháu nhỏ đều được cấp sách đến trường, mặc cho có người mỉa mai “Ăn cơm nhà, vác tù và hàng tổng”. Hoặc có trường hợp người ta nặng lời với bác chỉ vì đang khó ở, bực bội, nhưng bác vẫn một mực tươi cười, bao dung. Bác bảo “Mình còn sức khỏe, giúp được gì cho bà con chính là giúp cho bản thân mình, mình không làm gì sai với lương tâm, thì chẳng có gì phải oán ngại cả”. Suốt cả mùa dịch ác liệt, nếu không có những người như bác, thì đời sống của bà con trong cái hẻm chạy ăn từng bữa này không biết sẽ đi về đâu!

Ông Năm về rồi, ông Năm về rồi! Tiếng thằng Cu Tèo oang oang từ đầu hẻm, nó vừa chạy, vừa nhảy cũng lên như được quà làm tất cả mọi người trong nhà đều dừng việc, chạy ủa ra cửa. Những cái bắt tay, những nụ cười thấm đượm nước mắt mừng vui khi thấy bác Năm, người thân thiết của con hẻm này đã trở về bình an. Dáng đi của bác hơi nghiêng nghiêng do sức khỏe chưa hồi phục hẳn, đôi mắt quầng sâu, nhưng vẫn ánh mắt, nụ cười thân thiết như ngày nào.

Tôi đã khỏe mạnh trở về, cảm ơn bà con nhiều. Tôi chưa nỡ bỏ bà con mà đi đâu.

Vâng, bác làm sao mà đi được, khi người dân trong hẻm này giờ đây đã khác xưa, mọi người thương yêu nhau, gần gũi nhau hơn. Cái con hẻm nghèo khó về vật chất nhưng giàu về tình làng nghĩa xóm, thương yêu đùm bọc nhau lúc hoạn nạn, dịch bệnh hiểm nguy.

Ánh sáng của một ngày nắng đẹp len lỏi qua từng tán lá cây, hắt từng vệt sáng trên con đường hẻm nhỏ hẹp, nhưng sạch sẽ, tươi mát, tràn đầy sinh khí. Cuộc sống ở phía trước vẫn còn biết bao khó khăn, nhưng mình và bà con sẽ cố gắng vượt qua, bác mỉm cười và đi vào nhà, nơi ấy bác gái đang mong chờ từng ngày.

Hình 3: Hẻm số 5 Nguyễn Trung Ngạn – Khu phố 1, phường Bến Nghé

VÌ MỌI NGƯỜI, Ở MỌI NƠI

HỌ TÊN: VŨ THẾ HÙNG

Nghề nghiệp: Lưu trữ; Email: vuthehung04@yahoo.com

Đơn vị: Hội Chữ thập đỏ phường Nguyễn Thái Bình

Địa chỉ: 32 Phố Đức Chính, phường Nguyễn Thái Bình, Quận 1

Trong đợt dịch Covid-19 vừa qua, với phương châm “Vì mọi người, ở mọi nơi”, Hội Chữ thập đỏ phường Nguyễn Thái Bình nói chung và chị Lê Thị Hải - Chủ tịch hội - nói riêng, đã không quản ngại khó khăn và nguy cơ lây nhiễm dịch bệnh. Những bước chân âm thầm, lặng lẽ của chị đã kết nối, góp nhặt yêu thương mang đến sưởi ấm thêm cho những hoàn cảnh khó khăn giữa mùa dịch bệnh.

Trong những ngày ấy, nhiều chuyến xe chở rau từ các tỉnh gửi đến phường Nguyễn Thái Bình chống dịch. Do đường vận chuyển xa xôi nên rau thường bị hư hỏng một phần. Vì thế, trước khi trao gửi đến người dân, các anh chị em phường Nguyễn Thái Bình đã tỉ mỉ nhặt bỏ đi phần rau vàng úa, cắt gọt lại từng búp măng cho sạch sẽ. ***“Rau xanh giờ quý lắm nên nếu còn dùng được thì không được vứt bỏ. Tất cả đều là tấm lòng người dân các nơi gửi nên mình phải biết trân trọng công sức, tấm lòng của người gửi nhé!”***, chị Lê Thị Hải, Chủ tịch Hội Chữ thập đỏ phường vừa nhặt rau vừa dặn đi dặn lại mọi người. Sau gần một giờ đồng hồ, hàng trăm ký rau đã được nhặt lại sạch sẽ, sắp xếp gọn gàng để phục vụ người dân khó khăn.

“Các chị, các cô ai cần rau xanh thì cứ lấy về nhé”, miệng vừa mời, chị Hải, vừa nhanh tay bốc thêm mớ rau xanh bỏ vào túi của người dân. Mùa dịch bệnh này đi chợ bên ngoài khó khăn, rau củ khan hiếm nên bà con rất quý những bó rau nghĩa tình đem về cho bữa ăn gia đình. Đến cuối ngày, chị Hải lại quay sang sắp xếp, chia đậu phộng, cá khô, lương thực, gạo, mì gói... để đóng thành từng gói và chuẩn bị phát cho mọi người vào hôm sau.

Chị Lê Thị Hải - Chủ tịch Hội Chữ thập đỏ - phát cơm chay cho bà con

Trung bình mỗi ngày, Hội Chữ thập đỏ phường trao hỗ trợ từ 200 - 250 phần quà cho người dân khó khăn. Những ngày ấy, khi đứng hướng dẫn bà con, ngoài đeo khẩu trang, chị Hải đều phải đeo thêm tấm chắn giọt bắn, mặc thêm áo bảo hộ để bảo vệ mình. Ban đầu chị không quen, trời nắng lên nóng ướt đầm mồ hôi nên khó chịu lắm, nhưng qua mấy hôm mặc cũng dần quen, chị bảo quan trọng là bảo vệ mình an toàn để tiếp tục phục vụ bà con.

Thật cảm động biết bao khi nhìn thấy hình ảnh chị đứng dưới cái nắng của mùa hè thiêu đốt để chăm lo những suất cơm tình nghĩa cho bà con khó khăn với chương trình “Buổi sáng yêu thương”. Chị chia sẻ: ***“Dịch bệnh đang phức tạp, nhiều người dân từng ngày chống chọi với cuộc sống khó khăn, thiếu thốn thực phẩm. Tôi đã kêu gọi sự chung tay của các mạnh thường quân đóng góp để hàng ngày phát hơn 200 suất cơm chay cho người lao động nghèo, người dân có hoàn cảnh khó khăn bị ảnh hưởng bởi dịch bệnh, và công nhân vệ sinh khó khăn”.***

Sau khi phát hết những hộp cơm cuối cùng, chị mới tranh thủ cầm ổ bánh mì nướng vội. Thấy tôi thắc mắc về “bữa trưa nhẹ nhàng” của chị, chị cười nhẹ cho biết sáng giờ loay hoay với công chuyện nên quên mình chưa ăn sáng, giờ thấy bụng cồn cào mới nhớ ra nên có gì ăn nấy. Đang cắn miếng bánh mì chưa kịp nhai thì chuông

điện thoại lại vang lên. Đầu dây bên kia là một nhà hảo tâm nói với chị sẽ ủng hộ thêm rau củ để tặng cho các lực lượng trực chống dịch. Và thế là dù đang đói và mệt nhưng cuộc điện thoại của mạnh thường quân đã làm chị tươi tỉnh hẳn, quên luôn ổ bánh mì còn dang dở trên bàn.

Chị Hải cho biết, phương châm hoạt động của Hội Chữ thập đỏ phường là “Vì mọi người, ở mọi nơi”. Mùa dịch bệnh này bà con khó khăn cần giúp đỡ rất nhiều nên Hội Chữ thập đỏ phường cũng phải cố gắng hơn để góp phần chia sẻ một phần khó khăn với bà con, đồng hành cùng bà con chống dịch.

Có hôm, khi mọi người đã về hết thì chị Hải lại nhận được điện thoại sắp có xe quà của nhà hảo tâm chở đến ủng hộ, lúc ấy chị phải tranh thủ khiêng từng sọt rau củ xuống xe. Thật cảm động biết bao khi nhìn thấy hình ảnh của chị mồ hôi nhễ nhại bốc dờ cả tấn hàng hóa. Đến khuya vất vả làm xong, chị mới về nhà với tay chân rã rời, mệt mỏi.

Nói về việc làm của mình, chị Hải thường nói: *“Trong thời điểm dịch bệnh diễn biến phức tạp, nhiều người lao động nghèo gặp cảnh khó khăn từ việc làm, thu nhập đến bữa ăn hàng ngày. Nếu chúng ta không giúp đỡ trong lúc hoạn nạn, khó khăn để đảm bảo công tác phòng chống dịch thì việc đẩy lùi dịch bệnh trong thời gian tới sẽ phải kéo dài, ảnh hưởng đến kinh tế, đời sống của mọi người”*.

Chị Lê Thị Hải - Chủ tịch Hội Chữ thập đỏ - chia sẻ những phần cơm đến công nhân vệ sinh

Chị đã làm việc bằng cái tâm trong sáng của mình và vì giá trị nhân đạo cao cả. Đặc biệt, đối với người dân nghèo cần đến “cầu nối” của Hội Chữ thập đỏ nhiều hơn, nên chị thường bận rộn liên tục. Những ngày này, thời tiết cũng thay đổi thất thường, lại thêm tình hình dịch bệnh lây nhiễm phức tạp nên đôi lúc chị cảm thấy mệt mỏi, đuối sức, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc giúp đỡ Nhân dân vượt qua khó khăn, ngay lập tức tinh thần tương thân tương ái và những giá trị nhân đạo liền được vực dậy, trở nên mạnh mẽ hơn.

Giữa mùa dịch bệnh ấy, chị chính là người “chiến sĩ áo đỏ” vừa tham gia truyền thông nâng cao ý thức người dân chấp hành các quy định về phòng, chống dịch bệnh, vừa tăng cường vận động chăm lo an sinh xã hội, trao quà cho các điểm cách ly, phong tỏa để hỗ trợ người dân trong lúc khó khăn. Dù công việc của chị diễn ra một cách thầm lặng và có thể đối diện với nguy cơ lây nhiễm dịch bệnh nhưng chị vẫn ngày đêm miệt mài với những công việc mà mình đã chọn; ngày ngày lặng lẽ gieo yêu thương để lan tỏa trong cộng đồng, sức mạnh, ý chí phòng, chống dịch bệnh.

“Xác định gắn bó làm việc là vì cái tâm của mình nên chị biết ra sức cố gắng hơn. Chỉ mong kết nối được nhiều nguồn lực để chia sẻ với những khó khăn của bà con đang gặp phải giữa mùa dịch này, giúp bà con yên tâm hơn để cùng chung tay với phường sớm đẩy lùi dịch bệnh”, chị Lê Thị Hải, chia sẻ. Chị chính là một trong rất nhiều nghĩa cử cao đẹp trên địa bàn phường Nguyễn Thái Bình đã chung tay đẩy lùi dịch bệnh Covid-19. Giá trị của sự đóng góp không chỉ ở số tiền hay hiện vật mà hơn tất cả đó là sự lan tỏa tinh thần tích cực trong cộng đồng, gieo niềm tin vào sự chỉ đạo, điều hành của Đảng bộ Quận 1 và phường Nguyễn Thái Bình trong công tác phòng chống dịch Covid-19.

Hiện nay tình hình dịch bệnh đã ổn định nhưng ký ức về những hành động đẹp của những con người thầm lặng như tấm gương của chị Lê Thị Hải, Chủ tịch Hội Chữ thập đỏ phường Nguyễn Thái Bình thật đáng trân trọng. Hình ảnh đẹp trong mắt người dân của chị đã tiếp thêm niềm tin, sức mạnh cho mọi người, để bản thân tôi và các hội viên khác học tập, để tất cả cùng nhau cố gắng vượt qua dịch bệnh, chăm lo đời sống và sức khỏe nhân dân trong cuộc sống bình thường mới./.

CÂU CHUYỆN ATM HỌC ĐƯỜNG

Họ và tên: PHẠM PHÚ HOÀNG KIẾT

Nghề nghiệp: Giáo viên; Email: hoangkiyet@minhducq1.edu.vn

Đơn vị: Trường THCS Minh Đức

Địa chỉ: 75 Nguyễn Thái Học, phường Cầu Ông Lãnh, Quận 1

“Trạng thái bình thường mới giờ đây quay trở lại với những điều bình thường giản dị nhất mà chỉ khi mất đi chúng ta mới thấy quý giá”. Đối với tôi, câu nói này hoàn toàn đúng với thời điểm cách đây hơn một năm trước - năm 2021, một năm không ai có thể quên, một kỷ ức đặc biệt là với những người dân Thành phố Hồ Chí Minh khi họ đã trải qua những ngày tháng gồng mình để chống Covid-19 với chỉ thị “chống” chỉ thị, những ngày tháng “ai ở đâu ở yên đó”, những tiếng cứu thương vang lên ngày đêm, những em bé đón những ngày đầu tiên trong đời trong vòng tay xa lạ, những đám tang lặng lẽ... Và rồi TPHCM đã vượt qua, để rồi đường phố lại tấp nập, hàng quán lại sáng đèn và những tiếng cười hạnh phúc vẫn tới vào những ngày cuối năm.

Tại Thành phố Hồ Chí Minh, trong khi dịch bệnh Covid-19 đang diễn biến phức tạp các đã có ATM gạo, thực phẩm, ATM nhà trọ, ATM ô xy... Đây là chuỗi hoạt động ứng phó đối với dịch bệnh trên địa bàn Quận 1 nhằm quan tâm, động viên, chăm lo người dân hoàn cảnh khó khăn, lực lượng tham gia phòng chống dịch, đồng thời nhắc nhở tuyên truyền người dân tuân thủ đúng quy tắc 5K của Bộ Y tế để giữ an toàn cho bản thân và cộng đồng trước đại dịch.

Đợt dịch thứ 4 là đợt dịch lịch sử diễn ra từ ngày 29/4/2021 đến 01/10/2021. Nó không chỉ ảnh hưởng đến các hoạt động đời sống xã hội mà còn tác động tới giáo dục. Trong thời điểm dịch hoành hành, việc học sinh đến trường là điều không thể, vì thế, phương pháp học trực tuyến là phương pháp ổn định trong năm học mới chứ không

còn là phương pháp tình thế như trước đây. Theo chỉ đạo, việc học và dạy online của thầy và trò sẽ diễn ra đến hết học kỳ 1.

Bước vào năm học mới, vì đã làm quen với hình thức học trực tuyến nên phần lớn học sinh Trường THCS Minh Đức, Quận 1 có đầy đủ thiết bị học tập. Tuy nhiên, không phải em nào cũng có điều kiện giống nhau, một số em hoàn cảnh khó khăn hơn thiếu các thiết bị phục vụ việc học trực tuyến. Tôi nhớ trong buổi họp Hội đồng sư phạm chiều 25/8/2021 thông qua hình thức trực tuyến, Ban Giám hiệu và các thầy cô của trường THCS Minh Đức đã băn khoăn lo lắng cho những học sinh không đủ điều kiện trang thiết bị để học trực tuyến bởi theo thống kê sơ bộ, trường có khoảng 100 học sinh thiếu thiết bị học trực tuyến. Chúng tôi không muốn bất cứ học sinh nào của mình bị bỏ lại phía sau.

THƯ NGỎ

Kính gửi quý thầy cô và phụ huynh học sinh trường Minh Đức!

Dịch bệnh đang có những diễn biến phức tạp tại thành phố thân yêu của chúng ta, đặt ra nhiều thách thức ở thời khắc thầy trò chuẩn bị cho năm học mới. Chiều nay, trong buổi họp Hội đồng sư phạm, nhiều thầy cô băn khoăn lo lắng cho những học sinh không có đủ điều kiện trang thiết bị để học trực tuyến. Chúng tôi rất trân trọng, không muốn bất cứ học sinh nào của mình bị bỏ lại phía sau.

Tôi cùng một nhóm giáo viên Tin học của trường có ý tưởng xin điện thoại cũ của giáo viên, phụ huynh trường Minh Đức, xây dựng một ATM điện thoại thông minh, tạo cơ hội cho những học sinh nghèo được tiếp tục học tập.

Chúng tôi cần điện thoại hoặc laptop cũ (kèm dây sạc pin), có cài sẵn ứng dụng K12 online, nhằm đảm bảo thiết bị đó đáp ứng việc học trực tuyến của học sinh.

Ai có lòng hảo tâm, xin vui lòng để lại thông tin theo link dưới đây. Thầy cô trường Minh Đức sẽ liên hệ với quý vị để trao những thiết bị quý giá đó đến đúng em học sinh đang cần.

<https://bit.ly/MD-ATM-Device>

Chiếc điện thoại, người bạn cũ của quý vị, sẽ tiếp tục sứ mệnh cao đẹp của nó, đưa tri thức đến với trẻ em nghèo.

Thay mặt các thầy cô trường THCS Minh Đức - Q1, tôi xin chân thành cảm ơn quý vị.

Tp. Hồ Chí Minh, ngày 24 tháng 8 năm 2021

Hiệu trưởng

Trần Thúy An

Với phương châm “Biến nguy thành cơ”, Ban Giám hiệu và nhóm giáo viên Tin học đã nghĩ ra một ý tưởng, giải pháp vô cùng sáng tạo để nhằm kịp thời hỗ trợ thể hiện sự quan tâm, động viên và chia sẻ với các em học sinh nghèo đang gặp rất nhiều khó khăn về thiết bị học tập trong bối cảnh đại dịch Covid-19, đó chính là: “Chúng tôi xin điện thoại, máy tính cũ của giáo viên, phụ huynh, xây dựng một “*ATM điện thoại - máy tính*”, tạo cơ hội cho những học sinh nghèo được tiếp tục học tập. Chúng tôi cần điện thoại hoặc máy tính để bàn, laptop cũ (kèm dây sạc pin), có cài sẵn ứng dụng K12 online nhằm đảm bảo thiết bị đó đáp ứng việc học trực tuyến của học sinh”. Nghĩ là làm, ngày 25/8/2021, cô Trần Thúy An - Hiệu trưởng Trường THCS Minh Đức đã gửi thư ngỏ đến tất cả giáo viên, phụ huynh và những người hảo tâm kêu gọi hỗ trợ thiết bị điện thoại thông minh, lap-top cũ cho học sinh học trực tuyến.

Bên cạnh đó, nhà trường đã tạo một đường link và mã QR. ATM “Smart Devices for Online Learning” có sẵn form. Theo đó, những ai có mong muốn hỗ trợ sẽ để lại thông tin về thiết bị cũ như loại gì, có kèm sạc, sim không?, địa chỉ ở đâu và số điện thoại để nhà trường liên hệ. Trong trường hợp không có thiết bị cũ nhưng có thể tặng bằng hình thức khác, mọi người cũng có thể để lại thông tin và số điện thoại.

ATM “Smart Devices for Online Learning”

Sau hai ngày phát động, chúng tôi rất bất ngờ khi được sự ủng hộ nhiệt tình từ quý thầy cô, quý phụ huynh, các mạnh thường quân, chương trình “ATM điện thoại - máy tính cho học sinh nghèo” của trường đã nhận được 3 điện thoại, 3 laptop, 3 máy tính để bàn cùng số tiền khoảng 40 triệu đồng từ phụ huynh và các nhà hảo tâm đóng góp để mua thiết bị mới cho học sinh. Với tiền mặt, trường dự kiến mua điện thoại Vsmart Star 4 (giá tham khảo 1,65 triệu đồng/1 cái). Với con số này, ATM đủ cung cấp cho những em có nhu cầu. Tuy nhiên, nhu cầu của học sinh về thiết bị học trực tuyến mới là thống kê bước đầu từ giáo viên chủ nhiệm. Khi bước vào học chính thức bắt đầu từ ngày 6/9/2021, số học sinh thiếu thiết bị học online có thể phát sinh thêm. Do đó, ATM điện thoại thông minh vẫn tiếp tục hoạt động để giúp đỡ thêm cho những học sinh khó khăn. Trong những ngày Thành phố Hồ Chí Minh thực hiện giãn cách xã hội, việc vận chuyển điện thoại, laptop, máy tính đến nhà học sinh có thể gặp nhiều khó khăn. Tuy nhiên, chương trình mở ra được nhiều người biết đến, Ủy ban nhân dân phường, Công an phường Cầu Ông Lãnh, Quận 1 sẵn sàng nhận và giao thiết bị học trực tuyến đến tận nhà cho học sinh.

Hình ảnh gia đình của các em học sinh nghèo nhận thiết bị học trực tuyến (Nguồn VTV3)

Vào thời điểm đó, ATM điện thoại với sứ mệnh hỗ trợ thể hệ trẻ tiếp cận tri thức khi thay đổi hình thức học tập từ trực tiếp sang online. Nhà trường mong muốn ý tưởng ATM điện thoại sẽ được lan tỏa, để nhiều học sinh khắp nơi có thể tiếp tục việc học. Chiếc điện thoại, người bạn củ của mọi người sẽ tiếp tục sứ mệnh cao đẹp là đưa tri thức đến với trẻ em nghèo. Thông qua dự án này, chúng tôi đã có một động lực rất lớn trong việc giúp đỡ các em học sinh trên hành trình tìm kiếm tri thức và có một niềm tin rằng rồi đây trường học sẽ lại rộn rã tiếng nói cười, các em lại được đến trường trong sự bình an, vui tươi và hạnh phúc, đúng với khẩu hiệu của ngành giáo dục: Mỗi ngày đến trường là một ngày vui!

TIỀNG VỌNG TỪ CÒI XE CẤP CỨU

Họ và tên: **THỊ HỒNG TƯƠI**

Nghề nghiệp: *Bác sĩ; Email: thanhnierytq1@gmail.com*

Đơn vị: *Trung tâm Y tế Quận 1*

Địa chỉ: *02 Đặng Tất, phường Tân Định, Quận 1*

Tôi nghĩ sẽ không bao giờ được viết những dòng tâm sự của mình cho mọi người biết về thời kỳ tham gia chống dịch Covid-19 của tôi và cả đồng nghiệp tôi. Đó là biết bao giọt mồ hôi, giọt nước mắt của những chiến sĩ khoác áo trắng - đã chứng kiến rất nhiều lần ranh giới giữa cái chết - sự sống chỉ trong vài giây, vài phút. Biết bao nhiêu đứa trẻ thơ mồ côi ông bà, cha mẹ sau đại dịch Covid-19 kết thúc...

Những người nghi nhiễm đi cách ly tại Khu cách ly tập trung thành phố

Thành phố không một bóng người

Covid-19 qua đi để lại nhiều hậu quả khó khăn cho TP.HCM và di chứng cho mọi người dân. Đến nay, nền kinh tế của thành phố chưa khôi phục ổn định. Hơn thế nữa, kéo theo nó là không ít những người lãnh đạo giỏi của ngành y tế đã vướng vào vấn nạn tham nhũng trong quá trình mua kit test xét nghiệm của Việt Á. Vấn đề này đã làm cho uy tín của ngành y tế nói chung bị giảm sút. Mặc dù dịch Covid-19 bùng phát, nhân viên y tế luôn là lực lượng, là cánh tay đắc lực, là tuyến đầu tham gia chống dịch và họ là những chiến sĩ thầm lặng trong cuộc chiến đấu để đẩy lùi dịch bệnh. Các y, bác sĩ, nhân viên y tế đã không quản mệt nhọc, khó khăn, kiên trì bám trụ để chăm sóc cho bệnh nhân. Có những trường hợp, người thân của họ ra đi vì Covid-19 nhưng họ cũng không được ở bên cạnh chăm sóc hay thấp nén nhang tiễn biệt. Nhớ lại những tháng ngày năm 2021, bản thân tôi cũng là nhân viên y tế tuyến đầu, cùng chung tay với anh em trong cơ quan lấy mẫu, trực khu cách ly, tiêm chủng vắc-xin.... Nhiều ngày cứ trôi qua, dịch Covid-19 ngày càng tăng, nhân viên y tế ngày càng bận rộn, thời gian ăn uống chẳng có; chúng tôi lao mình vào hỗ trợ đồng đội cùng nhau tham gia chống dịch. Dù đã đảm bảo "5K", tuy nhiên cũng có những người đồng nghiệp bị nhiễm và chẳng ai bảo ai, những người còn lại cùng nhau gồng gánh công việc nhiều thêm. Nhiều lúc chúng tôi không kịp ăn uống mà đã phải hỗ trợ nhau làm công việc khác vì thời gian rất cấp bách cho vấn đề chống dịch.

Nhớ lại những đêm trực trong khu cách ly, tôi đã dành ít thời gian gọi điện về nhà. Và tôi đã bật khóc khi nói chuyện với gia đình, đôi khi trong đầu tôi nghĩ đến việc về quê ít ngày. Nhưng thời buổi ấy, nhân viên y tế làm công không được nghỉ phép hay

ngành y tế tham gia chống dịch cũng bị nhiễm Covid-19 rất nhiều, bệnh nhân quá đông so với số nhân viên y tế hiện có. Thành phố huy động cả những nhân viên y tế tư nhân cùng tham gia chống dịch. Chúng tôi hiểu trách nhiệm của mình là làm sao để đưa thành phố thoát khỏi dịch là quan trọng nhất. Tháng 6/2021, tôi được phân công thêm phụ trách điểm tiêm chủng trên địa bàn Quận 1 ngoài việc trực buổi tối. Không phải một mình tôi mà cả đồng nghiệp tôi bấy giờ đều làm việc 24/24. Ban đầu, có nhiều người cũng không muốn tiêm bởi họ sợ không an toàn nhưng đến khi dịch bùng phát nhiều, thì người dân tranh giành nhau ra điểm tiêm để chích ngừa. Tôi chứng kiến biết bao nhiêu người chỉ vì một mũi tiêm mà phải mất đi tình cảm với nhau, cũng dễ hiểu thôi - Khi sự sống và cái chết cận kề, mọi người tranh giành nhau mũi thuốc là điều có thể hiểu được.

Mùa dịch qua đi, tôi mới thấy được tình đồng nghiệp của chúng tôi ngày càng khăng khít hơn, biết san sẻ, quan tâm và yêu thương nhau hơn. Bởi chúng ta đã trải qua được đại dịch lớn như thế này trong thời bình là cũng may mắn rồi. Biết bao nhiêu người cả già lẫn trẻ đã mất đi trong đợt Covid, chỉ còn lại những hủ hài cốt và khắc tên mình trên đó. Do dịch Covid-19 lây lan qua đường hô hấp rất nhanh, chỉ trong vài giây nếu không có oxy để thở thì họ sẽ không bao giờ vượt qua để giành lại sự sống. Lúc bấy giờ, đóng cửa hết cả thành phố và tất cả các tỉnh không liên thông với nhau. Nền kinh tế và sản xuất ngưng làm việc nên việc sản xuất ra bình oxy cho từng người bị mắc Covid đã khan hiếm lại càng khó khăn hơn.

Chuẩn bị xét nghiệm Covid-19 cộng đồng

Lúc trước tôi đọc bài báo có nhắc đến thành phố ma ở Trung Quốc. Và ngay trước mắt tôi bây giờ, TP.HCM cũng tương tự như vậy. Không một người trên đường, chỉ nghe tiếng còi hú inh ỏi của xe cấp cứu... Tôi được chứng kiến và tất cả những điều đó đã in sâu trong lòng tôi, thật khó quên.

Bạn thử tưởng tượng xem, thời buổi ấy bạn có nhiều tiền cũng không thể nào mua được thứ gì mình cần thậm chí là bó rau cải. Cho đến bây giờ, trải qua đợt dịch tôi mới nhận ra rằng mình phải biết trân trọng những thứ hiện tại và trân trọng thời gian được ở bên cạnh người thân của mình. Chúng tôi luôn động viên, nhắc nhở nhau cố gắng giữ tốt “5K” và lấn xả vào công việc, cả ngày lẫn đêm... cho đến khi người dân đều được tiêm vắc-xin thì tình hình dịch bớt căng thẳng. Giờ nghĩ lại, chúng tôi cảm thấy tự hào khi được khoác lên mình chiếc áo blouse trắng.

Trong suốt thời gian chống dịch, có một việc, giờ nhớ lại, tôi vẫn buồn. Hôm đó trong tua trực khu cách ly, có một bệnh nhân khó thở. Tôi có lên khám và đo nhiệt độ nhưng bệnh nhân nói vẫn khỏe. Tới 13h chiều thì bệnh nhân báo mệt nhiều, tôi có báo cho bệnh nhân biết là chúng tôi đang gọi xe cấp cứu chở bệnh nhân đến bệnh viện nhưng bệnh nhân không chịu. Thời điểm ấy xe cấp cứu qua rước thì bệnh nhân phải trả 2 triệu nhưng lúc đó người nhà bệnh nhân ở chung phòng nói mẹ của bệnh nhân không sao. Nhưng đến ngày hôm sau giao ca, tôi nghe báo bệnh nhân đã tử vong. Mất mấy ngày, tôi không thể ngủ được khi nhớ đến câu trả lời của con trai bệnh nhân, do gia đình nghèo ở quê lên đây làm công nhân nên không có đủ 2 triệu để trả cho phí xe cấp cứu lên chuyển viện. Thế là mẹ của anh ấy đã ra đi trong sự đau đớn này. Một câu chuyện nữa cũng làm tôi cảm thấy thật xót xa. Tại điểm tiêm ngừa, tôi nói chuyện với một cô, cô nói cô đến đây chích ngừa mà cô không muốn chích tí nào. Cô không còn tâm trạng nào nữa để tiêm bởi người nhà cô có 7 anh chị em từ Sóc Trăng lên đây làm thuê trong nhà hàng thuộc phường Bến Thành, Quận 1 nhưng không may bị nhiễm Covid-19. Giờ 6 người đã bị chết vì nhiễm Covid-19, còn một mình cô thôi. Về mặt cô buồn rầu bước đến bàn tiêm, rồi sau khi theo dõi 30 phút, cô lặng lẽ ra ngồi lại trước sân vận động Tao Đàn một mình thần thờ nhìn về nơi xa xăm...

Tôi không thể nào quên được hình ảnh đó... Đại dịch đã cướp đi biết bao nhiêu sinh mạng con người dù khỏe mạnh hay già yếu, không ai lường trước mọi thứ. Số phận con người không ai biết trước được, sống đây chết mai. Chúng ta vẫn còn sống sót qua mùa đại dịch thì hãy cùng nhau trân trọng và làm những điều tốt đẹp cho nhau chứ không nên vì chuyện nhỏ nhoi mà phải đấu tranh, giành giật. Xã hội biết bao nhiêu người có ai biết ai tốt ai xấu, ai giàu ai nghèo, khi sinh ra cũng chẳng có gì trong người và chết đi cũng không thể nào mang theo những thứ mình có được.

Cũng từ mùa dịch Covid-19, tôi có thêm nhiều người bạn đồng hành cùng tôi - đó là những bạn tình nguyện viên tham gia hỗ trợ chống dịch.

Không có những những bạn tình nguyện viên thật nhiệt tình, năng nổ hoạt bát hỗ trợ thì nhân viên y tế cũng không thể nào chống chọi nổi qua mùa Covid-19. Người xưa hay có câu “Một cây làm chẳng nên non - Ba cây chụm lại nên hòn núi cao” là vậy. Bên cạnh đó, lực lượng quân đội cũng không thể thiếu trong đại dịch. Họ mang đồ ăn, thức uống đến cho người dân trong từng con hẻm, từng nhà, từng ngõ ngách. Chúng tôi luôn đoàn kết cùng nhau để đẩy lùi Covid-19, đồng lòng chung sức đẩy lùi virus corona.

Thật tiếc thay qua đại dịch, một số đồng nghiệp của tôi đã nghỉ việc vì không trụ nổi với đồng lương ít ỏi trong môi trường công. Họ đã cố gắng dốc hết sức lực, xa gia đình để cùng nhau chống dịch. Mùa dịch qua đi, đối diện với những khó khăn thường ngày, không thể nào trang trải được cuộc sống và họ đã không vượt qua. Thậm chí có người phải bỏ nghề về quê buôn bán, làm nông. Bởi với thu nhập 5 triệu/ tháng thì sống thế nào giữa thành phố này, cơm áo gạo tiền, gia đình, con cái... bao việc phải lo toan. Không những ngành y tế mà bên cạnh đó ngành giáo dục cũng không kém phần khó khăn, nhiều giáo viên cũng phải nghỉ việc về quê bươn chải với ngành nghề nông quen thuộc. Thế mới thấy đại dịch thật ghê gớm, nó đã làm biết bao nhiêu người phải thay đổi ý nghĩ của cuộc đời mình.

Hình ảnh: lực lượng quân đội hỗ trợ tham gia chống dịch

Hình ảnh những đồng đội tôi luôn sát cánh bên nhau

Hình ảnh bữa cơm nhanh để tiếp tục lấy mẫu trên địa bàn Quận 1

Đại dịch Covid-19 qua đi, tôi tin rằng tôi và đồng nghiệp của tôi đã lựa chọn đúng con đường sự nghiệp của chúng tôi phía trước. Chúng tôi luôn là những thiên thần áo trắng mang đến niềm vui, niềm hạnh phúc cho mọi người dân bởi chúng tôi đã làm tròn nhiệm vụ của mình. Chúng tôi đã không ngại khó khăn, gian khổ, vượt qua tất cả để chung tay cùng đẩy lùi Covid-19. Và tới hiện tại, chúng tôi vẫn mong muốn được phục vụ nhân dân để mang lại sức khỏe tốt và cuộc sống hạnh phúc cho mọi người. Tôi hy vọng rằng, với sự cố gắng của cả hệ thống chính trị thành phố, TP.HCM thân yêu của chúng ta sẽ sớm khôi phục lại nền kinh tế để đưa thành phố phát triển, xứng đáng là đầu tàu của cả nước.

YÊU THƯƠNG GỬI MẸ

Họ và tên: PHAN THANH PHONG

Nghề nghiệp: Giáo viên; Email: phanthanh1000@gmail.com

Đơn vị: Trường THPT Năng khiếu thể dục thể thao

Địa chỉ: 43 Điện Biên Phủ, phường Đa Kao, Quận 1

Mẹ ơi, con lại nhớ mẹ nữa rồi. Từ ngày mẹ đi, không ngày nào con không nhớ đến mẹ, nhưng cứ đến ngày giỗ mẹ, khi những sợi khói nhang ấy mờ ảo trước mắt con, nỗi nhớ thương về mẹ lại như phá bỏ những rào cản vững chắc tạm thời mà con dựng nên để tự vỗ về mình khi mẹ không còn nữa có dịp trời đất mạnh mẽ, chiếm trọn lấy tim con, giờ khắc này đây, trái tim con chỉ có mẹ. Con ghen khóc như đã từng cách đây hơn 10 năm về trước...

Hơn 10 năm về trước, độ chừng là 27, 28 Tết năm 2020, con òa khóc, giầy dựa giữa khu chợ hoa Tết tấp nập người vì mẹ không mua cho con con vịt bông ở hàng trò chơi nằm ở góc đường. Và mẹ nhớ không, con đã thành công, ôm con vịt trong tay mà miệng con cứ riu rít, luyên thuyên về món tiền lì xì năm ngoái nhận được và háo hức chờ đón ngày mừng 1 Tết chuẩn bị đến. Con vịt có cột cái nơ nhỏ xinh xắn trên đầu nên con quyết định gọi nó là “Cô vịt”. Kể từ đây, Thắng và cô Vịt là hai người bạn thân.

Một mùa Tết an lành trôi qua, con vẫn giữ được sự hồn nhiên, vô tư của đứa con nít mới 10 tuổi mà không biết sắp tới, trong năm 2021, những điều tồi tệ nhất trong cuộc đời con, bao gồm cả việc mẹ buộc phải rời xa con sẽ đến. Nhưng mẹ thì khác, là một y tá giỏi, mẹ biết rõ những chuyện có thể xảy ra sau cái Tết cuối cùng của cuộc đời mẹ, một cuộc chiến giữa con người với sự chọn lọc tự nhiên.

Ở xóm mình, con nhìn thấy cuộc sống vẫn diễn ra bình thường. Mỗi chiều, các cô chú trong xóm vẫn râm ran với nhau những chuyện dưới gốc cây bàng đầu ngõ với

lời nói, tiếng cười rộn rã khắp một góc đầu đường. Mấy đứa con nít thì ngoan ngoãn giương đôi mắt ngây thơ để hóng chuyện...

Một này nọ, con thấy mẹ thu xếp đồ đạc bỏ vào cái va-li nhỏ, con ôm cô Vịt đứng ở góc phòng, im thin thít sau trận khóc giòn già đến kiệt sức vì không muốn mẹ đi khỏi nhà lúc này. Chuẩn bị xong, mẹ ôm và thơm má con rồi bảo: “Mẹ đi làm việc xa nhà, tầm 5 hôm mẹ về. Thằng ở nhà với cô Vịt, với ba ngoan nha con”, rồi mẹ quay sang căn dặn ba đủ điều về việc chăm lo cho con gái bé bỏng của mẹ trong thời gian mẹ vắng nhà. Những chuyện lật vật khác, mẹ không căn dặn gì bởi mẹ vững tin vào sự chín chắn, giỏi giang của ba. Con bồng cô Vịt, ba thì bồng con trên tay, sáu con mắt buồn buồn dõi theo chiếc xe 16 chỗ chậm chậm lăn bánh rời khỏi con hẻm nhỏ. Con òa khóc. Đó là lần đầu mẹ xa con một thời gian dài đến vậy.

Có ba chăm sóc, con không thiếu bất cứ điều gì. Con ăn đủ một ngày ba bữa, toàn những món không đến nỗi quá tệ do chính tay ba nấu từ rau, thịt, trứng mà người ta cho nhà mình. Ba dạy con vẽ, tập thể dục với con, ba nắm lấy tay và đứng sau lưng con để cho con đỡ sợ khi mặc chú mặc bộ giáp màu xanh ngáy mùi con và ba kể chuyện cho con nghe suốt mấy đêm để đưa con nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ thay lời ru êm ả của mẹ...

“A... mẹ đã về!”. Con hét lên thật lớn và vui mừng nhảy lên người mẹ. Mẹ thơm con, mẹ bồng con trên tay, cầm con ti lên vai mẹ. Tối đó, cả nhà chúng ta xem ti vi cùng nhau rất vui vẻ và con đã có một giấc ngủ rất ngon.

Không khí của khu xóm nhà mình mất đi vẻ náo nhiệt thường ngày, con cũng không được ba chở đi mua kem nữa, suốt ngày cứ ở trong nhà, may mà lúc đó có cô Vịt làm bạn với con. Cách không lâu lại có tiếng xe cứu thương inh ỏi lướt qua và khuất nhanh trong không gian. Tối đó, mẹ nhận được điện thoại, đòi mày mẹ chau lại, ánh mắt có chút lo âu. Ngay giữa đêm, mẹ được điều động đến làm việc tại bệnh viện dã chiến (mà con cũng không biết chính xác là ở đâu) sau khi con chìm vào giấc ngủ.

Đến sáng, con giật mình tỉnh dậy và không thấy mẹ đâu nữa. Ba bảo mẹ đi làm việc xa nhà, lần này đi tầm hơn 10 ngày. Con giẫy giụa, la hét, con giận mẹ vì mẹ không chờ con dậy rồi hãy đi. Đó là lần đầu tiên ba đánh con sau khi dùng mọi cách trấn an con vì không có mẹ.

Con với ba đã ở yên trong nhà được hơn 5 hôm rồi, ngoài đường không còn âm thanh nào ngoài tiếng xe cứu thương và tiếng loa phát thanh yêu cầu mọi người trong xóm ra đường lấy mẫu xét nghiệm. Con có dịp gặp lại những cô chú hàng xóm thân quen mà đã lâu không nhìn thấy.

Đến ngày thứ 13, sau buổi học online, những bài toán cô dạy qua màn hình máy tính làm con cảm thấy hơi chóng mặt, người con lảng lảng và ề ảm. Hơn 20 giờ, con cảm giác thứ gì lạnh lạnh phủ lên trán con, “Thắng, sao con nóng quá vậy nè! Có sao không con!” Giọng ba hoảng hốt ở gần tai con. “Con mệt quá!”. Con như rên rì đáp lại ba. Con bị Covid. Ba chăm sóc con hết mực, nào là lấy chanh lau khắp người con để con hạ sốt, nào là nấu những món cháo cho con ăn, ba làm đủ mọi cách để cho con mau khỏe lại. Không hiểu sao, trong thời gian con phát bệnh, con càng mệt mỏi, rệu rã thân người thì ba lại càng mạnh mẽ, xốc vác, làm hết mọi công việc nhà. Giờ viết những trang này cho mẹ, con đã hiểu vì sao ba lại kỳ lạ đến như vậy. Vì ba thương con, thương mẹ, thương ngôi nhà này và đơn giản vì ba chính là ba của Thắng. Mọi sức mạnh và lá chắn trên cuộc đời này đều được nuôi dưỡng và lớn mạnh lên từ tình thương yêu mà đặc biệt là tình cảm gia đình. Nó là động lực lớn nhất và biến thành nghị lực của mỗi con người. Thế là con cũng dần khỏe lại và ba vẫn “âm tính”.

Còn mẹ? Sao ba nói mẹ đi hơn nửa tháng mà giờ là ngày thứ 27 rồi mẹ chưa về? Con nhớ mẹ, nhớ đôi mắt sâu và bao la của mẹ như ôm trọn ngôi nhà mình, con và ba... Tiếng gọi của cô Hai kể bên nhà làm ba rời con để đi đến tường rào, cô cho nhà mình ba cái bánh ú nhân thịt. Từ ngày xóm mình bị phong tỏa, cô Hai cho mình nhiều đồ ăn quá mẹ ạ. Cô còn cho con mấy miếng dán hạ sốt thông qua bờ tường rào ngăn cách hai nhà lúc con bị Covid nữa...

Sáng ngày thứ 30, mở cửa nhìn thấy mẹ trong bộ trang phục y tế màu xanh dương, đeo đủ loại bao tay và mặt nạ chống giọt bắn, con òa lên khóc. Mẹ rồi rít đồ dành con trong khi vẫn đứng ngoài đường nói vọng vào trong nhà. Thì ra là mẹ đang đi làm nhiệm vụ xét nghiệm cho bà con xóm mình. Chưa lần nào con háo hức và vui vẻ chờ được “chợt mũi” như lúc này. Đến lượt con, giọng mẹ nhẹ nhàng sau gáy con những lời ân cần, âu

yếm: “Ráng ở nhà với ba ngoan nha con, làm xong nhiệm vụ mẹ về. Ráng học online cho giỏi nha”. Và cả những câu hỏi vội vã mà con chưa kịp trả lời như “Ba nấu cơm con ăn ngon không? Bữa giờ con với ba vẫn chưa dính Covid đâu đúng không?”...

Con tưởng chừng như bao sự nhớ nhung, lo lắng của mẹ hơn tháng nay, đến giờ phút này mới có dịp tuôn trào qua những lời nói gấp rút, vướng sau tóc gáy của con. Còn con chỉ kịp nói trước khi ngồi xuống ghế cho mẹ lấy mẫu và sau khi đứng lên mỗi một câu: “Con nhớ mẹ, nhanh về nhà với con nha mẹ”. Và hình ảnh cuối cùng của mẹ trong mắt con là cái vẫy tay của mẹ chào tạm biệt con và ba để đi qua khu phố khác lấy mẫu xét nghiệm. Con không nghĩ mùi bạc hà trong tóc mẹ sẽ mất, những âm thanh của mẹ không còn lẫn trong mớ tóc sau gáy của con một lần nào nữa.

Hơn một tháng sau ngày mẹ đến con hẻm nhà mình xét nghiệm, con cũng đã dần quen với cuộc sống không có mẹ, nhưng mẹ yên tâm, ba đã thay mẹ làm hết những điều mẹ thường làm cho con. Tần suất con hỏi ba khi nào mẹ về cũng giảm dần, con không còn kêu la đòi mẹ để ba phải mệt mỏi dỗ dành nữa. Chỉ có nỗi nhớ thương mẹ là cứ lớn lên mãi. Những cuộc điện thoại mẹ với ba trao đổi cũng thưa dần, vì mẹ càng lúc càng bận, bận đến nỗi không kịp sạc điện thoại để gọi về cho con và ba. Giữa đêm một ngày cuối tháng (con không nhớ rõ), ba thất kinh sau khi nhận được một cuộc điện thoại từ người lạ dường như đã báo cho ba một chuyện gì đó kinh hoàng lắm. Cúp máy, ba khụy gối, chống hai tay, đầu cúi xuống đất. Ba khóc lên từng tiếng đau đớn. Mẹ chết, một phần trong ba đã theo mẹ trở về với đất. Con hoảng hốt chạy lại hỏi ba: “Chuyện gì vậy ba, ba ơi?” Miệng vừa nói, mắt con vừa khóc theo ba. Ba không trả lời, quay qua ôm chầm lấy con vô hồn, mắt ba đỏ chóa. Nước mắt ba chảy ướt một bên vai con. Không nói không rằng, ba bế con lên giường ngủ, con ngủ với ba, nước mắt ba vẫn chảy, ướt gối.

Vài ngày sau, có người mang đến nhà mình một búp sen bằng sứ trắng men bóng loáng, có dán hình nửa thân của mẹ chính giữa. Thấy ba nhận lấy búp sen ấy, trong óc con tựa hồ đã vỡ lẽ ra mọi chuyện. Tay chân con rụng rời, con nhìn ba, đòi ba bế con lên, con thì cầm vào vai ba. Một tay ba ôm búp sen sứ, tay còn lại ôm con gái của ba.

Ngoài đường bây giờ nhộn nhịp lắm vì sắp Tết. Giờ con 20 tuổi rồi mẹ ạ, con gái của mẹ đã lớn và trưởng thành rồi, đã là sinh viên năm thứ hai. Con định nói với mẹ con sẽ làm cô giáo. Con muốn được tựa như mẹ, có thể đóng góp chút gì đó cho cuộc sống này. Tiếng còi hú từ xe cứu thương cũng không còn dày đặc và khuấy động sự tĩnh lặng tâm trí con như lúc 10 tuổi nữa mẹ ạ, lúc này chỉ toàn tiếng chim và tiếng hát karaoke cạnh nhà vang vọng khắp con hẻm. Cô Vịt vẫn làm bạn với Thắng và đôi mắt mẹ - vũ trụ của con - vẫn cứ đen huyền và lấp lánh nhìn con triu mến sau lớp tấm kính khung hình trong suốt. Mẹ đang cười với con.

TP.HCM, 2031

NHÌN LẠI QUÁ KHỨ... ĐỂ THẤY MỘT MẢNG KÝ ỨC KHÔNG THỂ KINH HOÀNG HƠN NỮA

Họ và tên: **NGUYỄN THỊ NGÂN SƯƠNG**

Nghề nghiệp: Giáo viên; Email: nguyenthingansuong@gmail.com

Đơn vị: Chi bộ Trường THPT Chuyên Trần Đại Nghĩa, Quận 1

Địa chỉ: 20 Lý Tự Trọng, Phường Bến Nghé, Quận 1

29/4/2021 - 01/10/2021, một mùa hè thê lương và tang thương.

150 ngày với những mắt mắt, chết chóc và nỗi buồn nào nề.

Một thành phố trẻ, sôi động với sức sống đang căng tràn bỗng chốc ù rù, kiệt quệ, xáo xác, tang thương. Một con Rồng vươn vai, bay cao bỗng lụi dần rồi nằm im ở đâu đó, không thấy nữa. Hoang mang, lo lắng, bất an rồi không dám tin vào những điều mình thấy. Thành phố Hồ Chí Minh đầy ư? Một Quận 1 mà người ta thường nói đến với sự hoa lệ, nhộn nhịp; một quận trung tâm mà người ta bảo không bao giờ ngủ; một quận chỉ có âm thanh và rực rỡ sắc đèn... mà nay bỗng như thế. Lúc đó, tôi không thể tin vào những điều mình đã thấy, không dám nghe và cũng không muốn nghe bất cứ một thanh âm nào vọng lại. Bởi đó không phải âm thanh của cuộc sống nhộn nhịp mà đó là tiếng còi hụ của xe cấp cứu hồi hả. Bởi đó không phải là những con phố với dòng người đông đúc qua lại mà giờ vắng tanh, hiu hắt. TP.HCM đóng chặt các cửa ngõ, nhà nhà im lìm đóng cửa. Ai tin? Ai dám tin điều ấy. Và tôi không thể tin điều diễn ra trước mắt mình.

Tôi thật sự không muốn tin rằng ngoài kia có những đứa trẻ bỗng thành mồ côi, bơ vơ, lạc lõng giữa cuộc đời.

Tôi cũng không dám tin rằng những người cha, người mẹ chưa kịp nói với con một lời, chưa kịp dặn con một câu và cũng chưa từng nghĩ rằng có giây phút "sinh ly, tử biệt".

Một góc đường phố Quận 1 vắng lặng không có một bóng người

Ai dám tin rằng những người con, người cháu đau đầu trong lòng một nỗi đau không được nhìn mặt người thân lần cuối. Và ai dám tin rằng TP.HCM phồn hoa mà giờ thành thiếu thốn, bệnh tật hoành hành.

Ai dám tin một TP.HCM hào sảng mà lại không ai dám giao tiếp với ai, không dám bắt tay, không dám đứng gần, chỉ nghe ho một tiếng là khiếp vía, là vào nhà sát khuẩn cả chục lần...

Và tôi tự hỏi đâu rồi những con đường nhộn nhịp của Tân Định như Hai Bà Trưng, Trần Quang Khải, Võ Thị Sáu? Tại sao chợ Tân Định, khu chợ “nhà giàu” như người ta vẫn nói thế mà cũng có lúc đìu hiu, không có người ra vào? Và bao câu hỏi mà chắc hẳn tôi và bạn đã từng đặt ra và biết chắc câu trả lời là đâu nhưng không thể làm gì khác được. Rồi những thông tin phong tỏa nhà này, nhà nọ trong cùng khu phố hay khu phố này, khu phố kia liên tiếp xuất hiện trên group zalo của khu phố. Và ngay thời điểm đó, bạn biết không - tôi bị ám ảnh với những cái chết. Và rất nhiều cô chú trong khu phố tôi đang sống cũng hoang mang, hốt hoảng. Và họ thờ dài khi không biết rằng bao giờ thành phố dập được dịch. Đêm đêm, tôi nằm trong những giấc ngủ mộng lung, ngày ngày tôi sống trong lo lắng cùng tiếng còi xe cấp cứu và tiếng loa phường thông báo.

Khủng khiếp. Cả thành phố oằn mình trong cơn dịch già. Cả Quận 1 sầm uất nhất, náo nhiệt nhất mà giờ cùng chung số phận và một phương Tân Định yên lành bỗng trở nên quạnh quẽ. Nhìn lại quá khứ ai cũng bất giác khẽ rùng mình. Nhưng...

NHÌN LẠI QUÁ KHỨ... ĐÃ THẤY MỘT QUẬN 1 QUYẾT TÂM, MẠNH MẼ, NGHĨA TÌNH VƯỢT QUA ĐẠI DỊCH VÀ ĐÃ THẤY MỘT TÂN ĐỊNH YÊU THƯƠNG - SAN SẼ NGHĨA TÌNH

Trước ranh giới mong manh của sự sống và cái chết, đội ngũ y bác sĩ đã có lúc tưởng chừng ngã gục, kiệt sức vì lượng bệnh nhân nhiễm Covid khiến bệnh viện và các khu điều trị bị quá tải, vì chính mình cũng mắc bệnh. Trong nỗi hoang mang và lo sợ, có rất nhiều người dân tưởng chừng đã tuyệt vọng. Trong khoảng 150 ngày cả quận cùng nhau chống dịch, tôi cảm nhận được rằng đây là cuộc chiến khốc liệt hơn bao giờ hết. Và đó là cuộc chiến chẳng hề cân sức. Cuộc chiến có những lúc tưởng chừng bế tắc khi không lần ra dấu vết trong cuộc truy vết đầy cam go. Bao nhiêu công việc phải tạm dừng, bao người không có thu nhập và bao khó khăn chồng chất khó khăn. Bao nhiêu cái tưởng chừng nữa mà tôi và các bạn có thể liệt kê cả ngày cũng không hết. Nhưng rồi những cái tưởng chừng ấy bỗng nhường bước cho sự quyết tâm mạnh mẽ của cả Quận 1 từ chính quyền cho đến mỗi người dân. Quyết tâm dập dịch, quyết tâm không để cho ai bị đói, quyết tâm để vực dậy con Rồng mạnh mẽ đang ngoắc ngoài trong suốt 150 ngày chiến đấu khốc liệt. Tang thương có, thất vọng có nhưng tôi thấy người TP.HCM mạnh mẽ và quyết tâm; đồng lòng cùng chung tay, chung sức vượt qua và chiến thắng đại dịch một cách ngoạn mục.

Tuổi trẻ Tân Định cùng với các chiến sĩ chuẩn bị phần quà, lương thực cho bà con ở phường

Nhìn lại 150 ngày trong đình dịch chắc chắn cả tôi và bạn đều nhận ra rằng cuộc chiến nào cũng gây ra bao nhiêu bao đau thương, mất mát. Nhưng điều tôi nhận ra rằng chúng tôi rất may mắn hơn hàng ngàn, hàng triệu người khác ở TP.HCM, ở Quận 1 vì có lúc nằm trong tâm dịch (ổ dịch là chợ Tân Định) nhưng chúng tôi được trang bị đầy đủ từ kiến thức về dịch bệnh trên các trang thông tin **“Tân Định Quận 1”**, **“Tuổi trẻ Tân Định”**, **“Cột cờ Thủ Ngữ”** và hàng ngàn thông tin quý báu khác. Điều quan trọng nhất với chúng tôi khi đang thực hiện Chỉ thị 16 là chúng tôi được sự chỉ dẫn, giúp đỡ và hỗ trợ tận tình của UBND phường Tân Định cả về vật chất lẫn tinh thần. Nhu yếu phẩm, thuốc men là cái người dân cần nhất thì chúng tôi không thiếu thốn. Lúc ấy, với tôi niềm tin về chính quyền vững vàng hơn bao giờ hết. Tôi cảm nhận được sự chăm lo, giúp sức và tôi cảm nhận được tình người trong đó. Tôi trân quý và biết

ơn những sự giúp đỡ và hỗ trợ trong những khoảnh khắc “sinh tử” ấy. Tôi luôn nhớ điều ấy để trân trọng hiện tại và sống tốt hơn trong tương lai. Nhớ lại lúc ấy, tôi không thể quên những thông tin về việc đi chợ giúp, về việc nhận hỗ trợ cho bà con khu phố 9, khu phố bị cách ly vì ổ dịch lớn của phường, về việc hướng dẫn và điều trị cho người mắc Covid, về vắc-xin phòng chống Covid... đăng tải mỗi ngày trên các trang tin của quận, phường và trong nhóm khu phố. Hình ảnh khiến tôi rưng rưng xúc động là các anh dân quân, bộ đội và cảnh sát khu vực trong khu phố mang quà tặng các cụ già và tặng quà Trung thu cho các cháu thiếu nhi trong những ngày giãn cách. Người ta sống đôi khi cũng cần những giá trị vật chất nhưng giá trị tinh thần thì đáng quý hơn nhiều. Đôi khi người ta có thể xúc động vì những điều tinh tế, bé nhỏ. Lòng người rưng rưng ảm áp. Giữa lúc người ta nghĩ nhiều và chỉ nghĩ đến việc cần ăn để sống, cần thuốc để trị bệnh thì chính quyền chăm lo cho người dân hơn thế nữa, còn nghĩ đến việc chăm lo cả đời sống

tinh thần cho người già neo đơn và các cháu nhỏ. Tôi còn đi hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác vì sự quan tâm, yêu thương của người dân tổ 26, khu phố 9 dành cho nhau. Mấy chục hộ gia đình trong cùng một con hẻm bảo bọc nhau. Phường hỗ trợ gì bác tổ trưởng cũng thông tin hết đến cho bà con. Sáng sáng lại nhận tin của bác tổ trưởng: “Bà con nhận quà của nhà.... tặng nha” và liên tục các nhà cử tặng nhau. Ấm bụng mà cũng ấm lòng biết mấy. Nhà này cần gì, thiếu gì ới lên là bà cô trong tổ giúp ngay. Tôi không nghĩ cái nghĩa, cái tình lan tỏa sâu và mạnh mẽ vậy. Cứ thế, cứ thế chúng tôi cùng nhau đi qua 150 ngày khủng khiếp ấy. Đó là điều tôi cảm thấy trân quý và thêm mến yêu, gắn bó với mảnh đất Tân Định này hơn. Một Tân Định san sẻ, yêu thương và nghĩa tình quá đỗi. Những tháng ngày ấy tôi vẫn tin, hoa vẫn sẽ nở và ngày mai chúng tôi sẽ gặp lại nhau.

Các bạn trẻ trao những món quà dành cho các em nhỏ ngay trong cơn bão dịch

Lời nhắn của các anh Cảnh sát khu vực trên trang “Tân Định Quận 1” thật dễ thương
 “Ai khó khăn về lương thực vui lòng nhắn tin cho chúng tôi” vào ngày 31/08/2021

VỮNG TIN Ở HIỆN TẠI - HƯỚNG ĐẾN TƯƠNG LAI...

Có thể tôi và bạn đã từng nghe “Đừng nhìn về quá khứ hay tương lai mà hãy sống trong hiện tại!”, hay chính Sandra Lozes - bác sĩ Tâm lý và Nhân chủng học, Đại học Houston đã nhận xét “Quá khứ không còn và tương lai cũng không tồn tại. Sống trong hiện tại và bạn sẽ không lãng phí những khoảnh khắc quý giá của cuộc sống”. Nhưng tôi lại nghĩ khác một chút “Nhìn vào quá khứ để sống tốt hiện tại và hướng tới tương lai tốt đẹp hơn, một tương lai khác hơn”. Quá khứ có thể đau thương nhưng làm người ta trân quý nhiều thứ ở hiện tại, làm người ta nỗ lực tin vào tương lai. Quá khứ có thể u ám nhưng đó là động lực để có ngày mai tươi sáng hơn. Hiện tại, nhìn những gì phường Tân Định đạt được trong năm 2022, tôi không thể tin được nơi đây một thời là tâm dịch, là khu cách ly nhiều ngày tháng. Một Tân Định đã mạnh mẽ vượt qua đại dịch, đang phát triển từng ngày và đang hướng đến tương lai tươi sáng. Tôi tin là thế khi nhìn vào khẩu hiệu hành động năm 2022 của phường “Thích ứng an toàn, linh hoạt, kiểm soát hiệu quả dịch Covid-19, tiếp tục nâng cao chất lượng xây dựng chính quyền đô thị, cải thiện môi trường đầu tư, đồng hành cùng doanh nghiệp”. Với những kết quả đạt được trong năm qua, bước sang năm 2023, Đảng bộ và hệ thống chính trị phường Tân Định sẽ tiếp tục đoàn kết, nêu cao tinh thần trách nhiệm, nỗ lực, phấn đấu hoàn thành tốt các chỉ tiêu, nhiệm vụ công tác, xây dựng và phát triển phường vững mạnh toàn diện, góp phần thực hiện thắng lợi nghị quyết đại hội đảng bộ các cấp đã đề ra. Tôi tin là như thế!

Những ngày cuối năm, nhà nhà, người người rộn ràng trong không khí đón xuân mới - Xuân Quý Mão 2023. Nắng ngoài kia rất ấm và rất tươi; nhạc xuân rộn rã lòng người và ta có quyền tin hoa vẫn rực rỡ sắc màu, phố vẫn đông người và con Rồng đã thức dậy, vươn mình. Nó đã chữa lành vết thương và vươn cao mạnh mẽ hơn./.

Phường Tân Định - Vững bước đi lên

Sáng Tác: Phạm Xuân Khánh

Mỗi về thăm hôm nay phường Tân Định con người yêu thương Mỗi về đây hôm nay

tham quan nhiều địa danh lịch sử Những địa danh nơi đây đang lưu giữ truyền thống hào

hàng Những địa danh nơi đây luôn phát huy văn hóa dân dã Ngày hôm nay chúng

ta luôn biết ơn thế hệ cha anh Dựng xây cho quê hương thêm tươi đẹp ngày càng đ

mới Chúng ta cùng chung tay luôn sát vai đoàn kết giữ gìn Thủ cùng nhau quyết

tâm vì nhân dân hết lòng phục vụ Phường Tân Định hôm nay phường Tân Định hôm

nay phường Tân Định hôm nay luôn vững tin đoàn kết nghĩa tình Dù qua bao gian

hào Dù qua bao khó khăn Dù qua bao hiểm nguy chúng ta luôn đồng

lòng Dù qua bao gian lao Dù qua bao khó khăn Dù qua bao hiểm nguy chúng ta cùng vững

bước đi lên

TINH THẦN ĐOÀN KẾT, TRÊN DƯỚI MỘT LÒNG, VƯỢT QUA ĐẠI DỊCH HƯỚNG TỚI TƯƠNG LAI

Họ và tên: **PHẠM DUY TIẾN**

Nghề nghiệp: *Hưu trí*; Email: *dt18021961@gmail.com*

Đơn vị: *Khu phố 2 - phường Nguyễn Thái Bình, Quận 1*

Địa chỉ: *44 Lê Công Kiều, phường Nguyễn Thái Bình, Quận 1*

Đại dịch Covid-19 ở nước ta, cũng như trên thế giới đã tạm lắng. Cuộc sống của Nhân dân Việt Nam nói chung và Nhân dân Thành phố Hồ Chí Minh nói riêng, trong đó có người dân Quận 1 đã trở lại “bình thường” gần với giai đoạn trước khi có dịch. Để có được kết quả này, chúng ta đã phải trải qua biết bao gian lao thử thách, mất mát, hy sinh, có lúc tưởng chừng như không thể vượt qua. Giờ bồi hồi nhớ lại, chúng ta không khỏi chạnh lòng tiếc thương cho những người đã khuất vì cuộc chiến sinh tử không tiếng súng. Song, với ý chí và nghị lực phi thường, với tinh thần quyết tâm cao độ “Chống dịch như chống giặc”; “Mỗi khu phố, mỗi gia đình là một pháo đài chống dịch”. Chúng ta đã thành công. Dịch bệnh đã bị đẩy lùi.

Dẫu biết cuộc sống vẫn bộn bề phía trước với bao nỗi vất vả, hồi hộp, lo toan, tôi vẫn muốn xin các bạn hãy nhớ mãi về những tháng ngày khùng khiếp của năm 2021 (Năm Tân Sửu).

Nhớ để tri ân những thầy thuốc - lực lượng nơi tuyến đầu chống dịch!

Nhớ để biết ơn đồng bào cả nước đã góp công, góp của, nhường cơm xẻ thuốc, đồng cam cộng khổ cứu giúp chúng ta!

Nhớ để đề cao cảnh giác, không được chủ quan lơ là trước những biến chứng khó lường!

Khu phố họp triển khai công tác phòng chống dịch bệnh

Nhớ! Để từ đó thành phố mình, quận mình, có sự chuẩn bị tốt hơn, đối phó hiệu quả hơn, với các loại dịch bệnh có thể xảy ra!

Khi Thành phố Hồ Chí Minh là tâm dịch, cả nước đã chung tay vì thành phố chúng ta. Ở mặt trận tuyến đầu, hàng chục ngàn cán bộ, nhân viên y tế, các chiến sĩ quân đội, không quân khó khăn nguy hiểm đi vào vùng tâm dịch để cứu chữa cho người dân. Nhiều người phải gửi con nhỏ nhờ người thân chăm sóc xung phong vào Nam chống dịch. Người xưa từng nói “Có ở trong chăn mới biết chăn có rận”, nghĩa là có lâm vào cảnh túng thiếu, bần hàn, cơ cực mới hiểu được cảnh túng thiếu, bần hàn khổ đến nhường nào. Ai mà không yêu, không quý mạng sống của mình. Những nhân viên y tế, họ cũng như ta, không phải mình đồng da sắt, nhưng mang trên vai trọng trách “trị bệnh cứu người”. Họ xông pha còn bởi “Lời thề Hippocrates” bất hủ, lời Bác dạy “Lương y như từ mẫu”. Trách nhiệm và tình yêu thương con người, yêu thương người bệnh là động lực khiến họ dấn thân vào nơi nguy hiểm, gian khó nhất.

Nếu bạn đã từng xem bộ phim tài liệu “Ranh giới” và “Ngày con chào đời” chắc hẳn không cảm được nước mắt. Tôi đã khóc. Khóc vì đau đớn xót thương cho sự bất lực của các y bác sĩ, điều dưỡng, hộ lý đã cố gắng hết mình mà người bệnh lại ra đi. Khóc vì sung sướng vỡ òa khi cứu được cả hai mẹ con người bệnh. Họ làm việc đến quên ăn, quên ngủ. Họ làm việc dưới cái nóng hầm hập của ngày hè, trong bộ đồ bảo hộ kín mít từ đầu tới chân. Họ làm việc trong những đêm mưa tầm tã, phố xá vắng

về, chỉ có âm thanh của xe cứu thương hú còi inh ỏi. Ngày cũng như đêm, tiếng còi xe gấp gáp cứ xoáy vào lòng người, khiến người ta cũng khắc khoải. Họ thực sự là những anh hùng trong con mắt của biết bao người!

Quận 1 ngày thường vốn đông đúc nhộn nhịp là thế mà giờ đây phố xá vắng hoe. Phần lớn các con đường bị phong tỏa. Nhiều chốt kiểm soát được thành lập, có công an, dân quân tự vệ và quân đội canh gác. Phong tỏa tuy có gây khó khăn, trở ngại cho việc sinh hoạt của người dân nhưng lại là biện pháp để gián đoạn lây lan của dịch bệnh. Chúng tôi, những cư dân của phường Nguyễn Thái Bình, Quận 1 đã tham gia tích cực vào các tổ covid cộng đồng. Mỗi tổ dân phố đều có một tổ covid cộng đồng kết nối với các thành viên, các cư dân, các hộ gia đình thông qua các nhóm Zalo. Mạng xã hội thực sự đã trở thành sợi dây liên lạc kết nối chính quyền với người dân nhanh nhất, hiệu quả nhất. Chúng tôi ở chung cư trên đường Lê Công Kiều, không có bãi để xe, phải gửi xe máy trong một hẻm nhỏ trên đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa. Hẻm bị phong tỏa vì có nhiều ca nhiễm bệnh, không thể lấy được xe, chúng tôi phải đi bộ ra phường, nhận đồ cứu trợ cho các gia đình nghèo khó khăn trong tổ.

Những gương mặt điển hình trong việc trợ giúp đồng bào chống dịch, làm tốt công tác an sinh xã hội phải nhắc đến cấp ủy, chính quyền, đoàn thể phường Nguyễn Thái Bình. Từ đồng chí chủ tịch, các phó chủ tịch phường, các đồng chí trong Mặt trận Tổ quốc phường ngày đêm đôn đốc, phối hợp với cảnh sát khu vực, trưởng các khu phố, tổ trưởng tổ dân phố sâu sát tình hình diễn biến dịch bệnh trên địa bàn phường. Những cá nhân, tập thể điển hình trong hoạt động chống dịch này phải kể đến cô Lê Thị Hải (Trưởng khu phố 2), cô Dương Thị Hoa (tổ trưởng tổ dân phố 17) và đồng chí Trần Nguyễn Long Bảo (cảnh sát khu vực, khu phố 2) cũng như các anh em trong lực lượng dân quân tự vệ phường đã hết lòng vì nhân dân phục vụ. Họ là những nhân tố góp phần đẩy lùi dịch bệnh.

Công đầu trong cuộc chiến này có lẽ phải kể đến là các chiến sĩ ngành y, các tình nguyện viên tham gia xét nghiệm, khám sàng lọc qua các đợt test nhanh. Đó là nhân viên y tế phường Nguyễn Thái Bình, lực lượng Quân y Trạm y tế lưu động phường Nguyễn Thái Bình. Y tế phường đã thực hiện 5 đợt cao điểm xét nghiệm toàn dân và hai đợt xét nghiệm cho nhóm người có nguy cơ cao, hầu hết người dân đều thực hiện nghiêm. Phường vận động bà con tiêm vắc-xin Covid-19 nhằm phòng bệnh tốt nhất cho người dân trên địa bàn. Các cá nhân tiêu biểu trong phòng chống dịch bệnh tại Trạm y tế phường là cô Nguyễn Thị Hoàng Anh (Trưởng trạm y tế), cô Đỗ Thị Cảnh (Bác sĩ)...

Có thể nói, nhờ tinh thần đoàn kết, tương trợ lẫn nhau trong lúc khó khăn vì dịch bệnh, nhờ thực hiện tốt biện pháp 5K, cùng với chiến dịch tiêm vắc-xin thần tốc trên địa bàn Quận 1 nên số ca nhiễm giảm dần; số người bị tử vong do dịch bệnh Covid-19 cũng ít hơn so với các quận, huyện khác của thành phố. Đó là những thành công, là điểm sáng đáng tự hào.

Với tinh thần không để dịch bệnh ảnh hưởng lớn đến phát triển kinh tế của thành phố và Quận 1, dù dịch bệnh bủa vây, nhưng một số công trường trên địa bàn quận vẫn tổ chức hoạt động sản xuất ba tại chỗ nhằm đảm bảo tiến độ, kỹ thuật. Các cán bộ, kỹ sư, công nhân tại công trường xây dựng các nhà ga Metro, công trường xây dựng cầu Thủ Thiêm 2, công viên mới Bạch Đằng vẫn kiên cường bám trụ bất kể ngày đêm, khẩn trương hoàn thành các hạng mục công trình đảm bảo chất lượng, theo kế hoạch, tiến độ được giao. Chính điều này đã khẳng định ý chí và bản lĩnh, sự sáng tạo và tinh thần đoàn kết vượt qua thử thách của người dân thành phố và Nhân dân Quận 1. Cùm cảnh quan Công viên Mê Linh - Bạch Đằng được chỉnh trang tôn tạo sạch đẹp, đưa vào sử dụng từ cuối tháng 01/2022. Cầu Thủ Thiêm 2 ngạo nghễ, hiên ngang soi mình xuống dòng sông Sài Gòn hiền hòa đã thông xe vào ngày 28/04/2022 nối liền Quận 1 với thành phố Thủ Đức. Các ga tàu điện ngầm nguy nga, tráng lệ và các đoạn đường ray, ga đường sắt uốn lượn trên cao cơ bản đã hoàn thành và sắp đi vào sử dụng là minh chứng rõ nét nhất cho tinh thần của Nhân dân thành phố, Nhân dân Quận 1 “Vượt qua đại dịch - Hướng tới tương lai”.

Cũng như bao người dân thành phố, tôi yêu thành phố này, yêu Quận 1 của tôi. Quận 1 với bao chiến tích kỳ công trong chiến đấu, sản xuất, xây dựng đời sống mới đã, đang và sẽ vươn mình mạnh mẽ như Phù Đổng Thiên Vương. Biến cố đau thương do dịch bệnh Covid-19 gây ra rồi sẽ lùi vào dĩ vãng, nhưng những bài học rút ra từ những điều làm tốt và chưa tốt trong đợt dịch này sẽ giúp chúng ta nhận ra giá trị chân thực của cuộc sống. Đúng như nhà thơ Tố Hữu có viết:

“Nếu là con chim, là chiếc lá

Thì chim phải hót, chiếc lá phải xanh

Lẽ nào vay mà không trả

Sống là cho, đâu chỉ nhận riêng mình”.

Ngẫm ra thật chí lý thay!

THƯƠNG LẮM! SỰ HY SINH CAO CẢ KHÔNG THỂ NÓI THÀNH LỜI

Họ và tên: **VÔ THỊ TUYẾT NHƯ**

Nghề nghiệp: Công chức; Email: tuyetnhu16092k@gmail.com

Đơn vị: UBND phường Cô Giang, Quận 1

Địa chỉ: 59 Hồ Hào Hân, phường Cô Giang, Quận 1

THƯƠNG LẮM! NHỮNG CHIẾN SĨ ÁO BLOUSE TRẮNG

Đại dịch Covid-19 dù đã vơi đi nhưng đã để lại nỗi ám ảnh kinh hoàng và tác động đến mọi mặt về kinh tế - xã hội của các quốc gia trên thế giới, trong đó có Việt Nam. Từ khi đại dịch Covid-19 bùng phát cho đến nay, toàn hệ thống chính trị và nhân dân Việt Nam đã đồng lòng, phát huy truyền thống đại đoàn kết toàn dân tộc tạo thành một “đội quân” với những chiến sĩ kiên cường, dùng cảm cùng nhau đấu tranh, đẩy lùi “kẻ thù” mang tên Covid-19. Những chiến sĩ này đến từ nhiều nơi, chưa từng gặp nhau nhưng họ có chung một mục tiêu, một chí hướng là đẩy lùi dịch bệnh Covid-19. Trong cuộc chiến ấy, họ đã bỏ qua hết những lợi ích của bản thân để xung phong lên tuyến đầu chống dịch và chiến đấu ngoan cường với kẻ thù. Thậm chí, đã có những người hy sinh trên mặt trận của mình. Dù có người đi và có người ở lại nhưng những cống hiến thầm lặng và hành động cao đẹp của họ sẽ luôn được Đảng, Nhà nước và Nhân dân Việt Nam ghi nhận và tôn vinh.

Hàng chục nghìn y, bác sĩ đã nỗ lực cống hiến, hy sinh, không quản ngại khó khăn vất vả, thậm chí hiểm nguy đến tính mạng, để giành lại sức khỏe và tính mạng cho người khác.

Hình ảnh lãnh đạo Đảng ủy - Ủy ban nhân dân phường Cổ Giang thăm hỏi, động viên, hỗ trợ đội ngũ y, bác sĩ thực hiện nhiệm vụ tiêm vắc-xin phòng, chống dịch Covid-19 cho người dân trên địa bàn

Thật khó để kể hết những khó khăn, vất vả, hy sinh của đội ngũ y, bác sĩ trên tuyến đầu chống dịch. Có những y, bác sĩ đã hy sinh vì dịch bệnh; có những người mất đi người thân yêu nhất nhưng nén nỗi đau ở lại tâm dịch để giành lại tính mạng cho các bệnh nhân; có những người trong lúc nhiễm bệnh vẫn quyết tâm tham gia hỗ trợ đồng nghiệp chữa trị cho các bệnh nhân khác. Những hy sinh không thể diễn tả thành lời. Tại buổi lễ tuyên dương danh hiệu “Thầy thuốc trẻ Việt Nam tiêu biểu”, Bí thư Trung ương Đoàn đã gửi gắm một thông điệp rất hay và ý nghĩa không chỉ dành cho những y, bác sĩ đạt danh hiệu mà còn dành cho những nhân viên y tế khác như lời tri ân của toàn thể bệnh nhân đối với lực lượng y tế: “Tất cả các anh, các chị và các bạn đều xứng đáng là những người anh hùng với những đóng góp của mình. Nhưng chúng tôi biết rõ, điều quan trọng nhất với các anh các chị và các bạn, không phải là những danh hiệu, hay những phần thưởng, mà chính là giành được từng hơi thở của bệnh nhân từ tay của tử thần. Sức khỏe, sự hồi phục của bệnh nhân mới chính là phần thưởng cao quý, là hạnh phúc lớn lao nhất của các y bác sĩ”.

THƯƠNG LẮM! NHỮNG “LÁ CHẮN BÌNH YÊN”

Trong suốt quá trình phòng, chống dịch, thành phố đã huy động hơn 36.200 cán bộ, chiến sĩ, dân quân tự vệ tham gia phục vụ ở các trung tâm cách ly, bệnh viện dã chiến, điểm phong tỏa và chốt kiểm soát trên địa bàn. Ngoài ra, bộ đội cũng tham gia tiếp nhận, cấp phát túi an sinh, túi thuốc điều trị F0 tại nhà, đưa người dân về quê, vận chuyển bệnh ô xy đến các bệnh viện...; và tiếp nhận, hòa táng, lưu giữ và bàn giao tro cốt nạn nhân tử vong do Covid-19. Bên cạnh đó, Bộ Công an đã huy động hơn 150.000 cán bộ chiến sĩ tham gia hoạt động phòng, chống dịch Covid-19. Với những nỗ lực không ngừng nghỉ, đã xuất hiện nhiều hình ảnh đẹp về người chiến sĩ công an nhân dân với trách nhiệm hết sức nặng nề, vừa đảm bảo an ninh trật tự, vừa thực hiện các nhiệm vụ phòng, chống dịch Covid-19. Thành phố đã có hàng ngàn cán bộ, chiến sĩ nhiễm bệnh trong quá trình thực hiện nhiệm vụ, trong đó có 17 cán bộ, chiến sĩ đã hy sinh vì sứ mệnh cao cả bảo vệ nhân dân.

Thật xúc động khi xem lại những hình ảnh một sản phụ trở dạ trên đường đến bệnh viện được Trung úy Nguyễn Văn Tĩnh, Trung úy Phan Thanh Sơn, học viên Trường Đại học Cảnh sát nhân dân; chiến sĩ Đỗ Vũ Thắng, thuộc Trung đoàn Gia Định đỡ đẻ ngay bên lề đường. Hay hình ảnh các cơ sở đoàn thuộc Phòng PC08 đã tự vận động cán bộ, chiến sĩ, đoàn viên trong đơn vị đóng góp mua lương thực, thực phẩm để trao tặng cho những người dân khó khăn trên địa bàn công tác.

Hình ảnh những người lính bộ đội Cụ Hồ dù vất vả và chốt trực bảo vệ vùng xanh nhưng vẫn vui vẻ, nhiệt tình hỗ trợ chia rau củ, thực phẩm để cung cấp lương thực cho người dân phường Cổ Giang

Cảm ơn những đóng góp thầm lặng, kịp thời của lực lượng vũ trang đối với công tác phòng, chống dịch. Có những lúc ngặt nghèo và ngoài dự kiến, họ vẫn luôn sẵn sàng nhận và thực hiện tốt nhiệm vụ, xứng đáng là “Thanh bảo kiếm, lá chắn thép” bảo vệ cuộc sống bình yên hạnh phúc của Nhân dân.

THƯƠNG LẮM! NHỮNG TỔ TRƯỞNG TỔ DÂN PHỐ HẾT LÒNG CHỐNG DỊCH

Một tổ trưởng tổ dân phố (phải) tại Phường 19 (quận Bình Thạnh) đang hướng dẫn cán bộ phường đến nhà chỉ trả hỗ trợ cho lao động tự do. (Nguồn: Báo Thanh niên)

Trong những đợt dịch Covid-19 vừa qua, nhiều lực lượng đã không ngại khó khăn, vất vả và cả hiểm nguy, luôn phát huy tinh thần trách nhiệm cao đối với cộng đồng, trong đó, phải kể đến những vị tổ trưởng tổ dân phố, những người luôn xông pha làm cầu nối giữa chính quyền địa phương với Nhân dân trong triển khai các biện pháp phòng, chống dịch.

Với cái nghề được mọi người ví von là “Ăn cơm nhà, vác tù và hàng tổng” nhưng những cô chú, anh chị với trách nhiệm là tổ trưởng tổ dân phố vẫn tận tụy, trách nhiệm, ngày ngày đi khắp các con hẻm trong tổ, gõ cửa từng nhà để truyền tải thông tin, vận động người dân chấp hành các quy định phòng, chống dịch. Cùng với lực lượng tuyến đầu, họ đã sẵn sàng hỗ trợ người dân mọi việc, từ chăm lo, phân phát nhu yếu phẩm, mua thực phẩm, thuốc men đến kêu gọi người dân đi tiêm vắc-xin, xét nghiệm,... Dù công việc vất vả đến đâu, họ cũng không nề hà, vẫn luôn hết lòng vì người dân, sát cánh, đồng hành cùng địa phương phòng, chống dịch Covid-19.

THƯƠNG LẮM! NHỮNG VĂN NGHỆ SĨ DÂN THÂN, ĐI GIỮA SÂN KHẤU CỦA LÒNG DÂN

Khi tâm dịch bùng phát và lan rộng, mọi hoạt động kinh tế - xã hội tạm dừng, đó cũng là lúc đội ngũ văn nghệ sĩ thành phố tiếp tục dẫn thân và sáng tạo, cống hiến, đi giữa sân khấu của lòng dân, chung tay phòng, chống dịch theo cách riêng của mình. Hình bóng và những nghĩa cử cao đẹp của họ trong công tác phòng, chống dịch sẽ theo năm tháng lưu giữ trong ký ức người dân để trở thành những trang sử bi tráng của thành phố mình.

Hình ảnh Hoa hậu H'Henie và các văn nghệ sĩ tham gia chống dịch (Nguồn: Suu tám)

Trong giai đoạn vừa phòng, chống dịch vừa tổ chức các hoạt động văn hóa trong điều kiện thích hợp, lĩnh vực văn học nghệ thuật đã đạt một số thành quả tích cực trên các mặt sáng tác, quảng bá, trình diễn, góp phần hiệu triệu mạnh mẽ tinh thần đoàn kết, đồng lòng của Nhân dân. Sự nghĩa tình, sẻ chia trong giai đoạn hết sức khó khăn của thành phố nói riêng và cả nước nói chung đã góp tiếng nói quan trọng trong việc lan tỏa những giá trị nhân văn sâu sắc của dân tộc. Đặc biệt là văn nghệ sĩ thành phố đã bất chấp hiểm nguy, xung phong vào tâm dịch như những chiến binh dùng cảm nơi tuyến đầu, chia sẻ với lực lượng tuyến đầu và làm nên những tác phẩm văn học nghệ thuật để đời, những lời ca tiếng hát, tiếng kèn làm rung động lòng người.

THƯƠNG LẮM! SỨC TRẺ NƠI TUYẾN ĐẦU CHỐNG DỊCH

Hàng nghìn đoàn viên, thanh niên tình nguyện đã không ngại khó khăn, có mặt ở khắp các “mặt trận” chống dịch, cùng chung tay giúp Thành phố Hồ Chí Minh vượt qua đại dịch. Đúng như lời dạy của Chủ tịch Hồ Chí Minh “Đâu cần thanh niên có, việc gì khó có thanh niên”. Tòe may mắn được góp một chút sức trẻ của mình trong công cuộc phòng, chống dịch của thành phố nhờ nhận được thông tin phát động, tuyển tình nguyện viên qua nhóm “Go Volunteer” do Hội Liên hiệp Thanh niên thành phố phụ trách.

Hình ảnh Lễ ra quân Đội hình tình nguyện chống dịch cấp thành phố (Nguồn: Thành Đoàn TP. Hồ Chí Minh)

Đoàn viên, thanh niên hỗ trợ vận chuyển gạo cung cấp cho người dân ở tâm dịch (Nguồn: *Sưu tầm*)

Tôi tham gia đội hình hỗ trợ tại địa phương cùng với những bạn đoàn viên, thanh niên từ nhiều đơn vị khác; với nhiệm vụ hỗ trợ vận chuyển gạo, hàng hóa, rau củ; phát túi an sinh và quà trợ cấp đến người dân có hoàn cảnh khó khăn; tham gia đi chợ hộ người dân; hỗ trợ lấy mẫu toàn dân và nhập liệu; trực chốt vùng xanh,... Có những bạn nhiễm Covid-19 đến 2, 3 lần nhưng khi điều trị xong là khăn gói tiếp tục xung phong hỗ trợ phòng, chống dịch. Đội hình tình nguyện viên ở nhiều độ tuổi khác nhau, có bạn chỉ mới 18, đôi mươi nhưng đều có tính kỷ luật rất tốt, luôn trong tâm thế sẵn sàng thực hiện công việc khi có hiệu lệnh. Tôi nhớ những ngày đầu tham gia, số lượng tình nguyện viên chưa nhiều nên mỗi bạn phải làm công việc của 3, 4 người. Có những bạn phải vừa khâu vá lương thực thực phẩm được vận chuyển đến, chia theo khẩu phần, rồi lại tắt bật đến từng ngõ, hẻm để giao đến từng hộ dân. Công việc không ngơi tay từ sáng đến tối nhưng các thành viên đều hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Hàng ngày, phải tiếp xúc trực tiếp với F0, phải đối mặt với nguy cơ lây nhiễm khiến tôi và mọi người khá lo lắng. Chứng kiến sự vất vả của người bệnh, gương mặt cần sự hỗ trợ của mình, chúng tôi đã trấn an và tự động viên nhau phải luôn cố gắng để hỗ trợ được nhiều bệnh nhân nhất có thể. Bên cạnh đó, chúng tôi phải sắp xếp, phân chia hợp lý thời gian tham gia tình nguyện và giờ học trực tuyến để không ảnh hưởng đến kết quả học tập; có những lúc, chúng tôi phải học ngay tại khu cách ly.

Không chỉ có sức trẻ, các bạn tình nguyện viên còn là những người giàu lòng yêu thương. Tôi nhớ lại khoảng thời gian Tết Trung thu đến gần, trong lúc tham gia các hoạt động tình nguyện tại các điểm cách ly, khu phong tỏa, thấy được sự tiếc nuối của các em nhỏ trong khu phong tỏa, khu cách ly khi không thể vui Trung thu, các bạn tình nguyện viên đã đề xuất sẽ hóa trang thành chị Hằng, chú Cuội để mang quà trao tặng các bé. Ý tưởng này được chính quyền địa phương ủng hộ, nhiều tổ chức, cá nhân đã góp sức, góp quà để tặng các em nhỏ.

Đến hôm nay, được sống và làm việc trong cuộc sống dần ổn định, tôi luôn biết ơn những cống hiến thầm lặng, cao đẹp của những lực lượng tham gia phòng, chống dịch Covid-19. Tự hào là công dân thành phố mang tên Bác đã góp một phần sức trẻ của mình trong công cuộc phòng, chống dịch Covid-19, hỗ trợ Nhân dân Việt Nam nói chung và Thành phố Hồ Chí Minh nói riêng.

NHẬT KÝ: NHỮNG NGÀY THÁNG KHÔNG QUÊN...

Họ và tên: **HOÀNG THỊ LỢI**

Nghề nghiệp: Hộ trợ; Email: hanhloidpt@gmail.com

Đơn vị: Ủy ban MTTQVN phường Bến Nghé

Địa chỉ: 29 Nguyễn Trung Ngạn, phường Bến Nghé, Quận 1

Dịch bệnh đã được kiểm soát, chúng ta đang sống những ngày bình thường, hạnh phúc nhưng tất bật trong nhịp sống hối hả của thành phố, cùng góp sức mình khôi phục và phát triển kinh tế, song song với việc tiếp tục các biện pháp phòng chống dịch bệnh.

Năm tháng qua đi, những đau thương, mất mát dần lắng xuống... Cùng nhớ lại những ngày tháng căng thẳng mà thành phố đã kiên cường vượt những cam go, vất vả, thiếu thốn với sự hỗ trợ của cả nước trong đình dịch để giành lại sự sống cho các bệnh nhân. Một đợt dịch vô tiền khoáng hậu tàn phá cuộc sống - Thế nhưng cũng trong cơn dịch bệnh ấy, mỗi người, mỗi gia đình đã bằng những công việc nhỏ bé, vượt lên trên những lo lắng, đau thương mất mát để cùng sẻ chia, giúp đỡ nhau; cùng đóng góp phần nhỏ bé của mình cho thành phố, đẩy lùi dịch bệnh để có chiến thắng và đem lại cuộc sống bình yên hôm nay...

Gia đình tôi cũng cùng chung trong dòng chảy của thành phố. Và hôm nay, xin phép nhớ lại một trong những khoảnh khắc khó quên này...

NGÀY....

Cả nước chuẩn bị bầu cử; riêng Quận 1 và các quận khác thì chỉ bầu Quốc hội và Hội đồng nhân dân Thành phố.

Mặt trận phường tổ chức cuộc thi tìm hiểu ***Luật Bầu cử*** và thi tiểu phẩm về bầu cử cho 8 khu phố. Đây là cách tuyên truyền tốt nhất khi Chỉ thị 15 chỉ cho phép các cuộc họp không vượt quá 30 người. Các khu phố xong phần thi trắc nghiệm trực tuyến, thi thi tiểu phẩm tại Hội trường A của phường. Chỉ có đội thi, Ban giám khảo và đại diện các đội được dự.

Mặt trận phường đã chọn ra các giải nhất, nhì, ba và giải khuyến khích để trao giải cho các khu phố.

Mặt trận cũng vận động các khu phố, các mạnh thường quân đóng góp cho quỹ vắc-xin trên 1 tỷ đồng cùng hàng chục thùng khẩu trang, găng tay y tế.

Mình có 12 triệu để dành, cũng đóng góp luôn cho quỹ Covid...

NGÀY....

Tình hình dịch bệnh ngày càng căng thẳng. Đã tiêm vắc-xin Moderna mũi đầu, không bị sốt. Cố gắng 5K, nhắc tin nhắc các con cháu giữ gìn cẩn thận.

Bếp trong bộ đồ bảo hộ tại trường CDKT Cao Thắng chuẩn bị cho đợt tiêm phòng vắc-xin

Bắp vừa thi tốt nghiệp lớp 12. Con đăng ký với Quận Đoàn 1 tham gia đội tình nguyện phòng chống dịch. Quận phân về Đoàn phường Bến Nghé. Con và các bạn ăn ngủ tại Trường Cao đẳng Kỹ thuật Cao Thắng. Hàng ngày, từ sáng đến tối, con mặc đồ bảo hộ bằng ni lông màu xanh, bọc kín từ đầu đến chân; cùng đội hướng dẫn bà con xếp hàng tiêm vắc-xin, nhập liệu vào máy, đi chăng dây phong tỏa tại nơi có nhiều ca dương tính ở khu vực Hàm Nghi. Mang lương thực, thực phẩm đến cho các gia đình trong các khu vực phong tỏa ở các khu phố 3, 6, 7.

Mình nói với Bí thư Đoàn phường hỗ trợ cho Bắp tiêm vắc-xin, nhưng bác sĩ nói chưa cho tiêm vì con chưa đủ 18 tuổi...

Cầu Trời khẩn Phật cho con đừng bị *dính* Covid...!

NGÀY...

Đi tiêm mũi thứ hai về bị sốt và ba ngày sau mới khỏe lại.

Út nhắn tin về: *"Mấy bạn con bị dương tính rồi, con thì không. Ban Biên tập phân con theo mạng y tế, đi mấy bệnh viện dã chiến để quay hình và đưa tin. Con đã tiêm phòng rồi, con sẽ cẩn thận, má và bố đừng lo..."*

Không lo sao được con! Ngày nào cũng bao nhiêu người bị dương tính. Mà con đi vào cái chỗ *dày đặc* dương tính ấy sao không lo được? Thôi thì vì công việc, vì mọi người, cẩn thận nhé, con gái!

Hàng ngày coi bản tin trên truyền hình, thấy có tin của Út tại các bệnh viện dã chiến, tại các khu vực cách ly, tin quay cảnh con đi theo nhóm ATM ô xy, cảnh bà con ở Quận 8 cách ly giữa Covid... Lo nhưng mừng vì thấy có tin đều trên tivi tức là con vẫn khỏe..

NGÀY...

Bắp đã được tiêm vắc-xin Astra Zeneca dù còn hai tháng nữa mới đủ mười tám tuổi. Cảm ơn các bác sĩ. Yên tâm chút rồi. Vẫn nhắn tin dặn con cẩn thận. Con làm từ sáng đến tối mới được coi bộ đồ đồ nóng nực, tắm rửa, nghỉ ngơi, ăn uống để có sức làm việc ngày hôm sau.

Con nhắn tin nói cho con mượn cái laptop để coi kết quả đại học.

NGÀY...

Út nhắn: *"Con và mấy người trong đoàn chưa bị dương tính nên tạm thời chuyển qua nơi khác để tiếp tục đi ghi hình tại các điểm nóng về dịch bệnh ở thành phố; đi theo đoàn của bác sĩ Nguyễn Trường Sơn, Bộ Y tế vào chỉ đạo chống dịch".*

Nghe nói các nhà báo rất quý bác sĩ Nguyễn Trường Sơn.

Hoàng Lâm cùng trong đội tình nguyện trực tại cơ quan VOH, thỉnh thoảng nhận tin hỏi thăm bố và má. Hai mẹ con Mi dạy và học trực tuyến tại nhà, thi thoảng nhận tin động viên và dặn dò Bắp cẩn thận.

Ai cũng lo cho Bắp.

Nhà Bắp ở chung cư tại Gò Vấp, nơi xuất phát các ca dương tính đầu tiên của thành phố từ cơ sở truyền giáo.

Mẹ con Mi kể chung cư đã có ca dương tính, hiện lập các tổ tình nguyện giao hàng, hỗ trợ tư vấn y tế qua điện thoại cho các ca F0 điều trị tại nhà, chuyện bà con chung cư chia sẻ thực phẩm cho nhau và nói “*Bà ngoại đừng lo gì cả*”.

NGÀY...

Đúng là “nhiều điều phù lấy giá gương”...

Phường thường xuyên tổ chức các đợt phát rau củ, thực phẩm do Mặt trận Tổ quốc quận chuyển về và từ các nguồn vận động cho các hộ dân. Nhìn các túi rau củ của bà con các nơi gửi về cho người dân thành phố mà rưng rưng xúc động.

Bội đội và dân quân giao hàng “đi chợ giúp dân”

NGÀY...

Đài và báo liên tục thông tin số ca nhiễm tăng vọt, số người tử vong vì Covid bắt đầu nhiều thêm. Hàng chục ngàn y bác sĩ và các chiến sĩ công an, bộ đội từ các nơi chi viện cho thành phố chống dịch. Đường phố vắng lặng, các hẻm chằng dây phong tỏa, chỉ có xe và người của các đội tình nguyện, của các chú bộ đội, công an...

Mẹ con Mi gọi nói sẽ qua ở với ngoại vì mấy nhà bên cạnh bị dương tính hết rồi. Những ngày ở nhà, học cách bảo quản rau củ, hành ớt tươi trong tủ lạnh và biết làm kim chi từ cải thảo. Mi học trực tuyến còn mẹ dạy học và chấm bài trực tuyến. Ba Mi vẫn trực cùng đội tình nguyện bên đài VOH.

Phường thông báo cho các hộ gia đình đăng ký thực đơn để các chú bộ đội và dân quân đi chợ rồi giao hàng đến tận nhà. Thương và quý các chú. Ở đâu có khó khăn, ở đâu dân cần là ở đó có màu xanh áo lính.

NGÀY...

Thực hiện Chỉ thị 16+, *ai ở đâu ở yên đó*; bạn bè bắt đầu có người tử vong vì Covid. Tin chia buồn qua điện thoại khiến không ít người lo lắng. Khu phố bắt đầu lập chốt **Bảo vệ Vùng xanh** tại các con hẻm chưa có ca dương tính.

Để vừa chống dịch, vừa lan tỏa tinh thần lạc quan trong đình dịch, Bí thư Chi bộ kiêm trưởng Khu phố 1 đề nghị mở cuộc thi ảnh online và mời làm giám khảo. Minh đồng ý liền. Soạn kế hoạch thi, quy chế, tiêu chí thi ảnh và đăng lên group nội bộ. Hai ngày sau những tấm ảnh tới tấp gởi về và điện thoại reo liên tục. Đây là bức ảnh chụp con đường trước nhà với hàng cây cao vút hàng ngày ken đặc xe cộ giờ đây không một bóng người vì giãn cách; đây là ảnh một doanh nghiệp ủng hộ thực phẩm cho bà con. Kia là ảnh lập chốt **Vùng xanh**, ảnh chia phần rau củ cho từng hộ, rồi ảnh bộ đội đi chợ giúp dân, bộ đội khám bệnh cho người già tại nhà do bệnh trở nặng v.v....

Một tinh thần lạc quan phòng chống dịch được lan tỏa, mọi người hồ hởi chụp lại các khoảnh khắc giãn cách và cùng chia sẻ yêu thương trong những ngày dịch bệnh căng thẳng

NGÀY....

Rồi cuối cùng dịch bệnh cũng được kiểm soát, cuộc sống trở lại *trạng thái bình thường mới*. Học sinh được trở lại trường. Mi lên lớp 10, Bắp được đặc cách vào thẳng năm thứ 2 trường Đại học FPT sau khi khảo sát trình độ ngoại ngữ. Con thích ngành logistics. Khi nào khu phố hay phường cần, con lại thu xếp về hỗ trợ.

Út được phân công đưa tin thời sự về giao thông của thành phố.

Các khu phố tổ chức **Góc phố ngày Tết**, vận động chăm lo an sinh, đặc biệt chăm lo cho các gia đình khó khăn và trẻ mồ côi vì Covid...

Cả nhà qua cơn đại dịch, không có ai bị dương tính. Thật mừng. Mừng hơn là Bắp có vẻ trưởng thành đủ sút 4 kí sau dịch. Con trưởng thành hơn sau những ngày đi tình nguyện mùa Covid. Không hy vọng có dịch trở lại, nhưng mong có các đợt thể này để mỗi khi tham gia, con thêm hiểu mình và trân trọng cuộc sống.

Thật khó có thể kể hết những hy sinh mất mát, đặc biệt là sự cống hiến hết mình của các y bác sĩ tuyến đầu, của các lực lượng tham gia phòng chống dịch và nhất là sự đoàn kết, thương yêu, chia sẻ của mọi người, mọi miền trong tâm dịch. Cảm ơn, xin cảm ơn tất cả mọi người!

Cuộc đời này thật đáng sống biết bao!

HÀNH TRÌNH CỦA NHỮNG CHIẾN SĨ TUYỂN ĐẦU CHỐNG DỊCH

Họ và tên: **NGUYỄN VĂN ĐỒNG**

Nghề nghiệp: Giáo viên; Email: nguyendongmusic@gmail.com

Đơn vị: Trường Tiểu học Nguyễn Bình Khiêm

Địa chỉ: 2 Bis Nguyễn Bình Khiêm, phường Bến Nghé, Quận 1

Chúng ta vốn dĩ không bao giờ biết trước tương lai, bỗng một ngày đẹp trời nhịp sống yên bình bỗng nhiên đảo lộn vì đại dịch Covid-19. Đây là khoảnh khắc chúng ta trở thành nhân chứng lịch sử và tận mắt chứng kiến biết bao mất mát, đau thương. Bản thân là một nhà giáo, cũng trải qua những khó khăn của đại dịch, tôi thấm thía hơn hạnh phúc giản dị của quá khứ. Tuy phải gồng mình thay đổi để bắt kịp nhịp sống “bình thường mới”, thay đổi phương pháp dạy học, soạn bài online nhưng những điều đó không là gì khi so sánh với sự vất vả của những y bác sĩ tuyến đầu chống dịch. May mắn thay, một người học trò thân thiết của tôi lại đứng trong hàng ngũ cao quý ấy để hôm nay tôi có thể ngồi đây kể lại câu chuyện của em từ góc nhìn của một người sống trong lòng dịch. Em là Cao Thị Thúy Vi, bác sĩ đang công tác tại Bệnh viện Hùng Vương, Thành phố Hồ Chí Minh. Kể về những con người em gặp và những việc em đã trải qua để chúng ta hiểu hơn về đội ngũ “Hàng rào xanh” trên chiến trường.

...Trời hừng sáng, những tia nắng đầu ngày yếu ớt xuyên qua cụm mây dày, báo hiệu một ngày mới bắt đầu. Đó cũng là lúc Vi và các bạn vội vã thu gom “chiến trường” tranh thủ kết thúc bàn giao ca trực đêm để về nghỉ ngơi.

Gần ba tháng nơi tuyến đầu chống dịch, Vì đã quá quen thuộc với những buổi sáng bận rộn như thế này. Đã bao lần nói sẽ cùng ngắm bình minh, nơi con sông Sài Gòn phía sau dãy D2-F11, ngắm những con tàu khổng lồ cập bến, ngắm những gợn sóng lăn tăn vỗ quanh mạn thuyền. Nhưng những ngày mới lại không bao giờ bắt đầu êm ả như vậy.

Mỗi ngày, đều có những bệnh nhân mới đến, có những người chuẩn bị về nhà, có những người ra đi mãi. Có người phụ nữ già bại liệt, được chồng con yêu chiều chăm sóc. Có người đàn ông giang hồ gồng mình gắng sức thở oxy. Có cô gái trẻ lần lượt chứng kiến bố mẹ ra đi. Và những câu chuyện đời lần đầu được nghe kể. Mọi thứ trôi qua như những thước phim, dồn dập gay gắt. “Mùa hè, 2021 đau thương” với dây giăng, với con đường cô độc, với những cánh cửa đóng kín và với bóng người áo trắng như “phi hành gia”...

Trước cái ngày đến Bệnh viện Đà chiến Thu dung Số 16, Vi chưa từng nghĩ sẽ miễn yếu thế này. Từ những con người xa lạ, gặp nhau nơi đây, cùng nhau trải qua những câu chuyện vui buồn. Miền Bắc - miền Trung - miền Nam, ba miền cùng cố gắng, để thành phố thân thương trở lại “bình thường” như trước. Khi nhớ về “Nhóm 3 lấy lại”, Vi sẽ nhớ về từng khuôn mặt, từng con người:

Để nói về Nhóm Trường - chị Hằng, chỉ có thể nói về một người lãnh đạo xuất sắc nhất mà Vi từng gặp. Một khối lượng công việc khổng lồ cần phải phân công công việc, tập trung nhân lực, chỉ cần chị Hằng đứng ra sắp xếp, trong nháy mắt, tất cả mọi việc đều đầu vào đấy, chưa có chuyển xe nào chị để rơi rớt thành viên nhóm ở lại, chưa có bữa ăn nào chị để thiếu phần các em.

Nói đến đây, khi nhắc về ăn uống, lại nhớ ngay tới Má - Má Lan Anh của mọi người. Cơm bệnh viện ăn ba ngày đã ngán, sống đến tận ba tháng trời thì chắc chắn là nhờ cơm Má nấu. Chỉ cần một nồi cơm điện, một ấm siêu tốc, một nồi đa năng thì vào tay Má món bún bò, miến, hủ tiếu, bánh tráng... đều trở nên ngọt ngon tròn vị. Đi qua những ngày thực hiện Chỉ thị số 16+, Má chưa từng để tụi nhỏ phải thèm bất cứ món nào quá ba ngày.

Tiếp theo phải kể đến chị Châu - người chị phải rời cuộc chơi sớm nhất. Thương cái ngày Châu quay về K1 (khu chăm sóc điều trị sản phụ nhiễm Covid tại bệnh viện) làm việc, lặng lẽ một mình. Nhưng Châu không cô đơn, mọi người luôn ở đây, gọi khoe chị mỗi khi được Má cho ăn ngon. Muốn ôm bắt chị lại, mỗi khi Châu chuyển bệnh xuống, cứ như thể chúng tôi chưa từng chia xa.

Phòng 403 ở Khu nghỉ cách ly cho nhân viên có Tiên và Hoa, thánh review các món ăn và luôn trong chế độ giảm cân. Vì miễn họ vì phong cách làm việc nghiêm túc, chưa bao giờ bạn bỏ việc chưa làm xong và luôn cố gắng hoàn thành mọi thứ, dù cho có hết ca, hay những ngày được nghỉ.

Kể từ sau khi, chị Hằng và chị Châu về, nhà sinh hoạt chung chuyển qua phòng chị Ngân - Hạnh. 2k4, Đồ Bất Từ, Chị Chống Nắng là những biệt danh của chị Ngân, mà mỗi cái tên đều cho mình một câu chuyện kể ra là cười-vỡ-bụng. Về Hạnh, không có nhiều thứ để kể vì chị ấy rất ít nói và hay dỗi, chỉ thích hát karaoke và nhậu online, duy chỉ có cái vòng tay trái tim điểm dứa gặp ai cũng thả là không nhận được cười.

Nhớ mọi người mà không nhớ bạn cùng phòng Vi thì không được rồi. Mỹ Duyên - nhân tố trẻ tuổi nhất trong nhóm, luôn gọn gàng và sạch sẽ. Em lúc nào cũng dọn những cái linh tinh mà Vi bày ra xong rồi lười để đó. “Không nên để những đứa có cùng gu ăn uống ở chung với nhau”, Vi nghĩ vậy. Chữ món nào kể ra cũng thích giống nhau thì sút đầu mè trán là có ngày. Dạo này bé Duyên yêu đời thấy lạ, nhiều đêm Vi ở trong phòng nằm co ro sợ hãi, sợ nó lại hát giữa đêm rồi nhún nhảy, cứ như dọa người ta. Vi hơn Duyên vài tuổi thôi nhưng cứ nhận mình già rồi, thấy Duyên trẻ trung mà ham.

Và đây là người quan trọng nhất, Lai Thanh Tuyền. Người bạn mà Vi quen biết khi vừa vào bệnh viện đợt chống dịch này, hai đứa chia tay nhau trước khi đi, nào có ngờ gặp lại bằng hữu ngay trận tuyến mới. Đồ của Vi bạn ôm giúp, mền của Vi đắp bạn cho, móc của Vi phơi bạn đưa. Còn phần Vi chẳng có cái gì cho bạn. Tuyền chưa từng so đo, tính toán thiệt hơn với ai. Bạn luôn nghĩ rằng, sống cho đi, chẳng bao giờ mong ngày nhận lại. Người miền Tây, Tuyền sống thiệt thà chất phác, nên mới mền thương nhau đến vậy.

“Nhóm 3 lấy lợi” đâu chỉ có chị em điều dưỡng, còn các bác sĩ siêu lấy lợi. Đây thì bác sĩ Tùng Lâm đẹp trai, sáu múi, đi đâu ai ai cũng mền mộ. Người nhập hội sau nhưng sớm trở nên thân thiết, ruột rà là anh Tần. Và tất nhiên, người quan trọng vẫn phải kể sau cùng, đó là “Quang đại gia”, Vi và các bạn đặt cho anh biệt danh đó bởi theo lời Quang thì “nhà mua nhiều quá, hỏi nhà ở đâu không biết đường trả lời”.

Vi và đồng nghiệp còn tiếp nhận sự hỗ trợ của anh em, bạn bè đồng nghiệp trong cả nước. Nhóm Lai Châu thân thương, cùng chiến đấu từ những ngày đầu tiên, với chị Sen, bác Hải, đặc biệt nhất là anh Điển, lành nghề và thân thiện. Nhóm Vĩnh Phúc có anh Lương và anh Trung thương mến. Nhóm Hưng Yên có anh Quang luôn luôn giúp đỡ tất cả mọi người. Nhóm Hải Dương có anh Hường, Đạt, Đô và chắc chắn là phải có anh Tuấn Anh - cộng sự rất tuyệt vời. Sau cùng là nhóm tình nguyện viên, với anh Toàn cựu quản lý Phúc Long, lớn tuổi nhất nhưng lại trẻ trung, sung mãn nhất. Bé Cụt, thích ăn kẹo dẻo. Hà Bé Bông và Trần

Hùng, vì có quá nhiều điều muốn nói, nên chẳng thể nói ra hết, chỉ một câu là thương các em.

Thời gian trôi qua với bao nhiêu kỷ niệm đẹp, những lời hứa hẹn rồi cũng đến lúc chia xa. Càng tiếp xúc lâu càng trở nên thân thiết, nên thời khắc nói ra câu tạm biệt quá nghẹn ngào. Mong rằng, khi hết dịch sẽ gặp lại, ở một nơi mà chúng ta có thể ôm lấy nhau hạnh phúc hơn bây giờ.

Trở về hiện tại mọi thứ như chỉ mới diễn ra hôm qua. Nghe những lời Vi kể mà nước mắt tôi lăn trên gò má lúc nào không hay. Giữa những lúc gian khổ như vậy, đằng sau lớp mặt nạ và quần áo bảo hộ là những con người. Buồn có, vui có và trong họ luôn nuôi dưỡng ý chí chiến đấu để giành giật từng mạng sống của bệnh nhân. Tuy không được trực tiếp gặp những người Vi kể, nhưng tôi thành tâm cảm ơn họ và cảm ơn Vi - những thiên thần áo trắng. Em vẫn luôn lạc quan và tích cực trong mọi hoàn cảnh. Chúc mọi người bình an và luôn giữ được niềm đam mê với sự nghiệp cao quý của mình.

TÌNH NGƯỜI TRONG VÙNG DỊCH

Họ và tên: **BÙI VĂN TRÚC**

Nghề nghiệp: *Huấn luyện viên Chi bộ 3A - Đảng bộ Phường Phạm Ngũ Lão*

Email: *truc_buiivan@yahoo.com*

Địa chỉ: *102/7/21 Công Quỳnh, phường Phạm Ngũ Lão, Quận 1*

Covid-19, nổi ám ảnh với bất kỳ ai. Có lẽ tất cả người dân khu phố 3A phường Phạm Ngũ Lão, Quận 1 đều vẫn còn nhớ như in những tháng ngày khốn khó, bị thương khi đại dịch Covid-19 quét qua hơn một năm trước. Nó để lại vô vàn cảm xúc, nào là hồi hộp mong chờ, lo âu sợ hãi, nào bức bối khó chịu, đau buồn cho đến vỡ òa nhẹ nhõm. Nhưng có lẽ điều đọng lại lớn hơn cả là tình người lúc khốn khó giữa mùa dịch và tỏa sáng một cách đầy nhân văn.

Dịch bệnh lan rộng như vết dầu loang theo cấp số nhân, thật khủng khiếp. Ban đầu ở nơi nào đó xa xôi, rồi một nơi nào đó trong thành phố, rồi gần nhà mình; một người trong nhà rồi cả nhà; một nhà sang nhiều nhà rồi cả khu phố. Từ đầu tháng 6/2021, tại Tổ 53, hẻm 120 Trần Hưng Đạo phát hiện ca dương tính đầu tiên, cả hộ 12 người bị cách ly. Ngay sau đó khu vực xung quanh gồm các Tổ 44 (khu phố 3), 49, 50, 51, 52, 53 cũng bị phong tỏa, cách ly để phòng dịch. Tiếp đến phát hiện nhiều ca dương tính tại các tổ khác. Khu vực tái bị phong tỏa cho đến hết tháng 8/2021. Và 17/17 tổ dân phố đều có ca dương tính. Biểu đồ vùng đỏ (có dịch) đã lan ra tất cả khu phố. Phong tỏa một khu phố với những con hẻm ngoằn ngoèo chật hẹp, chật từ trong nhà chật ra tới hẻm, hàng trăm con người chen chúc, tù túng trong một diện tích và không gian chật hẹp suốt nhiều ngày kéo theo bao hệ lụy, hàng loạt vấn đề cuộc sống bị đảo lộn. Nhưng đành phải chấp nhận vì mục tiêu bảo vệ sức khỏe người dân cũng như mục tiêu chống dịch (chưa có tiền lệ) được đặt lên hàng đầu.

Lúc này tình hình vô cùng cấp bách. Hàng loạt vấn đề, câu hỏi đặt ra cho các cấp, các ngành, chống dịch ra sao, lo cho cuộc sống người dân như thế nào cũng như vô vàn những vấn đề phát sinh không lường trước được. Còn đối với người dân thì tâm trạng rối bời, tinh thần bất an, mất việc làm, không có thu nhập, không còn lương thực, thực phẩm, không được ra khỏi khu vực phong tỏa, nguy cơ nhiễm bệnh cao, thuốc thì không có, người thân đi cách ly không biết ra sao; gọi y tế thì quá tải ồ ồ e, kêu ai bây giờ? Khi đó quả thật chính quyền, đoàn thể và từng gia đình, cá nhân hầu như chưa chuẩn bị gì kịp (mà biết chuẩn bị gì bây giờ).

Trong bối cảnh ngặt nghèo ấy, với phương châm “*Không ai bị bỏ lại phía sau*”, tinh thần thương người như thể thương thân, tương thân tương ái “*lá lành đùm lá rách*” được thể hiện một cách đầy đủ, trách nhiệm và chân thực nhất. Hàng loạt các công tác đã được hệ thống chính trị triển khai từ Đảng ủy - UBND phường đến các đoàn thể, khu phố nhằm ngăn chặn dịch bệnh, an dân trong 150 ngày dịch bệnh căng thẳng nhất. Những hành động, việc làm đầy tinh thần trách nhiệm, lòng nhân ái của các cấp, các ngành, nhất là các đoàn thể tại địa bàn cơ sở cùng nhiều thành phần trong xã hội, các nhà hảo tâm, mạnh thường quân với rất nhiều việc làm âm thầm, đầy ý nghĩa nhân văn đã góp phần làm vơi bớt bao khó khăn, ổn định tình hình để các cấp, các ngành tiếp tục triển khai các biện pháp chống dịch.

Các đồng chí cấp ủy chi bộ khu phố nhà ở trong vùng dịch khi đó đã cùng nhau đoàn kết một lòng thực hiện “*ba cùng*”, đó là cùng đoàn kết chịu trách nhiệm, cùng làm việc và cùng chấp nhận rủi ro. Rủi ro khi đó không chỉ là nguy cơ nhiễm bệnh (cả đồng chí bí thư và chi ủy viên đều nhiễm bệnh, điều trị rất khó khăn nhưng may mắn thay cả hai đều đã khỏi bệnh) mà còn nhiều vấn đề khác như đồng chí phó bí thư sút 4kg vì vất vả, không ăn uống điều độ, áp lực công việc nhiều, bị nặng nhẹ, rồi còn bị đe dọa đánh đập, người thân rất xót xa; nhưng những việc làm của các đồng chí đã được nhiều người dân hiểu, ủng hộ, sẵn lòng hỗ trợ, tất cả vì việc chung. Đồng chí bí thư chi bộ luôn quan tâm, sâu sát tình hình và chỉ đạo kịp thời những vấn đề khó phát sinh bằng những giải pháp phù hợp. Còn đồng chí phó bí thư, kiểm trưởng ban

điều hành khu phố, thật sự là hạt nhân quy tụ và điều hành mọi công việc, sâu sát địa bàn, gần gũi người dân, được mọi người tin tưởng và làm theo. Chỉ đạo sâu sát, kịp thời, phân công công việc rõ ràng. Ngoài ra còn thể hiện những việc làm năng động sáng tạo như lập các nhóm công tác trên mạng, họp trực tuyến để tiện thông tin, liên lạc, mở đường link để người dân tự đăng ký tiêm vắc-xin, tham gia gói hỗ trợ khó khăn, an sinh... đã thể hiện được sức lan tỏa tích cực cũng như ảnh hưởng của người đứng đầu, dẫn dắt và thu phục nhân tâm.

Nhiều tổ trưởng dân phố gác qua bao trở ngại, khó khăn, hiểm nguy cùng hợp sức vì công việc chung. Người thì cùng quần chúng tích cực lập một lực lượng giữ gìn an ninh trật tự, nhắc nhở người dân đeo khẩu trang, không tự ý đi ra khỏi khu vực cách ly; sắp xếp trật tự, xếp hàng giữ khoảng cách khi nhận thực phẩm, mời từng hộ dân khi y tế xuống làm xét nghiệm. Người thì tự nguyện tham gia lực lượng chuyên nhận lương thực, thực phẩm từ bên ngoài vào và vận chuyển phát đến tận nhà từng hộ dân. Đặc biệt có Tổ trưởng tổ 57 đã tự nguyện dùng xe riêng nhận lương thực, thực phẩm từ Ủy ban phường chuyển đến khu vực cách ly.

Khu phố còn nhận được rất nhiều hỗ trợ, giúp đỡ từ các cấp, các ngành, đoàn thể; nhất là các mạnh thường quân xa gần và trên địa bàn thường xuyên cung cấp lương thực, thực phẩm, khẩu trang... Tất cả đã phần nào ổn định sinh hoạt, hỗ trợ những nhu cầu thiết yếu để duy trì cuộc sống, đảm bảo được an toàn phân chia thực phẩm đầy đủ đến từng hộ dân từ hai bếp nấu hàng ngày của các mạnh thường quân. Lương thực, rau củ quả, nhu yếu phẩm từ các nguồn hỗ trợ phân phối phủ khắp khu vực phong tỏa theo dạng cuốn chiếu, không để sót trường hợp nào.

Bà con không thể nào quên được những việc làm của các cán bộ khu phố trong lúc dịch bệnh căng thẳng nhất. Tất bật ngược xuôi giữa các con hẻm suốt từ sáng tới tối, có khi cả đêm khuya; đi gặp gỡ, tiếp xúc, động viên, trấn an, khuyên nhủ, tư vấn, trao quà, tất cả vì tính mạng, sức khỏe, cuộc sống của người dân; đã hỗ trợ, an dân, tạo dựng được lòng tin, giúp vơi đi bao khó khăn, thấp lèn tia hy vọng, thật sự là *"Đang viên đi trước, làng nước theo sau"*. Những việc làm, hành động đầy ý nghĩa trên đã góp phần cảm hóa, thuyết phục và tạo niềm tin cho rất nhiều người. Đó cũng là những ngọn cờ đầu lan tỏa sự tích cực, đồng thuận trong tập thể để mọi người đoàn kết cùng chung hành động, vận hành công tác trong điều kiện khu phố bị phong tỏa. Người thì phụ trách vận chuyển, người thì phụ trách phân chia, chuyển phát hàng lương thực, thực phẩm, người lập danh sách, người gặp gỡ, thông báo bà con đi xét nghiệm, tiêm vắc-xin.

Hạnh phúc là những điều bình dị, có trải qua đau thương mới thấy hết giá trị này, được tự do đi lại, được hít thở không khí. Sau tất cả những gì đã trải qua, người ta càng thấm thía giá trị của những điều bình dị, giản đơn nhưng vô cùng quý giá trong cuộc đời này.

Tính cách con người chỉ có thể thể hiện, bộc lộ một cách rõ ràng nhất, bản chất nhất khi ở trong hoàn cảnh ngặt nghèo, và những thử thách giữa sống và chết, hoang loạn và bình tĩnh hun đúc nên tính cách con người. Suy cho cùng thì tính mạng con người là trên hết, biết bao công sức bỏ ra cùng nhằm giữ mạng sống cho mọi người. Chính những việc làm bình dị, thiết thực và kịp thời của họ đã níu kéo bao tâm trạng, thấp lèn tia hy vọng, làm cho tình hình không trở nên xấu hoặc tồi tệ thêm; làm cho sức sống mãnh liệt tưởng chừng đã tắt sống lại, có biết bao câu chuyện cảm động, nhân văn. Mặc dù có những chuyện buồn, đau lòng nhưng chỉ là cá biệt, nhất thời. Trên hết trong sâu thẳm mỗi con người chúng ta, trong cộng đồng vẫn là những giá trị nhân văn cao cả, nó là bản chất và là điều tự nhiên sẽ diễn ra, đúc kết qua bao thăng trầm của cuộc sống. Mỗi một việc làm dù lớn hay nhỏ, tốt xấu thế nào đều không qua được mắt dân. *"Làm dân tin, đi dân nhờ, ở dân thương"*; người dân luôn ghi nhớ những hành động dù âm thầm hay công khai đem lại lợi ích và để lại trong lòng họ những ấn tượng tốt đẹp. Có lẽ đó là phần thưởng lớn lao nhất, xứng đáng nhất đối với những người hết lòng vì dân và không hề có được.

Thanh bình đang dần trở lại, đầy sôi động như vốn có trên thành phố này. Và cuộc sống vẫn luôn tiến về phía trước. Suy ngẫm về những ngày tháng đen tối ấy, những khổ đau về tinh thần và thể xác, người còn, người mất để thêm trân trọng những giá trị, những gì đã làm để có hôm nay. Dĩ vãng về đại dịch chắc không thể, không bao giờ quên và không ai muốn nó quay trở lại./.

GỬI CHÚT YÊU THƯƠNG

Họ và tên: **TRẦN THỊ THU THẢO - NGUYỄN THỊ THANH TÂM - NGUYỄN THỊ KIM PHƯƠNG**

Email: mariaathuthao1998@gmail.com;

Đơn vị: *Cộng đoàn Nữ tu Mến Thánh Giá Cái Nhum*

Địa chỉ: *37 Bís Tôn Thất Tùng, phường Phạm Ngũ Lão, Quận 1*

Có người đã từng nói với tôi rằng hạnh phúc không chỉ là khi bạn nhận được một lời chúc từ những người bạn yêu thương hay là khi bạn nhận được một món quà từ người bạn yêu mến nhưng là khi bạn biết cho đi, khi bạn mang lại hạnh phúc cho người khác. Bản thân tôi cũng thế, tôi nghĩ rằng điều ấy đúng, nhất là trong đại dịch Covid-19. Niềm vui và hạnh phúc đơn giản là khi các chị em trong cộng đoàn chia sẻ chút gì đó cho những người xung quanh.

Tục ngữ Việt Nam có câu: “Bán bà con xa mua láng giềng gần”, quả thật rất đúng. Khi khó khăn hay thử thách đến, con người càng nhận ra điều ấy thật rõ và thấm thía ý nghĩa của câu ấy. Chính lúc ấy ta sẽ cảm nhận được những người ở gần ta là những người ta có thể nương tựa và chia sẻ. Bản thân là một người theo đạo Công giáo, hơn nữa là một Nữ tu của Hội Dòng Mến Thánh Giá Cái Nhum, tôi và các chị em trong cộng đoàn mang trong mình tình yêu và lý tưởng phục vụ tha nhân. Khoác lên mình tu phục là chính lúc chúng tôi mang trong tim ý thức hơn về tình yêu ấy.

Chợt nhớ...!

Những lúc ở vào giai đoạn căng thẳng của cơn đại dịch Covid-19, những ngôi nhà xung quanh nơi cộng đoàn hiện diện đều đóng kín cửa, khắp nơi chỉ toàn là những hàng rào ngăn cách với những biển cấm. Thời điểm cả khu phố, cả quận, cả thành phố đang chiến đấu cho cơn đại dịch, đang ở trong chi thị giãn cách xã hội của Chính phủ. Khung cảnh xung quanh thật tĩnh lặng, nhuộm màu buồn bã. Khung cảnh ấy tôi chưa từng nghĩ tới! Cả cộng đoàn và xung quanh khu phố đều ở trong tâm trạng lo sợ. Nào là lo cho cái ăn, lo cho mạng sống, lo cho công ăn việc làm... Hàng

loạt những câu hỏi dần hiện ra: Liệu chừng nào dịch mới chấm dứt? Chừng nào mới hết giãn cách để mọi người được đi làm, trẻ em được đến trường đến lớp? Và hơn cả là mỗi người phải làm gì để bảo vệ sức khỏe của mình và gia đình? Những câu hỏi ấy hiện ra và làm cho con người thêm sợ hãi. Cộng đoàn chị em ý thức rằng giờ không phải là lúc bi quan hay thất vọng nhưng là cùng hy vọng vào tương lai phía trước, phải làm chút gì đó mà cộng đoàn có thể làm được, để giúp những người xung quanh thay vì cứ ngồi đó và lo sợ như câu châm ngôn: “Thà thấp lên một ngọn nển, hơn là nguyền rủa bóng đêm”.

Thế là những chuyến xe từ Bến Tre cứ đều đặn, chở rau, củ, cá, những thực phẩm thiết yếu lên tới cộng đoàn. Thật vui và hạnh phúc biết bao! Cả cộng đoàn chung tay vận chuyển xuống, dù trời mưa hay trời nắng, phân phát cho những ngôi nhà lân cận. Mọi người rất vui vì biết rằng góp chút gì đó cho người dân xung quanh. Tay trao tay, đầu chỉ là bó rau, con cá nhưng gói trọn sự sẻ chia của các chị em trong cộng đoàn. Cánh cửa sổ nhỏ nơi căn bếp của cộng đoàn giờ là “cánh cửa khổng lồ” để gửi thực phẩm cho mọi người. Những thanh sắt nơi cánh cửa nhỏ bé kia không thể nào ngăn cách được tình yêu, sự trao ban và sự sẻ chia cho mọi người. Tình yêu thương đã chiến thắng tất cả. Không còn phân biệt tôn giáo hay dân tộc nhưng là sự hiệp nhất vượt qua cơn đại dịch. Để rồi không chỉ là chút rau hay chút cá ấy mà còn là những lời hỏi thăm, những nụ cười và những lời động viên cùng cố gắng được trao ban nơi cánh cửa nhỏ đã gài then đóng khóa.

Nếu như chính nơi ở của cộng đoàn các chị em trao ban những điều ấy thì nơi bệnh viện dã chiến, cũng có một chị em của cộng đoàn giúp đỡ những trẻ em mới sinh nhưng mẹ bị nhiễm Covid-19. Dù ở tuyến đầu hay nơi hậu phương, tất cả đều mang trong tim tình yêu và sự phục vụ tận tụy, chỉ mong bản thân có thể góp chút gì đó trong giai đoạn khó khăn này. Chỉ mong với bàn tay nhỏ bé ấy xoa dịu đi phần nào niềm đau thương và có khi cả những mất mát. Tất cả cùng chiến đấu, cùng chung sức vượt qua cơn đại dịch. Tình yêu và lòng nhiệt thành như “liều thuốc quý”, dẫn dắt lui đại dịch như câu ca dao vô cùng gần gũi và quen thuộc:

*“Bầu ơi thương lấy bí cùng
Tuy rằng khác giống nhưng chung một giàn”*

Và rồi...!

Những ngày tháng khó khăn ấy dần qua khi tất cả đã cùng nhau chiến đấu: Chiến đấu khỏi những sợ hãi trong tinh thần, chiến đấu để có sức khỏe và hệ miễn dịch thật tốt. Những sinh hoạt dần trở lại bình thường, nhịp sống của thành phố dần khôi phục. Là niềm vui khôn tả của chị em trong cộng đoàn và tất cả mọi người.

Giờ nhớ lại, tôi và các chị em trong cộng đoàn rất hạnh phúc bởi đã làm được chút gì đó cho những người xung quanh. Biết rằng những điều ấy thật nhỏ bé nhưng chứa đựng tất cả tấm lòng của tất cả chị em trong cộng đoàn. Như một việc nhỏ để chị em sống tinh thần yêu thương và phục vụ của mình, làm chứng cho tâm lý tình yêu mà các chị em đang hướng tới. Để giữa nơi cộng đoàn hiện diện, mọi người đều biết rằng có những nữ tu Mến Thánh Giá Cái Nhum, mang trong tim tình yêu và muốn chia sẻ chút gì đó cho mọi người, góp phần vào việc xây dựng và phát triển đất nước:

“Yêu thương trao tặng cho nhau

Chút gì ta có ta trao cho người

Chút sẻ chia, chút nụ cười

Vượt qua đại dịch vui tươi hát mừng

Bài ca hiệp nhất từng bừng

Muôn dân muôn nước sáng bừng vinh quang”

**Thành phố Hồ Chí Minh,
12/ 2022**

GIÁO VIÊN QUẬN 1 CÔNG HIỆN SỨC TRẺ TRONG CÔNG TÁC PHÒNG CHỐNG DỊCH COVID-19

Họ và tên: **TRẦN NGUYỄN PHƯƠNG THẢO**

Nghề nghiệp: Giáo viên; Địa chỉ Email: ytmha0393@gmail.com

Đơn vị: Trường THPT Chuyên Trần Đại Nghĩa

Địa chỉ: 20 Lý Tự Trọng, phường Bến Nghé, Quận 1

Trong suốt giai đoạn 2020-2021, trước những diễn biến hết sức phức tạp của dịch Covid-19, biết bao khó khăn và thử thách đã bao trùm lên ngành Giáo dục và Đào tạo cả nước nói chung và Quận 1 nói riêng. Tuy nhiên, đội ngũ giáo viên trên địa bàn Quận 1, đặc biệt là các giáo viên trẻ, đã phát huy tinh thần tình nguyện, xung kích cùng các lực lượng tuyến đầu, các ban ngành, đoàn thể tham gia tích cực trong công tác phòng chống dịch, đồng thời đảm bảo hoàn thành tốt nhiệm vụ giảng dạy được xã hội và nhà trường phân công. Các thầy cô đã và đang là một lực lượng quan trọng phòng chống dịch Covid-19 tại các cơ sở giáo dục nói riêng và có những đóng góp tích cực cho công tác phòng, chống dịch ở cộng đồng nói chung.

Kể làm sao hết những khó khăn, trở ngại chống chọi mà các thầy cô đã phải đối mặt trong suốt thời điểm ấy. Số học sinh nhiễm Covid-19 trong quận liên tục tăng, thậm chí đã có lúc quận là một trong những địa bàn dẫn đầu TP. HCM về số ca nhiễm. Các thầy cô phải liên tục cập nhật số liệu các ca F0, F1 với ban giám hiệu, choàng gánh cho các đồng nghiệp bị nhiễm Covid-19 không thể tiếp tục giảng dạy, tất bật với công tác hướng dẫn, hỗ trợ kiểm tra hồ sơ học sinh, phương án ôn tập và công tác vệ sinh khử khuẩn phòng học đối với các cơ sở giáo dục được trưng dụng làm khu cách ly. Bên cạnh đó, rất nhiều thầy cô có người thân trong gia đình bị nhiễm bệnh và thậm chí tử vong.

Tuy nhiên, với sức trẻ và lòng nhiệt thành, các giáo viên trẻ Quận 1 đã vượt qua tất cả những thử thách, những mất mát cá nhân đó và cố gắng hết mình để thực hiện “mục tiêu kép” là vừa bảo đảm an toàn phòng chống dịch, vừa duy trì tổ chức các hoạt động giáo dục hiệu quả với tinh thần không để bất kỳ một học sinh nào bị bỏ lại phía sau. Nhiều thầy cô đã tình nguyện tham gia các mặt trận phòng chống dịch tại địa

phương. Có người trực tiếp ở tuyến đầu chống dịch, chăm sóc bệnh nhân trong khu cách ly, hỗ trợ ngành y tế, công an, quân đội làm nhiệm vụ. Có người phối hợp cùng với ngành y tế và chính quyền địa phương tích cực tham gia trực chốt trong thời gian thực hiện giãn cách xã hội, hỗ trợ tiêm vắc-xin ngừa Covid-19, lấy mẫu test xét nghiệm Covid-19 và tham gia công tác hậu cần tại các bếp ăn. Ngoài ra, các thầy cô còn thực hiện công tác vận động các nhà hảo tâm để gửi các phần quà như sữa, nhu yếu phẩm đến các khu cách ly, các khu vực phong tỏa, nhằm cùng nhau san sẻ yêu thương và giúp mọi người vượt qua giai đoạn khó khăn. Các thầy cô tham gia rất tích cực, nhiệt tình, hết giờ chứ không hết việc, thực hiện theo đúng chỉ đạo chung về phòng, chống dịch của quận. Từ những ngày đầu phòng chống dịch, các thầy cô giáo không chỉ tận tâm với sự nghiệp trồng người mà còn là những chiến sĩ nhiệt huyết trên mặt trận chống dịch, góp phần tạo thêm sức mạnh chung tay đẩy lùi đại dịch.

Hăng hái nhiệt tình trên mặt trận phòng chống dịch là vậy nhưng các thầy cô chưa bao giờ lơ là với nhiệm vụ chuyên môn của mình. Với tinh thần trách nhiệm cao và đầy nhiệt huyết, các thầy cô luôn bảo đảm và duy trì chất lượng dạy và học. Trong bối cảnh chưa chắc chắn học sinh có thể quay lại trường học khi nào, các thầy cô vẫn thường xuyên tổ chức dọn dẹp vệ sinh, sắp xếp lại bàn ghế và luôn trong tâm thế sẵn sàng chào đón các em học sinh đến trường một cách an toàn khi được phép. Bên cạnh đó, các thầy cô luôn hết mình với công tác giảng dạy, sẵn sàng đứng lớp thay cho đồng nghiệp khi họ nhiễm bệnh, nhanh chóng chuyển đổi nội dung bài giảng và bài tập để thích nghi với hoạt động dạy học và kiểm tra đánh giá trực tuyến. Đồng thời, các thầy cô luôn cố gắng đa dạng hóa các hình thức dạy học khi dịch bùng phát, không để việc giảng dạy, học tập bị gián đoạn theo phương châm “Dừng đến trường, không dừng học” nhằm giúp học sinh các cấp được tiếp tục học tập theo đúng chương trình giáo dục các môn học trong thời gian tạm dừng đến trường để bảo đảm phòng, chống dịch bệnh Covid-19. Các thầy cô còn làm tốt công tác truyền thông, tổ chức các nhóm liên lạc qua

Facebook, Zalo, Viber,... giữa giáo viên và cha mẹ học sinh để chia sẻ, tư vấn, quản lý và hướng dẫn học sinh học tập hiệu quả. Các thầy cô liên tục cập nhật và luyện tập sử dụng thành thạo những phần mềm dạy học trực tuyến và biến chúng thành công cụ hữu ích cho việc truyền đạt kiến thức đến các em học sinh. Các thầy cô luôn quán triệt tinh thần chủ động, tự nghiên cứu, tìm hiểu về các phần mềm, ứng dụng dạy học trực tuyến với tinh thần sẵn sàng thích ứng trong mọi tình huống. Đó là một nỗ lực

rất lớn của đội ngũ giáo viên nói chung và giáo viên trẻ nói riêng. Nhờ những nỗ lực không ngừng nghỉ, tinh thần lạc quan và cống hiến hết mình cho sự nghiệp “trồng người” của các thầy cô, chất lượng giáo dục trên địa bàn quận vẫn được bảo đảm và duy trì trong suốt những giai đoạn khó khăn nhất của đại dịch Covid-19.

Với những gì đã làm được, tất cả các thầy cô chỉ mong góp chút sức lực nhỏ bé của mình trong công tác phòng, chống dịch và hy vọng cuộc sống sớm trở lại bình thường, các hoạt động giáo dục, sản xuất, kinh doanh được khôi phục và đời sống người dân dần đi vào ổn định trở lại. Hầu như trên tất cả các mặt trận, các thầy cô đều có mặt và là tấm gương điển hình sống đẹp những ngày dịch bệnh. Xin gửi đến tất cả các thầy cô một lời tri ân chân thành nhất vì đã không ngại khó, ngại khổ, vừa hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ chuyên môn vừa xung phong đảm nhận thêm nhiệm vụ phòng, chống dịch Covid-19.

“SÔNG TRONG ĐỜI SỐNG, CẦN CÓ MỘT TÂM LÒNG”

Họ và tên: NGUYỄN NGỌC VĂN

Nghề nghiệp: Nhân viên

Đơn vị: Trường Tiểu học Trần Quang Khải

Địa chỉ: 265/7/44 Phạm Ngũ Lão, phường Phạm Ngũ Lão, Quận 1

“Đoàn kết, đoàn kết, đại đoàn kết

Thành công, thành công, đại thành công”

Một câu nói thật giản dị của Bác Hồ, nhưng từ lâu đã trở thành lẽ sống, phương châm sống và khẩu hiệu hành động của toàn Đảng, toàn quân, toàn dân.

Trong cuộc chiến chống dịch Covid-19 của thành phố nói chung và tại Quận 1 nói riêng, nếu như mỗi người dân là một “chiến sĩ” trên mặt trận chống dịch, thì những tình nguyện viên tham gia hoạt động phòng, chống dịch Covid-19 là những người cũng rất vất vả. Với tinh thần “Chống dịch như chống giặc”, trong cuộc đấu tranh này đã xuất hiện không ít những tấm gương tiêu biểu ở cơ sở, hy sinh thầm lặng với những việc làm vô cùng ý nghĩa, mang tình yêu thương đến với những hoàn cảnh khó khăn trên địa bàn. Và đây là câu chuyện mà tôi muốn chia sẻ đến bạn đọc.

Tôi có một người bạn, anh chỉ là một nhân viên bình thường, nhưng tấm lòng của anh thật sự khó ai sánh bằng. Anh năng động, nhiệt tình, luôn giúp đỡ mọi người nhất là người già và trẻ nhỏ. Bình thường, công việc của anh rất bận rộn, làm đủ mọi ngành nghề để kiếm tiền. Tôi hay hỏi vui: “Làm chi nhiều vậy, tiền để đâu cho hết?”. Anh trả lời: “Mình làm ra tiền là để đồng tiền phục vụ mình chứ đừng để mình làm nô lệ đồng tiền. Tôi thấy ai khổ là giúp cho người ta vì họ còn khổ hơn mình, đã giúp thì giúp hết lòng”. Trong công việc cũng vậy, anh luôn là người có trách nhiệm, đã làm thì làm hết mình, nhiệt tình và luôn đạt hiệu quả.

Không ngại khó khăn, gian nan, nguy hiểm, Anh Vũ Mạnh Cường, ngụ tại 73 Nguyễn Thị Minh Khai, phường Bến Thành, Quận 1 đã không ngần ngại tham gia đội tình nguyện hỗ trợ việc đi chợ, giao nhận thức ăn cho người dân tại khu phố, hỗ trợ xét nghiệm tại nhà cho người dân và các điểm được phân công trên địa bàn.

Nơi tôi ở thuộc phường Phạm Ngũ Lão, Quận 1, là một trong những phường nằm trong vùng đỏ của quận, xung quanh nhà nào cũng có người nhiễm bệnh. Tôi rất lo sợ vì gia đình có người già và trẻ nhỏ. Mỗi sáng thức dậy phải xếp hàng để test Covid-19. Nhà nào có người bị nhiễm đều lo sợ, họ lo không biết phải cách ly ở đâu, có còn cơ hội về nhà nhìn thấy người thân của mình không bởi có người đi cách ly không thấy trở về và nhiều gia đình có người thân mất do dịch bệnh. May mắn nhờ có anh đồng viên giúp đỡ tôi và gia đình rất nhiều nên cả gia đình đã vượt qua được mùa dịch. Cảnh người mất người còn luôn ám ảnh tôi đến hôm nay.

Đôi khi có thể tiếp xúc trực tiếp với người nghi nhiễm Covid-19, nhưng anh vẫn không hề lo sợ, vì anh ý thức được trách nhiệm của bản thân đối với cộng đồng và xã hội, mong muốn đóng góp một phần công sức nhỏ của mình với công tác phòng chống dịch tại địa phương.

Tôi nhớ có lần bà ngoại nuôi của tôi bị nhiễm Covid-19, bà bị bệnh hen suyễn nằm một chỗ, không thể đi lại được, cả gia đình lúc ấy cũng không biết bản thân mình bị nhiễm, thời điểm đó đang là cao điểm của dịch bệnh và cả thành phố đang thực hiện giãn cách xã hội. Gia đình rất hoang mang lo lắng, bà tôi ăn uống không được, ho rất nhiều và khó thở. Tôi đã gọi cho anh, nhờ anh kiểm tra cho bà và cả gia đình. Anh rất nhiệt tình vui vẻ nhận lời đến nhà, kết quả là bà bị dương tính, kiểm tra cả gia đình thì tất cả mọi người đều bị nhiễm nhưng không biết nguồn lây từ đâu. Anh khuyên gia đình nên cách ly tại nhà mỗi người một phòng, cố gắng giữ sức khỏe vì nơi cách ly cũng không còn chỗ để tiếp nhận, liên hệ bác sĩ tại trạm y tế phường và trình báo thường xuyên tình hình sức khỏe của mọi người. Anh Cường đã tình nguyện ở lại chăm sóc bà, lúc đó nguyên khu nhà trọ của mẹ nuôi tôi bị phong tỏa và rất nhiều người trong khu nhà trọ bị nhiễm.

Thật sự lúc đó mẹ nuôi tôi rất hoang mang không biết làm sao, bà khóc rất nhiều vì không hiểu tại sao bị lây nhiễm, con, cháu mình cũng bị nhiễm bệnh. Không biết bà và cả gia đình có vượt qua được hay không. Rất may mắn khi gặp anh Cường đã không sợ bản thân bị lây nhiễm ở lại nhà chăm sóc bà. Thời điểm đó, chưa ai được chích ngừa mũi nào cả, anh đã phải tự cách ly với gia đình của mình trong thời điểm chăm sóc bà tôi. Ngày nào anh cũng kiểm tra thân nhiệt cho tất cả mọi người trong khu nhà trọ, đồng viên tinh thần, hướng dẫn cách uống thuốc, tập thể dục vận động cơ thể cho mau khỏe, tập hít thở. Có đêm bà tôi không thở được, nồng độ oxy trong

máu chỉ đạt 85%, mẹ nuôi tôi lo quá gọi cho anh, ngay lập tức anh đã liên hệ với y tế để mượn bình oxy đem đến tận nhà, nhờ vậy mà bà đã qua được nguy hiểm. Anh chăm sóc cho bà rất tận tình, đến bản thân con cháu chúng tôi trong nhà còn nghĩ chưa chắc mình đã làm được điều đó: Tắm rửa, thay tã, đút ăn, tập thể dục, massage người vì bà nằm lâu ngày đều do một tay anh đảm nhiệm. May mắn là trong thời gian chăm sóc cho bà, anh không bị nhiễm bệnh.

Qua khoảng một tuần thì bà cũng khỏe lại và ăn uống được. Khi kiểm tra tất cả đều âm tính, cả khu nhà trọ như sống lại thêm lần nữa, mọi người ai cũng cảm ơn anh đã hết lòng chăm sóc cho họ. Mọi người nói: “Không có anh Cường, chắc khu nhà trọ này không thể vượt qua được. Nhờ có anh đem lại động lực cho mọi người để cố gắng vượt qua dịch bệnh”. Ai cũng muốn cảm ơn anh thật nhiều nhưng anh chỉ cười và nói: “Mọi người khỏe lại là tốt rồi, chỉ sợ trong lúc bệnh người còn người ra đi thì buồn lắm. Cảm ơn mọi người đã tin tưởng và nghe theo những lời khuyên của con.”

Không chỉ riêng gia đình tôi được anh giúp mà còn rất nhiều gia đình khác cũng được anh giúp sức. Có lần đi siêu thị, tôi gặp anh xếp hàng mua hàng cho rất nhiều gia đình trong xóm. Anh còn dùng tiền của mình mua hàng cho những bác lớn tuổi sống một mình không tự đi được.

Tôi rất cảm ơn anh vì những việc anh đã làm cho gia đình tôi và tất cả mọi người. Tôi nghĩ trong cuộc đời này, cần có những tấm lòng như anh Cường không ngại khó khăn, gian khổ mà giúp đỡ mọi người thì cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn rất nhiều. Hãy dành cho nhau những yêu thương, những tấm lòng nhân ái, biết chia sẻ, thấu hiểu, sẵn sàng giúp đỡ những mảnh đời bất hạnh. Những hành động đó, việc làm đó như tiếp thêm niềm vui, động lực, nguồn sức mạnh để cùng nhau vượt qua đại dịch đầy khó khăn như lời bài hát của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn “Sống trong đời sống cần có một tấm lòng...”.

TỔ DÂN PHỐ XANH TRONG TRẬN CUỒNG PHONG CỦA ĐẠI DỊCH COVID-19 LẦN THỨ TƯ

Họ và tên: NGUYỄN TIẾN HÙNG

Nghề nghiệp: Thầy giáo (đã về hưu)

Đơn vị: Chi bộ 7B, phường Đa Kao, Quận 1

Địa chỉ: 96A Phan Ngự, phường Đa Kao, Quận 1

Đầu năm 2021, ở một vài địa phương trên miền Bắc đã xuất hiện một số bệnh nhân bị nhiễm bệnh Covid-19. Nhìn ra nhiều nước trên thế giới, số người nhiễm bệnh ở nước ta lúc đó không nhiều, chưa có những yếu tố để khẳng định sẽ có đại dịch.

Tháng 6 năm 2021, lần lượt một số tỉnh, trong đó có Thành phố Hồ Chí Minh của chúng ta, số ca mắc Covid-19 ngày càng tăng. Nhưng đặc biệt từ tháng 8 năm 2021 trở đi, Nhân dân ta mới thật sự thấu hiểu biến chủng Delta đã làm đảo lộn tất cả... và có lẽ quá đủ để hiểu được sự đau thương, chia lìa đến tột cùng.

Nhiều bác sĩ từ Hà Nội và các tỉnh miền Bắc vào chung tay cùng bạn bè đồng nghiệp và Nhân dân Thành phố Hồ Chí Minh cũng như các điểm nóng khác như Đồng Tháp, Bình Dương, Đồng Nai... Các bác sĩ, nhân viên y tế đã cố gắng hết mình vì sức khỏe, vì sự sống còn của các bệnh nhân. Nhiều bác sĩ trực chiến tại khu gây mê hồi sức tích cực ở các bệnh viện đã chiến tâm sự với gia đình và bạn bè thân về những hình ảnh sẽ đeo bám suốt đời trong nghiệp trị bệnh, cứu người của họ diễn ra ngay tại đợt đại dịch Covid-19 khủng khiếp lần thứ tư này ở thành phố chính là hình ảnh của những ánh mắt, những bàn tay nắm chặt tay bác sĩ của các bệnh nhân đang trở nặng, mong ngóng, chờ đợi được bác sĩ cứu chữa để được hồi sinh, hay hình ảnh của các cô, các bác lớn tuổi, hay của các cháu còn quá nhỏ tuổi... lặng lẽ

ra đi trong cô đơn, lạnh lẽo, không người thân thích bên cạnh. Nhiều đêm, mỗi khi nhớ lại những hình ảnh quá khủng khiếp trên, các bác sĩ đã thủ nhận họ không tài nào nhắm mắt để ngủ.

Trong 150 ngày căng thẳng, đặc biệt trong thời gian giãn cách, đường phố về đêm vô cùng vắng lặng, dường như không còn sức sống. Người dân thường xuyên nghe dội lên trong không trung những tiếng còi dài của xe cấp cứu, hết tiếng còi nọ nối tiếp tiếng còi kia, tạo nên cho họ một nỗi lo sợ, căng thẳng, vì dịch bệnh ma quái này có thể “gõ cửa” gia đình họ bất cứ lúc nào.

TỔ DÂN PHỐ XANH TRONG TRẬN CUỒNG PHONG CỦA ĐẠI DỊCH COVID-19

Cụm từ Tổ dân phố *xanh*, khu phố *xanh*... không cần giải thích, ai ai cũng biết rất rành đó là những khu vực dân cư không hề có bóng giặc Covid-19 lai vãng, cuộc sống của cư dân yên ổn, an toàn trong cơn cuồng phong của đại dịch lần thứ tư đang bao phủ khắp thành phố và các vùng phụ cận.

Tôi vô cùng hạnh phúc và tự hào được là một cư dân của tổ khu phố 85, khu phố 7, phường Đa Kao, Quận 1, một tổ trong số rất nhiều các tổ dân phố trong thành phố được vinh hạnh mang tên rất đẹp: TỔ KHU PHỐ XANH trong đại dịch Covid-19. Thực sự tôi không biết nói gì để diễn tả niềm vui sướng và tự hào này, mặc dù tôi là một thầy giáo đã về hưu (năm nay tôi đã 80 tuổi), gần bốn mươi năm của cuộc đời chỉ biết quen với việc cầm cây bút soạn và chấm bài ở trường học.

Trong cơn khó khăn đó, những người dân phường tôi luôn đầy ắp nghĩa tình, năng động, hào sảng, không những đã thương yêu giúp đỡ lẫn nhau hết mình trong cơn hoạn nạn, chia sẻ với nhau từng miếng cơm, manh áo trong lúc khó khăn do dịch bệnh dồn dập kéo đến, mà còn luôn giữ vững một tinh thần “thép”, rất anh dũng, kiên cường, quyết tâm cùng nhau đánh tan Covid-19. Ý chí quyết chiến, quyết thắng của Nhân dân thành phố trước trận chiến chống bọn giặc Covid-19 không hề thua kém những trận đánh lẫy lừng xưa kia trong các cuộc kháng chiến chống quân xâm lược của thế kỷ trước.

Những nghĩa cử cao đẹp của bà con lối xóm nơi tôi đang sinh sống ở khu vực các đường Phan Ngũ, Điện Biên Phủ, Huỳnh Khương Ninh..., luôn in đậm với những hình ảnh rất đẹp tràn ngập tình người trong tâm trí tôi. Nhiều hộ trong khu phố, của ít lòng nhiều, tùy tâm, tùy sức, đóng góp một phần nhỏ bé của chính mình, giúp bà con lối xóm trong lúc tối lửa, tắt đèn, với nhiều hình thức vô cùng phong phú. Nhiều gia đình ủng hộ gạo để giúp bà con trong hoàn cảnh khó khăn, làm sao trước hết phải lo cho mọi người được no cái bụng. Nhà thì ủng hộ gạo, nhà thì ủng hộ 10 thùng mì gói, rồi tiếp sau nhiều lần với đủ loại rau, củ, quả. Có hộ gói vài chục bánh

chưng, bánh giò, ủng hộ vài chục bánh mì, hoặc có nhà gửi biếu đến ba tạ rau xanh. Là một thầy giáo, tôi có một ấn tượng đẹp về những cử chỉ cao thượng của nhiều vị hảo tâm, của một số thầy cô giáo, đã chủ động gửi tới Tổ dân phố 85, Chi hội Phụ nữ và Khuyến học khu phố 7 những đồng tiền các vị đã trích từ số tiền hưu trí của mình để giúp các cháu nhỏ có điều kiện học tập một phần nào trong mùa dịch...

Bên cạnh những tấm gương trên, còn biết bao đóng góp giúp đỡ tuy thầm lặng nhưng rất hữu hiệu của Hội Liên hiệp Phụ nữ, Hội Cựu chiến binh, Đoàn Thanh niên, các anh bảo vệ khu phố... trong việc đi chợ dùm, đi lấy thuốc bảo hiểm y tế cho người bệnh, đặc biệt đối với các cô, chú, các bác lớn tuổi, bệnh nền nhiều, đi lại quá khó khăn. Tất cả mọi người đều hăng hái tham gia mọi công việc, không ngại mưa gió, dịch bệnh, mà ngược lại, ai ai cũng cảm thấy tràn ngập hạnh phúc, trong lòng thật ấm áp khi thấy các cháu bé vui mừng, phấn khởi nhận được sữa, hoặc khi thấy mọi người dân cảm thấy thực sự hạnh phúc và biết ơn mỗi khi họ nhận được rau, củ, quả, từ tay tổ trưởng, tổ phó tổ dân phố 85, chú công an khu vực Huỳnh Phụng, chú Lâm, khu phố trưởng, chú Đạo, Bí thư chi bộ 7B... mang đến tận nhà.

Có thể thấy rằng, “Không có dân, không thể nào thắng nổi GIẶC, dù là bất kỳ kẻ thù ở đâu tới đất nước này, thậm chí kể cả kẻ thù vô hình Covid-19 này cùng vậy thôi”. Nhận xét này của tôi được nhiều bà con đồng tình, vì trong lịch sử cả ngàn năm giữ và dựng nước, chúng ta luôn chiến thắng mọi kẻ thù đến xâm lược nước ta. Sở dĩ chúng ta luôn chiến thắng vì những cuộc chiến tranh giữ nước đó chính là những cuộc chiến tranh nhân dân. Trong những cuộc chiến tranh nhân dân đó, mọi tầng lớp dân chúng ta luôn đoàn kết một lòng, không phân biệt già, trẻ, gái, trai, ai ai cũng đều hăng hái, tích cực tham gia đánh giặc ở mọi lúc, mọi nơi trên khắp vùng, miền của đất nước.

Ngồi trầm ngâm, suy nghĩ lại trận chiến thắng oanh liệt chống giặc Covid-19 trong đợt đại dịch lần thứ tư của Thành phố Hồ Chí Minh thân yêu trong năm 2021 vừa qua, tôi lại càng thấm thía vai trò quyết định của cuộc chiến tranh của nhân dân, một cuộc chiến mà tất cả mọi tầng lớp nhân dân, không phân biệt già, trẻ, trai, gái..., ai ai cũng đều dùng mảnh xương ra trận tuyến và hiến nhiên yếu tố toàn dân tham gia cuộc chiến tranh chống đại dịch Covid-19, cũng không khác gì những chiến thắng vô cùng hiển hách chống giặc ngoại xâm biết bao đời nay của ông cha ta, chính là yếu tố tiên quyết cho sự thắng lợi trong trận chiến chống bọn giặc vô hình này.

“Tôi rất vinh dự được sống trong gia đình tổ dân phố 85, và trong đại gia đình khu phố 7, phường Đa Kao, Quận 1, Thành phố Hồ Chí Minh. Đây chính là quê hương thứ hai của tôi”.

NGƯỜI EM DÂU CỦA TÔI!

Họ và tên: **ĐÀO DUY THÁI**

Nghề nghiệp: Đảng viên hưu trí, Chi ủy viên Chi bộ Khu phố 1

Đơn vị: Đảng ủy Phường Cầu Kho, Quận 1

Địa chỉ: 37/72/10 Trần Đình Xu, phường Cầu Kho, Quận 1

Tôi có một người em họ mất đã lâu. Khi mất chú ấy để lại người vợ trẻ và con gái ba tuổi. Thím ấy vốn là dân buôn bán nhỏ nên mọi thứ đều chi li tính toán. Sau khi chồng mất, thím tham gia những nhóm bạn xã hội với nhiều thành phần bất hảo. Ngoài đứa con với em tôi, thím còn sinh thêm hai đứa con nữa với hai người đàn ông khác. Trong mắt của gia đình tôi, thím ấy là một người “mất nết”. Khi con gái chú còn nhỏ, mỗi dịp giỗ chạp, tết lễ nhà tôi đều đón cháu về sum họp, đoàn tụ, ăn uống. Khi cháu lớn lên, vào những dịp lễ tết cháu đến thưa dần. Khi tìm hiểu lý do thì tôi được biết là mẹ cháu bắt ở nhà buôn bán, bỏ bán hàng sẽ mất khách. Cứ như vậy nên trong con mắt chúng tôi, điểm tư cách của thím ấy cứ thấp dần. Đại dịch Covid-19 đến rồi qua đi, một lần tiện đường tôi ghé thăm cháu gái rồi nghe hàng

xóm kể lại, tôi ngỡ ngàng nhận ra một tư cách mới, đẹp đẽ hơn nhiều mà người em dâu đang có.

Đại dịch xảy ra, mọi người hoảng hốt, vì người thân, người quen nối tiếp nhau ra đi không biết đâu mà tránh. Người có thể chất yếu ớt, người già, người có bệnh nền và kể cả người đang khỏe mạnh béo

tốt nếu nhiễm Covid-19 thì nguy cơ ra đi rất cao. Ai cũng sợ nhiễm, chính quyền tìm mọi cách để hạn chế lây nhiễm. Mọi người dân đều phải ở trong nhà, chờ sự giúp đỡ của chính quyền. Nhà có ba mẹ con với một sạp gạo và tiệm tạp hóa tại một chợ nhỏ trong phường. Suốt ngày, hai mẹ con thay nhau bán hàng tại chợ. Sạp gạo là

nguồn sống của cả gia đình. Đại dịch ập xuống, ai ở đâu ở yên đấy thì sạp gạo cũng không có khách đến mua. Thím đã không ở yên tại nhà mà tham gia vào hoạt động cứu trợ, tiếp tế của phường. Hàng ngày, thím góp cả trăm ký gạo từ sạp nhà mình nấu cơm phục vụ các chốt dân phòng, chốt cách ly y tế của phường. Thím ấy kết hợp với mấy người bạn buôn bán trong chợ, người góp thực phẩm, mì gói, người góp củi lửa để làm nên những phần cơm nóng hổi gửi đến lực lượng đang kiểm soát chốt cách ly trên địa bàn phường.

Trong lúc mọi người ẩn kín trong nhà, thím lao ra ngoài, đến các chốt dân phòng giúp đỡ những người lính xung kích trên mặt trận an ninh, y tế ấy. Khổ nỗi khi về nhà, mọi người trong xóm đều tránh né thím. Họ sợ lây nhiễm vì thím suốt ngày

ra ngoài tiếp xúc với lực lượng an ninh tại các chốt. Khi về nhà, mọi người thấy bóng thím từ xa đã kéo kín khăn che mặt, rẽ vội đi hướng khác, có muốn hỏi thăm tình hình xóm giềng cũng không được. Hàng xóm xa lánh, nghĩ cũng tủi thân lắm.

Khi đại dịch qua đi, cả xóm bình yên trở lại. Mọi người đến hỏi thăm chia sẻ

tâm tình với thím. Ai cũng nói, chính trong lúc hoạn nạn dịch bệnh, cái nhân cái đức của con người mới bật lên cao cả.

Đại dịch khiến cho một người tầm thường, một người chỉ li tính toán trở thành người rộng lòng nhân ái, dùng cảm hy sinh vì cộng đồng. Nghe mọi người nhắc đến thím ấy trong niềm khâm phục, biết ơn tôi cũng thấy vui vui. Trong mắt gia đình tôi, thím cũng trở thành một con người khác hẳn, một người không chỉ lo toan cho riêng mình mà còn biết hy sinh cho cộng đồng.

Đại dịch Covid-19 đã cướp đi bao sinh mạng con người, nhưng cũng chính trong đại dịch đã làm nổi bật lên những phẩm chất đẹp đẽ của con người. Đó là lòng dũng cảm, là sự hy sinh vì cộng đồng của những con người ngày thường còn chỉ li tính toán, nhỏ nhen hơn thiệt.

Từ câu chuyện của người em dâu, tôi nhận ra cuộc sống này có quá nhiều điều tốt đẹp và tràn ngập yêu thương. Ta chưa nhận ra được những điều tốt đẹp ấy chỉ vì ta hay nhấn mạnh những điều tiêu cực trong cuộc sống mà thôi. Cuộc sống muôn màu là bức tranh xen kẽ giữa những tông màu tối sáng, chúng ta hãy tích cực lan tỏa những điều tốt đẹp trong cuộc sống. Cá nhân mỗi người khi được tiếp nhận nhiều thông tin tốt, câu chuyện đẹp sẽ giúp con người định hướng được nhận thức và thay đổi hành vi của mình theo hướng tích cực làm cho cuộc sống ngày một tốt đẹp hơn./.

CHÚNG TA LÀ NGƯỜI VIỆT NAM, MỘT VIỆT NAM TỬ TẾ, VIỆT NAM ĐOÀN KẾT

Họ và tên: **NGUYỄN TỬ**

Nghề nghiệp: Công chức Văn hóa – Xã hội; Email: ntu.cg.q1@tphcm.gov.vn

Đơn vị: Đảng bộ Phường Cô Giang, Quận 1

Địa chỉ: 59 Hồ Hảo Hớn, phường Cô Giang, Quận 1

Đoàn kết là một truyền thống quý báu của dân tộc Việt Nam, trong suốt bao nhiêu năm qua truyền thống ấy không hề mất đi mà ngày càng mạnh mẽ và bền bỉ hơn rất nhiều. Covid-19 - một biến động đầy đau thương và mất mát đối với thế giới nói chung và cả Việt Nam nói riêng, nó làm cho xã hội bị xáo trộn, kinh tế bị ảnh hưởng nặng nề, hàng ngàn người dân mất đi người thân yêu.

Nhưng chính trong thời điểm này, chúng ta tiếp tục được chứng kiến một Việt Nam đồng sức, đồng lòng nỗ lực vượt qua mọi khó khăn, cùng với sự vào cuộc của cả hệ thống chính trị, sự chỉ đạo điều hành quyết liệt, sát sao và kịp thời của Đảng, Chính phủ. Mỗi địa phương, tổ chức, cá nhân đều có những cách làm sáng tạo, phù hợp với thực tế để nỗ lực cùng nhau vượt qua và quyết tâm chiến thắng đại dịch.

Thành phố Hồ Chí Minh đã trải qua những tháng ngày "lịch sử" ấy và rồi bóng mây u ám của dịch bệnh dần được thay bởi màu xanh hy vọng. Từng góc phố, con đường, nhà hàng, quán ăn, trung tâm thương mại đã náo nhiệt như xưa, đó là nhờ vào sự đoàn kết của người dân Việt Nam, trong đó là...

Là những chiến sĩ thầm lặng mang trên vai màu áo trắng, là các y bác sĩ, cán bộ nhân viên y tế, họ gác lại cuộc sống thường nhật, tạm rời xa gia đình, thậm chí hy sinh cả tính mạng của mình để chiến đấu với đại dịch. Đó là những con người thực sự có trách nhiệm, có ý đức, tận tụy chăm sóc, phục vụ cho các bệnh nhân. Tất cả vì sự an toàn tính mạng cho hơn 90 triệu người dân. Nguy hiểm là vậy, gian khó là vậy nhưng những “chiến sĩ mặc áo trắng” của dân tộc Việt Nam anh hùng, những chiến sĩ ở tuyến đầu của trận chiến chống đại dịch vẫn luôn nêu cao ý chí, bản lĩnh, kiên cường, ngày đêm động viên, chăm sóc, bảo vệ tính mạng của bệnh nhân và đồng bào cả nước, cùng

những người bạn mang quốc tịch nước ngoài... Ai đã từng trải qua việc nằm lại bệnh viện điều trị Covid thì mới hiểu được những hy sinh và tinh thần luôn thường trực trong tâm thế tiếp nhận bệnh nhân nhiễm bệnh cao độ của các “chiến binh áo trắng”. Nhiều y, bác sĩ, nhân viên y tế thậm chí chẳng có thời gian nghỉ ngơi, ăn một một vài thìa cơm hay uống vài ngụm nước. Nhiều người trong số họ đã ngắt lịm vì mất sức, hy sinh vì nhiễm bệnh. Không có bút mực nào có thể diễn tả hết những gian lao, vất vả, hy sinh của lực lượng y bác sĩ tuyến đầu chống dịch. Có nhìn thấy và trải qua một trận đại dịch mới thấm được tình người và sức mạnh đoàn kết của dân tộc ta và nhìn thấy được tâm lương y của những siêu anh hùng blouse trắng.

Ngoài các y, bác sĩ, nhân viên y tế, để bảo vệ an ninh, trật tự cũng như hạn chế lây lan dịch bệnh cho người dân thì không thể nào thiếu được lực lượng công an. Nếu các bác sĩ, y tá ngày đêm chiến đấu với Covid để giành giật sự sống cho các bệnh nhân thì các chiến sĩ màu áo xanh cũng không quản ngày đêm, mưa nắng tại các chốt gác, chốt phong tỏa, chốt kiểm dịch, tham gia tổ điều tra dịch tễ, tuần tra kiểm soát trên đường và thậm chí là đi chợ hộ giúp nhân dân.... Trong vòng xoáy của đại dịch, nhiều câu chuyện, nhiều tình huống mà các chiến sĩ công an đã xử lý vừa có tình vừa có luật khi đang thi hành công vụ với người dân đang gặp khó khăn, khiến chúng ta xúc động. Là một thành phố đông dân nhất, là đầu tàu kinh tế, dịch bệnh đã tác động

nặng nề đến mọi mặt đời sống xã hội của Thành phố Hồ Chí Minh, những con số nhiễm bệnh cứ tăng, thậm chí cả nghìn bệnh nhân một ngày khiến Hòn ngọc Viễn đông của chúng ta trở thành điểm nóng nhất của cả nước. Trong bối cảnh đó, Công an thành phố là một trong những lực lượng nòng cốt để góp phần làm nên hiệu quả của công tác phòng, chống dịch bệnh.

Nhớ lại khoảng thời gian 150 ngày cao điểm chống dịch của năm 2021, khi mà thành phố yêu cầu người dân không ra đường sau 18 giờ nếu không có việc cấp thiết, trong đêm khuya lạnh sương gió, hình ảnh các chiến sĩ công an tuần tra trên các nẻo đường vắng bóng người hay co ro tại các chốt gác trong đêm mưa lạnh đã làm cho mỗi chúng ta chúng ta cảm thấy xót xa và thấm biết ơn những người chiến sĩ Công an nhân dân “Vì nước quên thân, vì dân phục vụ”. Trong giai đoạn chống dịch, hơn 10.000 cán bộ chiến sĩ công an trở thành F0, F1; nhiều chiến sĩ đã hy sinh trong thời gian chống dịch, cha mẹ mất con, con mất cha, vợ mất chồng, thời bình mà lòng đau quặn thắt chẳng khác gì thời chiến tranh.

Cũng trong màu áo xanh ấy, hình ảnh những chiến sĩ Quân đội nhân dân Việt Nam mà mọi người vẫn quen gọi một cách thân thương là anh “Bộ đội cụ Hồ” đã thực sự tỏa sáng đối với người dân Thành phố Hồ Chí Minh trong mùa Covid. Những chiến sĩ quân đội từ miền Bắc vào chi viện, hỗ trợ cho miền Nam, cho Thành phố Hồ Chí Minh chống dịch làm chúng ta nhớ lại những năm tháng kháng chiến

chống Mỹ, “tất cả vì miền Nam ruột thịt”, vì miền Nam, miền Bắc trong vai trò hậu phương lớn đã luôn “thắt lưng, buộc bụng”, sẵn sàng chia lửa, sẵn sàng hy sinh, sẵn sàng cung cấp đến những dòng vật chất cuối cùng để chờ sức mạnh hậu phương ra chiến trường.

Trong những ngày dịch bệnh căng thẳng, hình ảnh anh bộ đội cụ Hồ đẩy những chiếc xe đạp thổ đến từng con đường, vào từng ngõ hẻm, đi chợ giúp dân, phân phát nhu yếu phẩm, hỗ trợ người dân trong giai đoạn cách ly, giúp đỡ các cụ già, em nhỏ... đã làm nên một ý chí quật cường, không thể khuất phục của các chiến sĩ Quân đội nhân dân.

Trong cuộc chiến cam go, sinh tử ấy, nếu không có sự đồng lòng, chung tay, sự đoàn kết, nhất trí, trên dưới một lòng của các tầng lớp nhân dân thì chúng ta khó có thể chiến thắng được đại dịch. Và một điều thấy rõ nhất, đó là, càng khó khăn, thì người dân ta lại càng xích lại gần nhau hơn, càng đoàn kết hơn và càng yêu thương nhau nhiều hơn. Mọi người chia nhau từng bó rau, từng gói mì tôm hay chén gạo khi nhu yếu phẩm chưa kịp đến. Từ người già đến trẻ nhỏ, gái trai đều chung tay chống dịch, hỗ trợ, giúp đỡ nhau bằng nhiều cách, tùy theo sức khỏe và khả năng của mình. Nhiều câu chuyện thấm đẫm tình người được chia sẻ trong mùa dịch khiến cho chúng ta không khỏi xúc động. Từ ông cụ, bà lão đem tiền tiết kiệm của mình chung tay cùng với chính quyền hỗ trợ chống dịch đến những doanh nghiệp, những khách sạn đã nhường phòng để làm nơi cách ly. Các bé nhỏ thì gửi những bức tranh kèm theo những ngôn từ ngây thơ làm ấm lòng cô chú tuyến đầu. Nhiều bạn trẻ, thậm chí có cụ già sau khi điều trị Covid xong lại tình nguyện ở lại để hỗ trợ các y bác sĩ chăm sóc bệnh nhân. Các anh chị trong giới văn nghệ sĩ cũng đã đóng góp rất nhiều cả về vật chất lẫn tinh thần cho người dân và y bác sĩ tại nhiều bệnh viện dã chiến,... Và không thể nào thiếu đi hình ảnh các bạn trẻ với màu áo thanh niên tình nguyện cùng lên đường chống dịch, nhiều người dân cùng tham gia tình nguyện chống dịch, ở ba tại chỗ, hỗ trợ lấy mẫu xét nghiệm cho các khu phố trên địa bàn, xông pha vào ổ dịch mà không màng nguy hiểm; các cô chú trưởng khu phố, tổ dân phố cùng hết

lòng hỗ trợ người dân, đi từng ngõ, gõ từng nhà để tiếp tế nhu yếu phẩm, thậm chí các cô chú bị nhiễm Covid vì đi chống dịch nhưng họ vẫn rất bình tĩnh, điều trị khỏi bệnh để tiếp tục “vác tù và hàng tổng”. Có những người dân đã mất khi đi làm tình nguyện, hình ảnh lúc đi là một thân hình khỏe mạnh, lúc về là nắm tro trong hủ, đau xót biết đường nào. Nhưng người dân Việt Nam là thế, ngày thường cãi vã, giận nhau như thế đó, mà khi có chuyện thì cả xóm cùng nhau vượt qua, tinh thần đoàn kết là nguồn sức mạnh to lớn của một dân tộc Việt Nam anh hùng.

Sau cơn mưa, trời lại sáng. Thành phố Hồ Chí Minh chúng ta đã cơ bản kiểm soát được dịch bệnh, người dân thành phố trở lại với cuộc sống thường ngày trong giai đoạn bình thường mới... Chúng ta đã chiến thắng, tinh thần đoàn của dân tộc đã chiến thắng và “không ai bị bỏ lại phía sau”.

NGUYỄN NGÀY AN - NGƯỜI AN!

Họ và tên: Tu sĩ THÍCH BỒU LỢI

SĐT: 0906441288; Email: thichbuulois@gmail.com

Đơn vị: Tổ đình Linh Sơn;

Địa chỉ: 149 Cô Giang, phường Cô Giang, Quận 1

*“Giờ con xin đánh chuông này
Tiếng vang thấu khắp mọi nơi xa gần
Ai nghe thấy lòng trần nhẹ bỗng
Đạo Bồ Đề được chứng lên ngay.”*

Cứ vào mỗi độ trăng tròn tháng Tư âm lịch, những người con Phật lại hướng tâm về đại lễ Vesak kỷ niệm ngày Đức Phật đản sinh.

Là năm thứ hai liên tiếp, Tăng, Ni, Phật tử trên toàn thế giới nói chung và Việt Nam nói riêng đón mùa Phật đản không trọn vẹn khi dịch Covid-19 tiếp tục hoành hành ở trong nước với làn sóng thứ tư, và ở nơi khởi nguồn của đạo Phật là Ấn Độ thì dịch đang gây biết bao đau thương, mất mát, làm đau lòng những người con Phật. Trong thế giới biến động ngày nay, chúng ta đang phải đối mặt với những khủng hoảng nghiêm trọng về dịch bệnh, về môi trường, biến đổi khí hậu, và xung đột ở khắp nơi trên thế giới. Hơn bao giờ hết, chúng ta đang rất cần đón nhận nguồn năng lượng bên trong bản thân mình. Chỉ khi đó, chúng ta mới vượt qua những thách thức khủng hoảng này.

Còn nhớ ở thời điểm đó, với những biến chủng lây lan nhanh chóng khó đỡ, số lượng bệnh nhân lên hàng ngàn mỗi ngày, số lượng chết cũng không ít. Rất nhiều mất mát, tổn thất, đau thương đã xảy ra. Từ nhỏ, tôi đã nghe đến hai chữ dịch bệnh, nhưng tôi chưa bao giờ chứng kiến tận mắt những gì đã xảy ra như trong thời điểm đó, dù chỉ qua điện thoại. Chẳng phải chỉ là dịch mà là đại dịch, bởi việc lây lan không chỉ nằm trong cộng đồng của một nước mà đã lan từ nước này sang nước khác. Với

cái nhìn của những người con Phật như tôi, dù mọi thứ có biến đổi phát triển thế nào cũng không đáng sợ. Cái đáng sợ chính là ở ba nghiệp của con người. Đây mới là nguồn gốc sản sinh ra bệnh tật, nạn tai, đau thương ở thế giới này. Chẳng mong tâm người thanh tịnh để tương ứng với cõi Phật thanh tịnh. Chỉ mong tâm người thiện lương, tham, sân, si dần nhạt mờ, thiện nghiệp được phát huy và để thế giới được bình an. Hãy trân quý giây phút hiện tại, giây phút nhiệm mầu. Hãy biết tu tập và yêu thương mọi người với tất cả những phút giây chúng ta có lúc này. Tu tập và yêu thương “nhiệt tâm” - đó là con đường để có cuộc sống bình an. Từ cái nhìn đó, trong mùa dịch, người tu chúng tôi thực hành nghiêm chỉnh những gì Chính phủ đã đề ra và giúp đỡ mọi người trong phần hạn của mình. Thật ra, chấp hành nghiêm chỉnh những gì Chính phủ đề ra đã trở thành bốn phần thường ngày của chúng tôi, không phải đợi đến dịch mới chấp hành. Bởi chúng tôi đã được dạy như thế, tu sĩ chúng tôi cũng truyền nhau như thế, để thế giới của mình và người được bình yên.

Chấp hành giãn cách không phải là việc quá khó với người xuất gia. Vì bình thường, chúng tôi đang tập dần sự tĩnh lặng, tham thiền, tụng kinh, niệm Phật,... Thời kỳ giãn cách, chúng tôi cũng gặp ít nhiều hạn chế trong cuộc sống như không thể đến trường học giáo lý, không thể tổ chức những chương trình thiện nguyện, khóa tu mà hàng năm chúng tôi vẫn tổ chức... Nhưng “chấp nhận mọi tình huống xảy ra với mình trong vui vẻ” là việc chúng tôi luôn phải thực tập trong đời sống thường nhật của mình. Vì thế, không giãn cách thì vui theo không giãn cách. Giãn cách rồi thì vui trong giãn cách. Chúng tôi nghe pháp online, cùng nhau ngồi thiền online, nhận được lời dạy của Quý Thầy lớn từ online, rồi động viên nhắc nhở lẫn nhau, để tinh thần lạc quan luôn tồn tại trong đời sống của mình và người, để những nhảm lẫn đáng tiếc không xảy ra, ít nhất là về mặt tư tưởng, quay về chính mình quán chiếu lời Phật dạy. Cứ coi đây là thời gian quý giá để nỗ lực tu tập trau dồi giới đức. Cứ coi đây là lúc thể nghiệm được tính vô thường của cuộc đời. Thể nghiệm để biết quý trọng phước báu, để biết tạo dựng thiện nghiệp nhiều hơn. Nhờ những suy nghĩ như thế, tiêu cực biến thành tích cực, người con Phật chúng tôi thấy an lòng hơn với những gì đang xảy ra trước mắt, hơn là ngồi phiền não với những bất như ý trong mình. Chấp hành nghiêm chỉnh những gì chính quyền đề ra trong lúc này cũng là một loại thiện nghiệp mà người tu cần thực hiện và để mọi thứ được lắng yên.

Mùa dịch ấy, trong đạo tràng của chúng tôi cũng có những Tăng, Ni, Phật tử gặp khó khăn, khi tôi ngờ ý muốn chung tay san sẻ thì họ lắc đầu không nhận, vì họ vẫn còn chút gì đó tạm qua ngày. Họ muốn dành cho người đang gặp khó khăn hơn. Chỉ khi nghe “Ai khó khăn đều được hỗ trợ, không phải hỗ trợ người này thì phần người kia sẽ mất”, khi đó họ mới chịu nhận, với lòng biết ơn sâu sắc. Và dù Tăng, Ni, Phật tử có thiếu, cần một sự trợ giúp, cũng không la lối, kêu ca hay chỉ trích. Bởi biết không

có thứ gì ngoài nghiệp của mình. Không ai muốn kéo dài quả xấu thêm nữa. Không ai muốn làm náo loạn lòng người thêm nữa, khi khổ nạn đã quá nhiều. Chỉ biết hiền hòa xin và nhận cho qua cơn hoạn nạn. Tăng, Ni, Phật tử cũng không tránh được việc nhiễm Covid. Nhiễm hết cả gia đình cùng có, cả chùa có khi cũng “đỉnh” sạch. Nhiễm do sơ hở cùng có mà nhiễm do tình nguyện tham gia hỗ trợ chống dịch cũng có. Hầu như đều bình phục và khỏe mạnh trở lại. Nhưng để trải qua được sự bình phục và an yên như hiện tại, chúng tôi ai ai cũng phải đi qua cảm giác do dịch bệnh mang lại như khó thở, mất ngủ, những cơn sốt kéo dài và cả những cơn đau họng, ho khan. Có Tăng, Ni, Phật tử sau khi lành bệnh thì tình nguyện ở luôn trong bệnh viện. Ngoài những việc phải làm của một tình nguyện viên, công việc của chúng tôi còn là nút liên lạc để những Phật tử có điều kiện bên ngoài biết bệnh nhân cần gì mà hỗ trợ. Có khi chỉ là chai nước cam, hộp cơm nhưng cũng góp phần giúp bệnh nhân khỏe hơn, cũng là tạo niềm vui cho những người bên ngoài. Chúng tôi lấy những thứ nhỏ nhoi đó làm niềm vui trong mùa Covid đau thương, truyền tinh thần lạc quan cho nhau, vững tin vào một ngày mai hết Covid, hay chí ít là Covid không thể làm lây lan chết chóc với diện rộng như hiện nay.

Ngoài việc ủng hộ đồ ăn thức uống, chúng tôi còn chung tay ủng hộ gạo và một vài nhu yếu phẩm cần thiết cho người dân lao động. Trợ duyên chỗ này một chút, chỗ kia một chút. Cứ tùy sức tùy tâm mà làm. Người có của thì góp của. Người có công thì góp công. Có thì giúp. Hết thì thôi. Chủ yếu vẫn là làm trong giới hạn cho phép. Không biến mình thành nhân tố khiến dịch bệnh lây lan. Bên cạnh vật chất, chúng tôi cũng thấu hiểu, mong muốn xoa dịu nỗi đau của thân nhân những người qua đời trong đại dịch:

*Bao người nay đã ra đi
Đại nạn Covid sầu bi cuộc đời
Mong hồn về với đất trời
Bình yên thanh thản ở nơi vĩnh hằng !*

Một năm đại dịch đã trôi qua, nhớ lại vẫn thấy sợ thật! Một trận dịch làm cho hàng ngàn trẻ mồ côi cha, mẹ và những hình ảnh đau đớn đến tận cùng của những người chồng, người vợ, người con, người anh, người chị khi chỉ có thể tiếp nhận kỷ vật thân nhân của mình. Nỗi đau, sự mất mát như một cơn lốc quét qua, thật sự khủng khiếp, để lại trong lòng người ở lại khoảng trống khó lòng lấp nổi. Thấu được nỗi mất mát đó, vào sáng ngày 26/08/2022 tại Tổ đình Linh Sơn (Quận 1, TP.HCM), Ủy ban MTTQVN Quận 1 phối hợp với Ban Trị sự Phật giáo quận tổ chức lễ Tưởng niệm - Cầu siêu đồng bào tử vong và cán bộ, chiến sĩ hy sinh trong đại dịch Covid-19 trên địa bàn quận để tưởng nhớ những người đã không may qua đời vì Covid-19, chia sẻ

những nỗi đau, mất mát với gia đình và người thân của họ và cũng là sự quan tâm, sẻ chia, động viên với nỗi đau của đồng bào. Lễ tưởng niệm không chỉ có những nén tâm nhang dành cho những người đã khuất, lễ tưởng niệm cũng là lời cảnh tỉnh, nhắc nhở tất cả chúng ta về nỗi đau và trách nhiệm. Mỗi người sinh ra trên đời đã là một điều hy hữu. Chúng ta không ai biết trước được điều gì sẽ xảy đến với mình. Vậy nên trước mắt những người may mắn còn sống hãy cố gắng hướng Thiện, cố gắng lạc quan và sống có trách nhiệm. Mỗi một người ra đi là lời nhắn cho người ở lại, và đây cũng là lúc chúng ta nhìn lại những ngày đau thương của dịch bệnh để biết quý trọng cuộc sống an lành hiện tại, sống có ích hơn trong tương lai. Không chỉ vì chính mình, mà còn vì gia đình, vì cộng đồng và vì cả những người đã kém may mắn.

Không chỉ tổ chức các đại lễ cầu siêu vong linh từ vong do đại dịch Covid-19, tiếp nhận tro cốt nạn nhân từ vong trong đại dịch thờ cúng tại chùa, Giáo hội Phật giáo Việt Nam còn tổ chức các khóa tu ngày an lạc, khóa tu thiền online để trị liệu tinh thần cho những người bị ảnh hưởng, sang chấn tâm lý do dịch bệnh và thời gian giãn cách quá dài...

Đã một năm dịch bệnh ngoài, giấc mộng ấy đến bao giờ mới dứt?

Nỗi khổ đau ập đến, mạng người như sợi chỉ treo chuông.

Có gia đình mất quá nửa số người thương, niềm đau ấy khắc sâu vào da.

Kiếp nhân sinh mau chóng, phận con người quá đổi mong manh.

Để rồi,

Trong hèm vắng trao nhau hũ cốt.

Do đó,

Vu Lan tháng bảy nguyện cầu, kẻ còn người mất mau mau trở về.

Về đâu,

Khi danh lợi tiền tài còn hoài níu kéo?

Về đâu,

Khi công danh sự nghiệp còn mãi vây?

Vì vậy,

Nghiệp thiện là hành trang, nghĩa ân là tiềm lực.

Ơn CHA nguyện báo đáp, nghĩa MẸ nguyện báo đền.

Tắm lòng thành dốc hết trả tình thân.

Cả thân mạng hướng về nương Tam Bảo.

Nguyện người về Cực Lạc thành thoi, kẻ ở lại an lành hạnh phúc, an vui hưởng cảnh thanh nhàn, không còn tiếng than ai oán, dạ sầu bi!

Dịch bệnh đem đến vô vàn đau khổ, mất mát không gì bù đắp được nhưng cũng chính trong đau thương chúng ta thấy rõ nhất tình thương yêu, đùm bọc lẫn nhau thật cảm động của người Việt nói chung và cộng đồng Tăng, Ni, Phật tử nói riêng. Đó là niềm an ủi và sức mạnh lớn cho tất cả người Việt cùng Phật giáo Việt Nam vươn mình đứng dậy hôm nay.

Cuối cùng, xin nguyện dịch bệnh qua mau, thiện nghiệp ngày càng tăng trưởng, ác nghiệp ngày dần tiêu tan.

Xin nguyện tất cả chúng sinh, thầy đều sinh trưởng Giới - Định - Tuệ, chẳng lăm các giả tướng, lợi ích thật sự cho mình và người, thành tựu Bồ đề vô thượng.

Nguyện ngày an - người an!

NƠI ẤY CÓ ĐỒNG BÀO TÔI CẦN GIÚP

Họ và tên: PHẠM NGỌC KHÁI

Nghề nghiệp: Hội viên Hội Cựu chiến binh phường Đa Kao;

Đơn vị: Chi bộ 7A, Đảng bộ Phường Đa Kao; Địa chỉ: 26 Phan Ngự

TỪ MẠCH NGUỒN VĂN HÓA DỰNG NƯỚC VÀ GIỮ NƯỚC

Gần nửa thế kỷ sau toàn thắng trong các cuộc chiến tranh giải phóng và bảo vệ Tổ quốc, Nhân dân ta lại đứng trước một thử thách nghiệt ngã - lần này là dịch Covid-19, một thảm họa thế kỷ. Bất luận nguyên nhân đại dịch từ đâu, thì trong gần hai năm qua, Covid-19 đã gây tổn hại kép cho Nhân dân ta - thiệt hại về người, tài sản; khó khăn trong sản xuất và đời sống khi chúng ta đang bước vào năm đầu thực hiện các mục tiêu của Đại hội lần thứ XIII của Đảng trong hào khí của hơn 30 năm đổi mới với niềm tin tràn đầy.

Trải qua mấy ngàn năm thăng trầm và bi tráng, vượt qua bao hy sinh, mất mát, truyền thống yêu nước, đoàn kết như mạch nguồn lịch sử kiên cường chảy đến hôm nay, đi vào tiềm thức bao thế hệ người Việt, nhuần nhuyễn trong lối sống chan chứa tình người với những lời răn, những thành ngữ và truyền thuyết lay động lòng người “Máu chảy ruột mềm”, “Chị ngã em nâng”, “Thương người như thể thương thân”, “Nhiều điều phủ lấy giá gương/ Người trong một nước thì thương nhau cùng”... Lòng yêu nước và tinh thần đoàn kết là truyền thống, là nguồn sức mạnh để dân tộc ta chiến thắng mọi kẻ thù, vượt qua thiên tai và phát triển.

Với tinh thần đó, đáp lời kêu gọi của Đảng “Chống dịch như chống giặc”, “Không để ai bị bỏ lại phía sau”, cả nước ta - một ý chí ra quân. Lực lượng tại chỗ cộng với sự tiếp sức của hàng chục ngàn cán bộ y tế, bộ đội, công an từ các tỉnh phía Bắc với khí thế “Xê dọc Trường Sơn” như ngày nào, Nam tiến hỗ trợ Nhân dân Thành phố Hồ Chí Minh và các tỉnh phía Nam chống dịch với tinh thần “Ta chưa về khi Tổ quốc chưa yên”.

NGHĨA ĐỒNG BÀO TRÊN TUYẾN ĐẦU CHỐNG DỊCH

Hơn một năm trước, Đảng, Nhà nước, cả hệ thống chính trị các cấp vào cuộc, với nhận thức chống dịch bảo vệ nhân dân là nhiệm vụ chính trị. An toàn tính mạng người dân là ưu tiên hàng đầu, là mệnh lệnh từ trái tim, mục tiêu của mọi phong trào. Chống dịch như chống giặc. Thấy thuốc, bộ đội, công an, thanh niên tình nguyện,... tất cả là chiến sĩ trên tuyến đầu chống dịch. Khẩu hiệu “Tất cả cho tiền tuyến, tất cả để đánh thắng” lại thôi thúc toàn dân, như một tình nguyện viên từng nói “Vì nơi ấy có đồng bào tôi đang cần giúp”.

Hàng ngàn bác sĩ, điều dưỡng, sinh viên các trường y được Bộ Y tế, Bộ Quốc phòng, Bộ Công an, các tỉnh miền Bắc từ vùng núi xa xôi đến Hà Nội, Thái Bình, Thanh Hóa, Hòa Bình, Hà Tĩnh, Quảng Bình,... hồi hải lên đường chi viện cho các tỉnh phía Nam chống dịch. Hàng chục chuyến tàu, những đoàn xe không đồng nổi đuôi nhau đưa hàng trăm tấn trang thiết bị y tế, lương thực, thực phẩm vào hỗ trợ đồng bào các địa phương đang có dịch. Các đơn vị bộ đội có mặt khắp nơi,... ngày đêm hỗ trợ Nhân dân chống dịch...

Phường nhận hỗ trợ rau củ quả từ các mạnh thường quân

Lực lượng thanh niên tình nguyện viên hỗ trợ điểm tiêm tại trường Huỳnh Khương Ninh – Đa Kao – Quận 1

Trên tuyến đầu, hàng trăm sư thầy, nữ tu của Giáo hội Phật giáo Việt Nam; các linh mục, các nữ tu từ các giáo phận thuộc Thành phố Hồ Chí Minh, tham gia phòng chống dịch. Không ở đâu như đất nước mình “Phật giáo yêu nước”, “Thiên Chúa giáo kính Chúa, yêu nước, tốt đời đẹp đạo”, xuất thế, nhập thế tùy thời, đều vì dân, vì nước, đậm tình người.

Trong những ngày chống dịch, có bao nhiêu gương sáng, điển hình cho sự hy sinh vì dân như hình ảnh các bác sĩ, điều dưỡng viên ngày đêm chăm sóc các cháu sơ sinh có mẹ bị nhiễm Covid-19, đúng là thấy thuốc như mẹ hiền. Có chiến sĩ công an, lái xe tắc-xi... trở thành bà đỡ cho các sản phụ trên đường cấp cứu vì dịch, bảo đảm mẹ tròn, con vuông.

Cảm động biết bao khi cán bộ, chiến sĩ Sư đoàn không quân 367 gởi trứng gà, rau xanh do anh em bộ đội tặng gia tăng bà con trong các khu cách ly chống dịch ở Thành phố Hồ Chí Minh. Các bác sĩ, nhân viên y tế ở Trung tâm Hồi sức Covid-19 Bệnh viện Bạch Mai nêu cao tinh thần “Vì bệnh nhân chúng tôi sẵn sàng hiến máu của mình”, đã hiến 100 đơn vị máu. Nhiều bác sĩ đã nghỉ hưu nay tình nguyện có mặt trên tuyến đầu đem tình người và kinh nghiệm chống dịch.

TỪ ATM GẠO ATM OXY ĐẾN XE THỎ CHỜ TIẾP TẾ

Từ trong khó khăn, nhiều việc làm sáng tạo hỗ trợ chống dịch rất thiết thực, hiệu quả - đó là “Siêu thị Không đồng”, “Suất ăn Không đồng”, “ATM gạo”,...và hình ảnh các tình nguyện viên tận tụy, bất kể nắng, mưa đem từng suất cơm đến các khu cách ly phục vụ bà con. Đặc biệt, trước tình hình dịch bệnh diễn biến phức tạp, nhu cầu sử dụng oxy của người bệnh tại Thành phố Hồ Chí Minh ngày càng tăng, nhất là các F0 điều trị tại nhà, ATM Oxy đã ra đời. Người đưa ra ý tưởng này chính là anh Hoàng Tuấn Anh - người sáng lập “ATM gạo”, ATM khẩu trang.

Hình ảnh các “Anh bộ đội cụ Hồ” dùng xe đạp chở gạo, cá, thịt, rau xanh y như những đoàn xe thổ dã từng tiếp lương thực, thực phẩm cho chiến dịch Điện Biên Phủ ngày nào, len lỏi vào từng hẻm nhỏ để hỗ trợ các gia đình gặp khó khăn, để lại tình cảm thân thương, thấm đậm tình quân dân. Và còn rất nhiều việc làm xúc động khác, đầy tình nghĩa của các lực lượng phòng, chống dịch trên tuyến đầu bảo vệ Nhân dân không thể kể hết “Tất cả vì dân, không để một ai thiếu ăn, thiếu thuốc”, đó chính là NGHĨA ĐỒNG BÀO của dân tộc Việt Nam.

QUẬN 1 GIỮ VỮNG VÙNG XANH

Ở Quận 1, cả hệ thống chính trị quận và 10 phường luôn ở tuyến đầu chống dịch. Dưới sự chỉ đạo của Quận ủy, Ủy ban, Mặt trận, tất cả hướng về chỉ một mục tiêu: Vì cuộc sống của Nhân dân. Các lực lượng y tế, quân sự, thanh niên tình nguyện, công an là nòng cốt hoạt động suốt ngày đêm. Các chốt phòng chống dịch duy trì các hoạt động phục vụ Nhân dân và giữ vững các Vùng Xanh ở các khu phố.

Hội khuyến học phường hỗ trợ tặng tập sách giáo khoa cho các em thiếu nhi

Đi đầu trong lực lượng phòng, chống dịch là y tế Quận 1, là 10 trạm y tế phường với đầy đủ nhân viên y tế, cơ sở thuốc, máy tạo oxy, trang thiết bị. Quận 1 thành lập thêm 8 trạm y tế lưu động chuyên chăm sóc phục vụ F0 tại nhà. Bên cạnh đó, có 78 tổ chăm sóc F0 với 321 người, có 12 tổ phản ứng nhanh khi nhận cuộc gọi của người F0. Quận 1 duy trì Bệnh viện dã chiến tại 116 Nguyễn Du với 250 giường bệnh và Khu cách ly bệnh nhân Covid tại 44 Phó Đức Chính với hơn 70 giường

bệnh. Khi phát hiện F0, ngành y tế cấp gói thuốc A-B, riêng gói thuốc C kháng virus được Sở Y tế Thành phố đưa về quận đủ cho F0.

Mặt trận Tổ quốc Quận 1 vừa tổ chức phòng, chống dịch vừa chăm lo an sinh xã hội. Các tổ chức thành viên của MTTQ quận và 10 phường phối hợp, phát huy vai trò các đoàn thể, tôn giáo, dân tộc trong khối đại đoàn kết toàn dân; triển khai hơn 3.000 thư ngỏ vận động ủng hộ kinh phí mua vắc-xin phòng, chống dịch, phân phối gần 50 ngàn túi an sinh, các vật tư y tế, nhu yếu phẩm thiết yếu cho bệnh nhân F0 điều trị tại nhà có hoàn cảnh khó khăn; chăm lo lực lượng tham gia phòng chống dịch và cán bộ, công chức bị nhiễm Covid-19, trẻ em mồ côi cha, mẹ do nhiễm Covid-19.

Thực hiện chỉ đạo của Quận ủy, các khu phố trở thành “nhà phân phối” hàng thiết yếu. Ở phường Đa Kao, cả Bí thư Đảng ủy, Chủ tịch phường đều đi lo gạo, thực phẩm cho bà con. Cả hệ thống chính trị của phường luôn có mặt trên tuyến đầu. Gạo, cá, thịt, rau xanh, trái cây... từ các nhà cung cấp đến khu phố, từ khu phố đến các tổ dân phố; ở đây hàng thiết yếu được bao gói và chuyển đến từng gia đình theo nhu cầu. Gia đình nào có nhu cầu thì đăng ký qua nhóm Zalo tổ dân phố sẽ được giao

hàng tận nhà. Ai cũng có lúc cơ nhờ. Một kí gạo, một ổ bánh mì, mớ rau, con cá,... giúp nhau lúc khó khăn, ấm áp vô cùng.

Các cán bộ của Mặt trận Tổ quốc, Hội Liên hiệp Phụ nữ quận và các phường, khu phố, tổ dân phố tất bật, coi việc khu phố, tổ dân phố, hỗ trợ dân như việc của nhà mình. Những người neo đơn được giúp tận nhà. Người lao động nghèo, lao động mất việc, người lao động tỉnh xa,

Mặt trận tổ quốc hỗ trợ gạo và nhu yếu phẩm cho người dân

Đoàn thanh niên phường tặng bánh trung thu cho các em thiếu nhi

sinh viên ở trọ không thể về vì dịch bệnh được quận, phường hỗ trợ, không ai bị bỏ lại phía sau. “Thương người như thể thương thân” là thế.

Với sự vào cuộc của hệ thống chính trị các cấp, phát huy sức mạnh và đoàn kết trong dân, Quận 1 luôn giữ vững màu xanh trên bản đồ chống dịch của thành phố.

CỘT CỜ THỦ NGŨ - LÁ CỜ CHUẨN

“Lá Cờ Chuẩn” là tên một bộ phim nổi tiếng của điện ảnh Quân đội. Tôi không có ý định so sánh mà chỉ muốn nói rằng trang cộng đồng Cột cờ Thủ Ngũ của Quận ủy Quận 1 luôn phát huy vai trò là lá cờ chuẩn suốt trong chiến dịch phòng, chống Covid-19. Kênh thông tin của Quận 1 truyền tải nhanh và chính xác các chỉ đạo của Quận ủy, Ủy ban nhân dân quận, định hướng công tác phòng, chống dịch rất hiệu quả. Từ đây, tin và các bài viết đã kịp thời phản ánh hoạt động của hệ thống chính trị các cấp phối hợp tổ chức bảo vệ sức khỏe và chăm sóc đời sống nhân dân trong thời gian giãn cách xã hội. Các gương người tốt, việc tốt được biểu dương kịp thời. Thông tin từ Cột cờ Thủ Ngũ được tiếp nối đến Zalo các phường, khu phố, tổ dân phố đến người dân, tạo thành mạng thông tin rộng khắp, hiệu quả. Cột cờ Thủ Ngũ thông tin nhanh, chính xác tình hình phòng, chống dịch trên cả nước, ở Thành phố Hồ Chí Minh và Quận 1 đã cung cấp cho Nhân dân đầy đủ thông tin, góp phần quan trọng phân bác các luận điệu xuyên tạc của các trang mạng xấu, độc hại. Đó là thành công kép của truyền thông Quận 1.

Cơn mưa nào rồi cũng tạnh. Khi tôi viết những dòng này, dịch Covid-19 đã được khống chế, tuy công tác phòng, chống dịch dự phòng vẫn được duy trì. Cuộc sống đã dần trở lại bình thường. Sản xuất đã lấy lại đà tăng trưởng. Một số ngành đã đạt tăng trưởng vượt mức trước đại dịch. An sinh xã hội được cải thiện rõ rệt.

Cùng thành phố, Quận 1 đã vượt qua đại dịch. Những bài học kinh nghiệm về phát động và tổ chức quần chúng thực hiện nhiệm vụ chính trị, được Đảng bộ và nhân dân Quận 1 trân trọng và sử dụng làm hành trang quý giá để bước tiếp, hướng tới mục tiêu xây dựng Quận 1 “An toàn - Văn minh - Phát triển - Nghĩa tình” như Nghị quyết Đại hội XII, Đảng bộ Quận 1 đã xác định.

NHỮNG NGÀY KHÔNG QUÊN

Họ và tên: **LÊ THỊ BÍCH HOA**

Nghề nghiệp: *Hưu trí, Bí thư Chi bộ Khu phố 5; Email: lethibichhoa155@gmail.com*

Đơn vị: *Chi bộ khu phố 5 (Đảng bộ Phường Nguyễn Cư Trinh)*

Địa chỉ: *Chung cư 203 Nguyễn Trãi, phường Nguyễn Cư Trinh, Quận 1*

Tôi sinh ra ở quê hương Bình Định vào năm 1952, sau đó theo cha mẹ tập kết ra Hà Nội, năm 1955. Tuổi thơ tôi là những ngày bình an, được cha mẹ và Nhà nước chăm lo. Cuộc đời tôi cứ thế đi qua trong thanh bình. Thế rồi, tháng 8 năm 1964, đế quốc Mỹ bắt đầu ném bom miền Bắc, những đứa trẻ chúng tôi phải xa ba mẹ, xa thành phố về các miền nông thôn, miền rừng núi học tập, sinh sống. Mãi đến tháng 9 năm 1969, chúng tôi tạm được trở về nhà. Trong 05 năm sơ tán ấy, tôi đã nhìn thấy nhiều sự mất mát, nhiều sự hy sinh do giặc ngoại xâm gây ra, nhưng cảm nhận đó không đọng lại nhiều trong tôi; vì lúc đó, tôi là người “ngoài cuộc” được cha mẹ, xã hội chăm sóc, chưa phải lo lắng cho ai. Thế mà, trong 150 ngày đêm chống dịch Covid-19 tại Thành phố Hồ Chí Minh - tôi trở thành “người trong cuộc”, chứng kiến những sự hy sinh và mất mát của xã hội còn đọng mãi trong tâm trí tôi.

150 ngày đêm - cao điểm chống dịch Covid-19 tại Thành phố Hồ Chí Minh là thời gian “03 tại chỗ” của các cơ quan, chính quyền; thì chúng tôi - những người điều hành khu phố cùng chống dịch với tinh thần “ba tại nhà” để cánh tay nối dài của Đảng ủy, UBND phường Nguyễn Cư Trinh, hỗ trợ người dân chống dịch và vượt qua sự “tàn khốc” của dịch Covid-19. Thời điểm đó, khu phố 5 chúng tôi gồm hơn 600 nóc gia trải dài từ đường Nguyễn Cư Trinh - Cổng Quỳnh - Nguyễn Trãi, qua các con hẻm nghèo, nghèo, bé nhỏ thì việc cách ly chống dịch nhưng vẫn phải đảm bảo công việc truyền tin và hỗ trợ người dân là điều rất khó khăn. Một số anh/chị tổ trưởng không sử dụng điện thoại thông minh để dùng mạng Zalo trao đổi thông tin thì khó khăn gấp bội phần. Thế nhưng, những tin tuyên truyền chống dịch như: Lịch tiêm vắc-xin, quy định về cách ly, chăm sóc y tế cho vùng cách ly, hỗ trợ vật chất cho người nghèo, người nhập cư,... từ phường Nguyễn Cư Trinh vẫn được chuyển đi kịp thời, thông suốt thông qua kết nối mạng xã hội

ở mức rộng nhất có thể. Chỉ sau cái “chạm”, tin nhắn “Cô ơi, hèm con bị cách ly, có người cần hỗ trợ y tế” đã đến Trạm Y tế phường. Lập tức, các nhân viên y tế trong bộ bảo hộ kín mít có mặt tại nơi cần với mũ hời nhể nhại, mặt đồ bùng, thậm chí bụng lép kẹp nhưng không dám uống nước hoặc ăn chút gì đó mà người dân trao tặng với lý do đơn giản mà thương cháy lòng “Nạp vô lại phải đi vệ sinh, phải cời bỏ bộ đồ bảo hiểm. Phí lắm cô ơi!” (trang phục bảo hiểm y tế chống dịch Covid-19 mỗi lần cời ra là phải tiêu hủy). Cứ vậy, các cháu đi khắp khu vực người dân cần, bất kể thời gian, thời tiết, lây nhiễm dịch bệnh; chỉ đến khi hết ca trực, về trụ sở, các cháu nằm vật ra với bộ quần áo ướt sũng mồ hôi.

Khi thì tin “Cô ơi, dân khu con cần hỗ trợ lương thực, rau củ,...”, lại “chạm” và lập tức lực lượng hậu cần của phường đã có mặt cùng gạo, dầu ăn, nước tương, rau củ. Cảm động hơn nữa khi nhận được tin nhắn “Chị ơi! Bên em bà con nhận quà quê lên/nhận quà từ nhà chùa/từ nhà thờ; chị xem nơi nào cần, bên em chia sẻ”, “Cô ơi, cần chuyển hàng cứu trợ, gọi con”...; vậy là những gói hàng nhỏ bé nào rau, củ, quả, con cá, miếng thịt được đưa lên những chiếc xe 04 chỗ sang trọng chuyển đến nơi cần. Có đồng chí đảng viên trên 70 tuổi, nhắn tôi “Bí thư ơi, tổ trưởng tổ tôi đi cách ly tập trung vì nhiễm bệnh, tôi sẵn sàng nhận nhiệm vụ”... Cứ vậy, trong suốt thời gian chống dịch, người dân khu phố tôi đã đồng lòng cùng chi bộ, chính quyền san sẻ, hỗ trợ, cùng nhau khắc phục mất mát, khó khăn.

Thời gian đó, tiếng ‘tin, tin,...’ là âm thanh thường nhật chúng tôi thường nghe bất kể ngày đêm; chiếc điện thoại, máy tính luôn bên mình để nhận, truyền tin. Những dòng tin nhắn ngắn ngủi nhưng đầy trách nhiệm, chứa bao ân tình, nào “Điểm tiêm vắc-xin cần hỗ trợ người dân ghi tờ khai”, vậy là “Tôi/ em/ con đăng ký hỗ trợ cô ơi”, “Cháu ơi, khu vực này bị phong tỏa, chuyển kế hoạch tiêm vắc-xin sang khu vực khác nhé”... Đêm khuya, vẫn “nghe” hiệu lệnh của các cháu “3 tại chỗ”. Thương quá, bật camera thì thấy tất cả kíp trực tay cầm miếng bánh khô, miếng trệu trạo, tay nhấp

Chuyến xe nghĩa tình chở gạo đến bà con

chuột và mắt không rời màn hình máy tính, “Con ơi, ăn uống vậy sao có sức khỏe?” “Dạ, không sao cô, hết dịch chúng con ăn bù”. Chỉ câu trả lời ngắn gọn, nhưng nó chứa cả sự tin tưởng, lạc quan và tinh thần cố gắng của các cháu, tôi nghe mà sống mũi cay cay. Vậy là hôm sau và những tuần sau đó, thỉnh thoảng chúng tôi gửi đến “đại bản doanh 3 tại chỗ” lúc thì 1 kg thịt bò, khi thì chục

trái cây, hộp bánh trung thu và cả những nồi bò kho do bà con người góp thịt, người góp rau củ, người nấu. Nhận tin nhắn “Cô ơi, ngon quá,...”, miệng cười nhưng những giọt lệ lăn dài trên má tôi.

Còn nữa: “Các đồng chí ơi, khu phố mình cần một máy tính bảng để hỗ trợ cháu học online” hoặc “Cần quà hỗ trợ hẻm X bị phong tỏa”,..., vậy là nhận ngay tin: “Anh/chị góp 500, tôi góp 300,...” và chỉ chưa đầy 30 phút, Chi bộ 5 đã có đủ số tiền cần để mua những túi hàng, chiếc máy tính bảng và được các cháu đoàn thanh niên khu phố chuyển đến tận tay người cần hỗ trợ.

Và cứ vậy, qua những cái nhấp chuột, những cái “chạm”, những dòng tin hỗ trợ, những quy định phòng chống dịch Covid-19 của phường Nguyễn Cư Trinh được chuyển đi và chúng tôi - những người chống dịch “3 tại nhà” luôn thực hiện trách nhiệm với nghĩa tình cao nhất.

Từng ngày, từng ngày một, chúng ta đã đi qua và cùng nhau chiến thắng dịch Covid-19; tuy rằng có mất mát, và ở đâu đó ngoài kia trong xã hội cũng có tiêu cực; nhưng hơn tất cả là sự tận tâm, trách nhiệm và đồng lòng của chính quyền và của toàn xã hội.

Giờ đây, chúng tôi vẫn tiếp tục khắc phục những tổn thất mà dịch Covid-19 để lại, đó là những cháu bé có cha mẹ mất; không thể để các cháu vì hoàn cảnh khó khăn mà bỏ học, tập thể chi bộ khu phố 5 đang chia sẻ từ nguồn lương hưu của mình để hỗ trợ thường xuyên cho hai cháu: 1.000.000 đ/tháng/cháu.

Ngồi đây, khi viết lại cảm nhận của 150 ngày đêm chống dịch Covid-19 đã qua mà lệ ứa tràn khóe mắt và lòng vẫn rung rưng. Thương và cảm phục lắm - lực lượng “3 tại chỗ” của phường Nguyễn Cư Trinh và các đồng chí, người dân khu phố tôi ./

Trao máy tính bảng và kinh phí hỗ trợ học tập cho học sinh mố côi vì Covid-19

VĂN LANG - CHIA SẺ YÊU THƯƠNG, NÂNG BƯỚC HÀNH TRÌNH

Họ và tên: **TRANG NGỌC BÍCH**

Nghề nghiệp: Giáo viên; Email: ngocbich.31991@gmail.com

Đơn vị: Trường THCS Văn Lang

Địa chỉ: 51 Trần Quý Khoách, phường Tân Định, Quận 1

Quá khứ đã qua đi, mây mù u ám của dịch bệnh đã dần được thay thế bởi màu xanh hy vọng và thành phố đã thực sự hồi sinh. Một năm “lịch sử” đã trôi qua, những cung bậc cảm xúc của sự đau thương, bế tắc trong giai đoạn 150 ngày khốc liệt vẫn không thể lu mờ trong ký ức của mỗi người.

Bắt đầu từ 0 giờ ngày 9/7/2021, Thành phố Hồ Chí Minh chính thức giãn cách xã hội theo Chỉ thị 16 của Chính phủ, người dân chỉ được ra khỏi nhà trong trường hợp thật sự cần thiết như mua thực phẩm, thuốc men, thực hiện công vụ trong suốt gần 03 tháng khi số ca bệnh mỗi ngày đều trên 3.000. Đây cũng là thời gian năm học

mới bắt đầu, một thách thức lớn dành cho những người làm công tác giáo dục. Ngày 31/8/2021, Công văn số 2379/SGDĐT-GDTrH của Sở Giáo dục - Đào tạo Thành phố Hồ Chí Minh ban hành về việc hướng dẫn tổ chức hoạt động dạy học đầu năm học

Lớp học trực tuyến mùa Covid-19

2021 - 2022, nhiệm vụ “trông người” của chúng tôi được tiếp tục với những thách thức lớn. Trường Trung học cơ sở Văn Lang - một đơn vị trực thuộc địa bàn Quận 1, nơi tôi đang công tác cùng hòa mình vào công cuộc vừa chống dịch vừa dạy học hiệu quả. Năm học 2021 - 2022 là năm học tôi không thể nào quên.

Trường Văn Lang là một đơn vị còn nhiều khó khăn, còn nhiều hoàn cảnh các em học sinh cần được chăm lo. Với phương châm “Không để ai bị bỏ lại phía sau”, nhà trường đã nhận được sự quan tâm, giúp đỡ từ các cấp lãnh đạo, các mạnh thường quân cùng với nỗ lực không ngừng nghỉ của thầy và trò.

Những ngày đầu của năm học, mô hình học trực tuyến bắt đầu với nhiều sự bỡ ngỡ của cả thầy lẫn trò. Thấy cô giáo đã nỗ lực đưa kiến thức đến với các em học sinh nhưng còn một số em học sinh vì hoàn cảnh khó khăn mà chưa có thiết bị học tập. Trong hoàn cảnh đó, các em học sinh tại Trường Văn Lang nhận được sự quan tâm đến từ Phòng Giáo dục và Đào tạo Quận 1. Các thầy cô đã cùng với nhà trường đến từng nhà để trao tặng các thiết bị học tập là những chiếc điện thoại thông minh để phục vụ việc học tập của các em. Là một thành viên trong đoàn đi trao tặng thiết bị học tập đến các em học sinh, tôi nhìn thấy được nụ cười rạng rỡ trên từng khuôn mặt trẻ thơ của em. Nụ cười ấy là niềm hạnh phúc khi các em được tiếp tục hành trình học tập, hành trình các em được đồng hành cùng thầy cô và các bạn trong các giờ học trực tuyến.

Bên cạnh việc thiếu thiết bị điện tử để học tập, tôi còn nhớ giai đoạn đầu học tập, rất nhiều học sinh chưa có sách giáo khoa, đặc biệt là học sinh khối lớp 6. Lúc bấy giờ, chúng tôi nhận được sự quan tâm từ các mạnh thường quân là phụ huynh của nhà trường. Để đảm bảo các em học sinh có được sách giáo khoa phục vụ cho việc học, thầy cô ở trường cùng nhau đến từng nhà các em học sinh để trao tặng những bộ sách giáo khoa. Dù dịch bệnh diễn biến phức tạp nhưng các thầy cô ở Trường Văn Lang đã không ngại khó đi từng nhà. Vì chúng tôi - những người làm công tác giáo dục hiểu rằng chúng tôi đang trao cho các em sự động viên, khích lệ con đường học tập của các em.

Dịch bệnh diễn biến phức tạp, việc thiếu thốn về mặt vật chất là một nhưng nỗi đau để lại là muôn. Thời gian ấy, trong những giờ dạy trực tuyến rất ít khi lớp học

Trao tặng sách giáo khoa đến học sinh

đồng đủ tất cả các em học sinh vì những lý do khác nhau liên quan đến dịch bệnh. Tôi từng nhớ, khi đến khảo sát hoàn cảnh gia đình học sinh thì có trường hợp cả nhà 11 người đều nhiễm bệnh và các em học sinh cũng đã rất khó khăn trong việc chiến đấu cùng bệnh dịch. Có lẽ, nỗi đau lớn nhất trong thời điểm này chính là nỗi đau mất đi người thân. Trong các lớp tôi dạy, một em học sinh không may có ba mất vì nhiễm Covid-19. Đây có lẽ là cú sốc lớn nhất đối với một học sinh 14 tuổi. Tôi cảm nhận được tâm trạng của em khi từ một em học sinh ngoan, năng động em trở nên trầm tĩnh, ít nói. Tôi cùng các thầy cô đang giảng dạy ở lớp đó đã thăm hỏi, gửi những lời động viên đến các em. Trong thời điểm dịch bệnh diễn biến phức tạp, trường hợp như em không phải là hiếm nhưng chúng tôi đã chung tay giúp đỡ các em. Nhà trường đã nhận được sự hỗ trợ từ phía Hội đồng Đội Quận 1 về việc chăm lo cho các em đội viên - học sinh có ba hoặc mẹ mất do nhiễm Covid-19. Có thể nói, đây là lời động viên mang ý nghĩa lớn lao nhất đến học sinh và đến gia đình khi các em được bảo trợ học bổng toàn năm học.

Nhìn lại năm học 2021 - 2022, tôi nhớ mãi những tình cảm yêu thương từ các mạnh thường quân, từ các cấp lãnh đạo trên địa bàn Quận 1 đã dành cho thầy và trò trường Văn Lang. Chính những tình yêu thương đó đã tiếp lửa những “người lái đò” có thêm sức mạnh hoàn thành sứ mệnh của mình, như N. Mandela đã nói *“Giáo dục là vũ khí mạnh nhất nó có thể thay đổi cả thế giới này”*. Mỗi thầy cô giáo trong trường Văn Lang luôn phấn đấu để dạy dỗ các em học sinh - thế hệ tương lai của đất nước trở thành một người vừa hồng vừa chuyên.

Trao học bổng hỗ trợ học tập đến học sinh mồ côi do Covid-19

CẨM ƠN NGƯỜI CHIẾN SĨ ÁO BLOUSE

Họ và tên: **NGUYỄN THỊ MỸ HUYỀN**

Địa chỉ Email: *nguyenthimyhuyen89@gmail.com*

Đơn vị: *Trường THPT Chuyên Trần Đại Nghĩa;*

Địa chỉ: *190 Trần Quang Khải, phường Tân Định, Quận 1*

Cuộc chiến chống dịch Covid-19 bước vào giai đoạn cam go, quyết liệt trong hơn ba tháng qua, giai đoạn 150 ngày chống dịch khốc liệt (29/4/2021 - 01/10/2021) với lời hiệu triệu “Mỗi người dân là một chiến sĩ trên mặt trận phòng, chống dịch bệnh”; toàn Đảng, toàn quân, toàn dân ta đã đồng tâm, đồng sức, đồng lòng, hiệp đồng chặt chẽ, đoàn kết, trách nhiệm sâu sát từ Trung ương đến tận tổ dân phố, thôn xóm, khu dân cư vượt qua mọi khó khăn, thách thức để chống lại đại dịch Covid-19.

Phát huy truyền thống tốt đẹp của dân tộc ta, tinh thần đoàn kết, hào hùng, quyết tâm vượt qua mọi khó khăn cùng như sự đồng lòng của toàn dân đã lan tỏa một sức mạnh vĩ đại. Sức mạnh ấy đã giúp toàn thể nhân dân cả nước nói chung và người dân trên địa bàn Quận 1 nói riêng vượt qua trận đại dịch lịch sử. Ở mỗi trận địa ấy, chúng ta không thể không kể đến những người hùng thầm lặng, những con người vĩ đại không quân khó khăn, hy sinh sự an toàn của bản thân, cứu chữa người bệnh - đó chính là lực lượng y bác sĩ, lực lượng vũ trang nơi tuyến đầu chống Covid-19. Ở Quận 1 nơi tôi đang sinh sống, những người bạn đang công tác trong ngành y tế phải làm việc liên tục, cường độ cao gấp ba lần so với những ngày thường. Đặc biệt, dịch xảy ra trong thời điểm Tết Nguyên đán, hầu như cán bộ y tế không có Tết, ngày đêm họ cuốn vào guồng quay của công việc, sẵn sàng ứng trực, để thời gian sum họp với những người thân, gia đình ở lại phía sau, và việc nghỉ ngơi cũng chỉ thoáng qua vội

vàng trên chiếc ghế hay thậm chí là trên sàn... chỉ để nghỉ lưng một chút rồi lại tiếp tục với công việc cao cả ấy.

Bác sĩ ngày thường vốn dĩ đã rất bận rộn với những ca bệnh khó chữa, những bệnh nhân cũ và mới, những ca cấp cứu, phẫu thuật nghẹt thở để giành lấy sự sống cho bệnh nhân... nhưng trong thời điểm

Nghỉ ngơi. Ảnh: Quý Cốc Tử

dịch, những công việc phải làm liên tục, không có ngày nghỉ đã trở nên rất bình thường với những “chiến sĩ áo trắng” ấy. Trong giai đoạn chống dịch, số ca bệnh tăng mỗi ngày đồng nghĩa với mỗi nhân viên y tế sẽ phải gánh thêm một lượng công việc rất lớn từ bệnh nhân Covid-19 và phải đối mặt với nguy cơ bị nhiễm bệnh bất cứ lúc nào. Thế nhưng họ đã tự động viên nhau, hỗ trợ nhau hết mình để cùng nhau vượt qua khó khăn. Trong những ngày đen tối ấy, những “chiến sĩ áo trắng” phải tập trung hết sức cao độ, để tránh lây nhiễm cho bản thân và lây nhiễm chéo cho đồng nghiệp trong khi họ là những người phải chăm sóc trực tiếp cho các bệnh nhân Covid-19. Bị liệt vào danh sách F1, đồng nghĩa với việc họ sẽ không được về nhà trong một thời gian nhất định, không được gặp người thân, vợ/chồng, con cái, cũng như không được chăm sóc ba mẹ già. Sự hy sinh cao cả ấy khiến ai cũng phải ngậm ngùi, suy ngẫm và thầm biết ơn những con người cao cả đang gồng mình hứng chịu những khó khăn do đại dịch mang lại. Tôi có một người bạn, cả hai vợ chồng đều làm làm bác sĩ ở bệnh viện, trong giai đoạn dịch

Bác sĩ với vết hằn do mang khẩu trang liên tục nhiều ngày.
Ảnh: Quý Cốc Tử

bệnh, cả hai đều phải trực bệnh viện và cách ly cả tháng hơn không được về nhà dù em bé ở nhà với ngoại còn chưa đến một tuổi. Những lúc ấy, các cuộc gọi video chính là niềm an ủi của họ sau một ngày làm việc mệt nhọc, chưa đến hồi kết.

Gian khó, nguy hiểm luôn rình rập là vậy nhưng “chiến sĩ mặc áo trắng” của dân tộc Việt Nam anh hùng, những chiến sĩ ở tuyến đầu

của trận chiến chống dịch vẫn luôn nêu cao ý chí, bản lĩnh, kiên cường, ngày đêm động viên, chăm sóc, bảo vệ tính mạng của bệnh nhân và đồng bào, kiều bào về nước và cả những người mang quốc tịch nước ngoài... Tất cả nhân viên y tế lúc bấy giờ tuy không một lời kêu than nhưng trên nét mặt của từng người đã lộ rõ dấu hiệu kiệt sức về thể chất và mệt mỏi về tinh thần. Có thể thấy, tinh thần yêu nước, yêu dân tộc đã ngấm sâu vào trong tư tưởng của mỗi công dân Việt Nam từ khi được sinh ra, được nuôi dưỡng, nảy nở và phát huy trong mọi hoàn cảnh, mọi ngành nghề. Chính vì thế, chúng ta có quyền tự hào về dân tộc mình, về lòng dũng cảm, yêu nước mà mỗi công dân đang thể hiện ở cuộc sống quanh ta.

Chúng tôi xin mãi biết ơn và xin ghi nhớ mãi những hình ảnh đẹp, vô cùng đáng quý của các “chiến binh áo trắng” của những ngày tháng đau thương ấy - những hình ảnh đã tạo nên một dấu ấn lịch sử của ngành y tế thành phố về những tháng ngày chống chọi với đại dịch Covid-19 để chúng ta có được ngày hôm nay, ngày mà cả nước đã gần như kiểm soát được dịch bệnh và đang dần phục hồi kinh tế sau những ngày tháng khủng hoảng, đóng cửa kinh tế, sản xuất theo nguyên tắc “3 tại chỗ” và tinh thần “5K” bất diệt.

Hỗ trợ học sinh tiềm năng.

Ảnh: Chi đoàn giáo viên trường THPT Chuyên Trần Đại Nghĩa

Bản thân là một giáo viên công tác trong ngành giáo dục, bên cạnh những “chiến binh áo trắng”, tôi nhận thấy giáo viên các trường cũng có những hoạt động hết sức thiết thực, mang lại hiệu quả thực tiễn cho học sinh trong những ngày tháng cả nước phải chống chọi với dịch bệnh. Những hình ảnh đẹp và các hoạt động thiết thực của các cán bộ quản lý giáo dục và các bạn đồng nghiệp trong giai đoạn học sinh phải nghỉ học ở nhà để tránh dịch đã để lại ấn tượng sâu đậm trong tôi.

Ngày khi có thông báo học sinh phải nghỉ học ở nhà, ban giám hiệu nhà trường cũng đã có những chỉ đạo kịp thời như: Giáo viên chủ nhiệm phối hợp cha mẹ học sinh lấy thông kê học sinh toàn trường về tình hình nhiễm bệnh; phối hợp với y tế điều động hơn 3.000 em học sinh đến tiêm ngừa vắc-xin phòng Covid-19; lên kế hoạch soạn và giảng bài trực tuyến trong bối cảnh cả nước đang thực hiện giãn cách xã hội. Bên cạnh đó, trường còn thực hiện vận động giáo viên và học sinh đóng góp chương trình “Máy tính cho em” để tặng máy tính cho bạn khó khăn; cũng như các em học sinh có thể cho mượn những dụng cụ mà mình có dư để hỗ trợ những bạn chưa có điều kiện thông qua trường. Với những giáo viên trẻ trong chi đoàn giáo viên, các bạn đều đăng ký tham gia hỗ trợ tình nguyện các phường trên địa bàn Quận 1. Những dòng tin nhắn trao đổi “Chị có cần mua gì không em ship qua cho?” - “Mua giúp chị một thùng sữa cho em bé với nhé”... Quả thật những lúc như vậy, tôi lại càng cảm nhận và thấm thía được tập thể hội đồng sư phạm mà tôi đang gắn bó, đây chính là “Ngôi nhà thứ 2” trong cuộc đời mình và tất cả đều đồng lòng, đoàn kết, có chung một mục đích hướng đến, đó chính các em học sinh.

Giờ đây đại dịch đã được kiểm soát, các em học sinh lại được đến trường trong niềm hân hoan, háo hức của gia đình, nhà trường và xã hội. Chúng tôi lại được đứng trên bục giảng, tiếp tục công việc giảng dạy hằng ngày của mình dưới Ngôi Nhà thân yêu. Tôi thật sự rất trân trọng từng giây phút ở đây với từng gương mặt của các thầy cô, anh chị đồng nghiệp. Xin cảm ơn tất cả vì đã cùng nhau vượt qua đại dịch, cảm ơn cuộc đời vì tôi vẫn còn được ở đây để kể lại những suy nghĩ của mình, cảm ơn *Trần Chuyên* đã cho tôi được lưu giữ thanh xuân của mình ở nơi đây!

THÀNH PHỐ, NHỮNG THÁNG NGÀY KHÔNG THỂ QUÊN...

Họ và tên: THÍCH NỮ TÁC PHÚ

Email: Thuyhanvan90@gmail.com; Đơn vị: Chùa Pháp Bửu;

Địa chỉ: 370/1 Võ Văn Kiệt, phường Cô Giang, Quận 1

...Bác sĩ ơi cố gắng cứu dùm em! Vợ em hôm qua đã mất vì Covid rồi, em còn ba đứa con nhỏ. Bác sĩ cứu em!

Lời kêu thống thiết của nam bệnh nhân Covid-19 đang thở oxy dòng cao khiến người nghe đau lòng khôn xiết. Nhưng trong thời đại dịch đỉnh điểm, có mấy ai may mắn vượt qua cửa tử, bình an trở lại nhà...

Ngược dòng thời gian, những người còn lại hôm nay vẫn không tránh khỏi bàng hoàng, vì không ngờ rằng bản thân có thể vượt qua giai đoạn ấy. Quả thật là điều “không tưởng”! **Một trăm năm mươi ngày**, sự sống của con người được tính trong “hơi thở”.

Thành phố Hồ Chí Minh trong những ngày đối đầu cùng đại dịch Covid-19, ai nấy đều trong tâm trạng hoang mang tột độ. Từng chỉ thị của thành phố liên tục thay đổi, khi Chỉ thị 16 ban hành, đường phố vắng lặng người qua lại, nhà nhà cửa đóng then cài, không ai dám giao tiếp cùng nhau, chỉ nghe tiếng còi xe cứu thương vang vọng đêm ngày khắp phố phường càng gieo thêm nỗi sợ hãi. Những bản tin được đăng tải dồn dập về tình trạng người nhiễm bệnh, về cách phòng ngừa và trị bệnh như thế nào, bao nhiêu phương pháp ứng dụng, nhưng ai nấy đều bất an, khủng hoảng tâm lý. Bởi lẽ, lịch sử chưa bao giờ chứng kiến một cuộc chiến vô hình không thấy bóng đối phương mà từng người ra đi trong tích tắc... Người thân bỗng trở nên e dè, lạnh lùng xa cách vì sợ lây bệnh. Nỗi ám ảnh từng giây phút khi nhìn thấy bóng áo xanh, áo trắng xuất hiện trong ngõ hẻm, khu phố; nỗi sợ một tuần phải hai lần

test Covid; trong đó, nỗi sợ sâu sắc nhất là không biết lúc nào nhận tin báo “đương tính Covid-19”, và bị đưa đi cách ly “không hẹn ngày về”.

Thành phố Hồ Chí Minh, một thành phố hoa lệ, Hòn ngọc Viễn đông bỗng chốc trở thành nỗi ám ảnh dịch bệnh của cả nước. Trong những ngày đầu tháng 8 dương lịch, đại dịch bùng phát, thành phố thân thương nghĩa tình đã chằng chịt những sợi dây vô tình chia cách. Các bệnh viện đã chiến thành lập, thu dung người bệnh. Khi đại dịch đến đỉnh điểm, trong con hẻm chúng tôi ở, nhiều người nhận tin nhiễm hôm nay thì vài hôm sau đã nghe báo tử. Hai tuần sau, người ra đi và trở về chỉ là “hủ cốt”. Giọt lệ nào cho cuộc chia ly, lời nào tiễn đưa người về cõi vĩnh hằng? Tất cả đều chỉ trong trầm lặng, nghẹn ngào...; không thể nào nói được sự quá tải về áp lực tinh thần mà con người phải gánh chịu trong thời điểm ấy.

Hoạn nạn mới biết được nhân tình, nguy cấp mới hiểu được lòng chân ái. Hường ứng lời kêu gọi của lãnh đạo thành phố, nhiều tầng lớp nhân sĩ, Nhân dân, thiện hữu tri thức, nhiệt huyết tham gia chống dịch; cho đến các vị tu hành cũng đã “cởi áo cà sa khoác chiến bào” trở thành tình nguyện viên đồng hành cùng các y bác sĩ tuyến đầu. Ngày đêm thức trắng giành sự sống cho mỗi người.

Ngày 25 tháng 8 năm 2021, theo Chỉ thị của Thủ tướng Chính phủ, thành phố giới nghiêm hoàn toàn, Hà Nội chỉ viện lực lượng y bác sĩ, bộ đội vào hỗ trợ chống dịch. Lãnh đạo các cấp chính quyền địa phương đã nhận phần trách nhiệm, hỗ trợ thực phẩm chăm lo đời sống nhân dân, chia sẻ nỗi đau mất mát của người ở lại bằng những món quà tinh thần.

Tại các khu phố, hẻm nhỏ, lực lượng dân quân và bộ đội xuất hiện đều đặn mỗi tuần hai lần hỗ trợ thực phẩm cho bà con. Với chiếc xe cút kít tự chế, các anh tì mì chia từng phần đến mỗi hộ: Bắp cải chia đôi, quả bí tròn xẻ nửa trong thời đại dịch...; từng chuyến xe rau củ thâu đêm chuyển hàng tập trung các điểm, các lãnh đạo Mặt trận Tổ quốc, địa phương cùng các ban ngành phối hợp phân loại kịp thời chuyển đến các khu phố có hộ cách ly. Những phần cơm thơm đậm nghĩa tình đúng giờ vận chuyển đến từng nhà, người gần kẻ xa đều được chăm lo đầy đủ.

Có thể nói, Việt Nam thân thương đã trải qua nhiều cơn binh lửa, dân tộc Việt Nam đã đồng lòng xung trận chiến thắng Nguyên Mông, bẻ gãy gông cùm xiềng xích trói buộc thời Nhật - Pháp - Mỹ... Lịch sử đã ghi lại nhiều trận chiến oai hùng vang danh của các vị tướng lĩnh, nhưng với trận chiến đại dịch Covid-19 là trận đánh không tiếng súng, không gươm đao mà bắt buộc các lãnh đạo phải ngày đêm cân nhắc để kịp thời thay đổi chiến thuật phù hợp tình hình mới.

Tháng 10, vắc-xin được phân bổ đầy đủ, tình hình dịch bệnh được kiểm soát, thành phố ban lệnh nới lỏng giãn cách, các vùng lân cận có thể giao thông trong điều kiện “5K”. Mọi người vui mừng đến nỗi rơi lệ...

Đại dịch đi qua, nỗi đau mất mát còn đó không thể xóa nhòa theo kỷ ức tháng năm, không có gì bù đắp nổi, nhưng tình người, tình đồng loại chia sẻ trong khó khăn nguy hiểm là một hình ảnh cao đẹp vô cùng.

Cổ nhạc sĩ Trịnh Công Sơn từng nói: *Sống trong đời sống cần có một tấm lòng, để gió cuốn đi...* Thời đại dịch và cho đến hôm nay, ngọn gió nhân văn đã cuốn những tấm lòng yêu thương, hy sinh đến khắp mọi miền. Đảng và Nhà nước vẫn đang từng ngày khắc phục những tổn thất về kinh tế, vẫn chăm lo cho hàng trăm gia đình khó

khăn sau đại dịch, trải rộng tình thương đến các em mồ côi cha mẹ, nâng bước các em tiếp tục đến trường. Sự quan tâm sâu sắc của Đảng, chính quyền đã góp phần xoa nỗi đau thương, lan tỏa sự ấm áp vô bờ. Tình yêu thương giữa con người với con người đã lan tỏa năng lượng tích cực để gió cuốn đi khắp mọi nơi, cho mọi người sức mạnh vượt thử thách, đối đầu nghịch cảnh, để sinh tồn.

Cuộc chiến Covid-19, 150 ngày gian lao khốc liệt tại Thành phố Hồ Chí Minh năm 2021 là một chứng tích đau thương không thể quên trong thế kỷ 21. Thế nên, chúng ta cần trân trọng những gì mình đang thụ hưởng hôm nay, để vòng tay chúng ta luôn mở rộng, sẵn sàng cho nhau “một tấm lòng để gió cuốn đi...”.

LẦN RANH “SINH - TỬ”

Họ và tên: **NGUYỄN THANH THẢO**

Nghề nghiệp: Giáo viên; Email: nguyenthanhthao300693@gmail.com

Đơn vị: Trường Tiểu học Chương Dương

Địa chỉ: 494 Võ Văn Kiệt, phường Cầu Kho, Quận 1

LÁ THƯ THỨ NHẤT: “SINH - TỬ”

Ngày 21/7/2021, cái ngày mà mọi thứ như chết lặng trong tôi, một cuộc gọi thông báo kết quả xét nghiệm cả ba và mẹ tôi đều F0. Trước đó một ngày, mẹ, tôi và các cháu còn đi dạo quanh xóm vui vẻ, ấy thế mà hôm sau đã có những sợi dây chằng chặt trước nhà, tiếng thông báo vọng vào kêu đóng cửa, không được ra ngoài do gia đình có người bị F0.

Tôi chỉ có thể lẳng lặng nhìn mẹ xếp mọi thứ cần dùng để sử dụng trong phòng với những giọt nước mắt lăn dài trên má. Tôi ngồi nhớ lại những vật dụng cần thiết để nhắc mẹ đem theo vào phòng. Tôi lên mạng xem những video mà những người đã và đang cách ly chia sẻ, xem video hướng dẫn tự điều trị, theo dõi tại nhà của bác sĩ Trương Hữu Khanh, vị bác sĩ cổ vấn trên tuyến đầu phòng, chống dịch Covid-19 mà chắc hẳn khi nhắc đến tên ai cũng biết.

Sau đó là những ngày đầy khó khăn khi phải chiến đấu giữa tinh thần và sức khỏe. Ba mẹ tôi tuổi đã cao mà bệnh nền khá nhiều nên tôi rất lo, tôi làm mọi cách có thể để giúp sức khỏe ông bà tốt hơn. Nhờ phường hỗ trợ và bà con hàng xóm đem tới trước cửa, tôi có được những quả chanh, gừng, sả để xông cho ông bà. Những ngày sau đó là những bó rau, miếng thịt, trứng, cá, gạo,... từ phường gửi đến; nước xịt khuẩn, thuốc cần thiết, nước muối sinh lý từ những người hàng xóm tốt bụng hỗ trợ cho. Hôm nào có mạnh thường quân cho cơm phần thì UBND phường sẽ đem những suất cơm ấy xuống chia cho bà con. Cứ mỗi ngày đều đặn, sẽ nghe được

những tiếng gọi lấy cơm hay đồ ăn từ ngoài cửa từ bà con hàng xóm. Nhờ vậy mà ba mẹ tôi đỡ cảm thấy vắng lặng giữa bầu không khí im ắng đến đáng sợ, đêm đêm chỉ nghe tiếng còi cấp cứu đều đặn từ đại lộ Võ Văn Kiệt, cứ 5 phút lại nghe, tiếng còi gây ám ảnh cho mọi người. Cứ thế từng ngày trôi qua, mỗi ngày sẽ có ít nhất một cuộc gọi từ y tế hỏi thăm về tình hình sức khỏe của ba mẹ tôi.

Ngày 23/7/2021 có khoảng 4 người mặc đồ trắng kín mít gọi cửa kêu test cho tôi và hai đứa cháu. Ngày ấy rồi cũng tới, bao nỗi sợ hãi ùa về, nhưng tôi không được sợ, tôi phải là chỗ dựa cho ba mẹ, hai đứa cháu nhỏ vô tình qua chơi và bị kẹt lại. Lần đầu có một cái cây chọt vào mũi, rất khó chịu, chảy nước mắt, đó là cảm giác mà tôi trải qua. Lại hồi hộp, chờ đợi kết quả. Một ngày, hai ngày, ba ngày,...rồi nghe báo kết quả âm tính, thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục xông, ăn uống điều độ, tập thể dục, phơi nắng, vệ sinh cá nhân lẫn nhà cửa sạch sẽ, tự cách ly ba mẹ, tôi và hai đứa cháu như đã làm trước đó.

Ngày 30/7/2021, chúng tôi được test PCR và kết quả vẫn là âm tính. Tôi chợt nhận ra rằng, chỉ có cố gắng hết sức, không được lơ là, không chủ quan mới có thể phòng, chống lại nó.

Ngày 2/8/2021, nghe thông báo test ba mẹ. Tôi trấn an ông bà, đã làm mọi thứ có thể, nếu tình hình không tốt thì đi cách ly, đó cũng là cách bảo vệ an toàn cho bản thân và mọi người xung quanh.

Ba ngày sau cả nhà tôi được nghe kết quả vui nhất là âm tính. Cuối cùng thì ba mẹ tôi cũng đã vượt qua được cuộc chiến đầy khó khăn, gian khổ ấy. Cuộc chiến sinh - tử, giành giật sự sống mang tên dịch Covid-19. Nó đã cướp đi một phần sức khỏe vốn có của một người chiến sĩ công an về hưu và một người phụ nữ bộ đội cụ Hồ, cướp đi ba mạng sống trong con hẻm mang tên Tình người và hàng ngàn người khác khắp cả nước.

Ngày 14/8/2021 nhà tôi chính thức được tháo dây, được tự do, được nhìn thấy ánh sáng, được thăm hỏi mọi người trong xóm, tay bắt mặt mừng.

LÁ THƯ THỨ HAI: “TÌNH”

Chữ Tình luôn đọng lại trong mỗi con người Việt Nam. Thành phố mang tên Bác đã hỗ trợ cho người dân, trong đó có gia đình tôi, những đồng tiền quý giá, những nhu yếu phẩm thiết thực giữa mùa dịch xảy ra. Phường đã tiếp tế lương thực cấp thiết giúp nhà tôi và mọi người trong khu phố được những bữa cơm ngon, bổ dưỡng. Không cần đầu xa, chính những người hàng xóm đầy tình làng nghĩa xóm đã giúp đỡ, hỗ trợ, không kỳ thị nhà tôi, đồng hành cùng gia đình tôi vượt qua khoảng thời gian khó khăn ấy. Những người đồng bào từ phương xa đã gửi từng viên thuốc, từng chai dầu, từng khẩu trang không quân ở nước Mỹ xa xôi. Những người đồng nghiệp luôn bên cạnh động viên, hỏi thăm giữa tâm điểm mùa dịch. Không thể không kể đến những “chiến sĩ” thầm lặng trên tuyến đầu chống dịch. Những người lính xông pha tuyến đầu là các bác sĩ điều trị vất vả thay nhau cứu chữa cho các bệnh nhân Covid-19, đến mỗi cán bộ y tế “đi từng ngõ, gõ từng nhà” để điều tra dịch tễ, mặc cho nguy hiểm đến sức khỏe, tính mạng, gia đình.

LÁ THƯ THỨ BA: “SỨC MẠNH”

Chỉ vòn vẹn khoảng 25 ngày, khoảng thời gian không dài nhưng cũng không ngắn nhưng cho gia đình tôi thấy được sức mạnh của sự đoàn kết, lòng yêu thương, sự san sẻ, sự đồng cảm mà mọi người, từ cá nhân đến tập thể đã đồng lòng chung tay chống lại cơn đại dịch khốc liệt Covid-19 mà toàn cầu đang phải chống chọi. /.

TÌNH NGUYỆN VIÊN CHỐNG DỊCH

Họ và tên: **LÊ THỊ THẨM**

Nghề nghiệp: Giáo viên; Email: lttham1993@gmail.com

Đơn vị: Trường Mầm non Tân Định

Địa chỉ: 26 Đặng Dung, phường Tân Định, Quận 1

Ngay từ những ngày đầu chống dịch Covid-19, tuổi trẻ Quận 1 đã thể hiện tinh thần xung kích tình nguyện bằng nhiều hoạt động, việc làm chung tay cùng cộng đồng đẩy lùi dịch bệnh. Với khẩu hiệu “Đâu cần thanh niên có, đâu khó có thanh niên”, các thanh niên tình nguyện đã và đang tích cực cùng với các lực lượng chức năng tích cực triển khai các hoạt động phòng, chống dịch Covid-19.

Với tinh thần xung kích tình nguyện, vào từng ngõ nhỏ, gõ cửa từng nhà dân, ngay sau khi trên địa bàn thành phố xuất hiện ca dương tính với Sars-Cov2, không chỉ các bạn thanh niên tình nguyện viên mà còn tất cả các lực lượng, các thành phần xã hội, mọi người dân không phân biệt tuổi tác, ngành nghề, chức vụ, tất cả đều chung sức, đồng lòng vừa tích cực khai thác mạng xã hội tuyên truyền, nắm chắc tình hình dư luận và định hướng thông tin trong thanh thiếu niên và Nhân dân, vừa tình nguyện trực tiếp tham gia các hoạt động nhằm góp phần ngăn chặn và đẩy lùi dịch bệnh Covid-19 đã và đang lan tràn một cách rất nhanh và nguy hiểm.

Với phương châm hành động “Không để ai bị bỏ lại phía sau”, Quận 1 đã thành lập các đội thanh niên tình nguyện hỗ trợ Nhân dân khai báo y tế. Theo đó, các đoàn viên, thanh niên tình nguyện đã vào từng hàng quán trên địa bàn để gặp từng người dân hướng dẫn khai báo y tế, đến tại các khu chợ, các con hẻm để phục vụ công tác hỗ trợ test nhanh Covid-19 nhằm phát hiện kịp thời những trường hợp nghi nhiễm hay nhiễm, tạm thời tách họ ra khỏi cộng đồng và hỗ trợ điều trị.

Đồng thời, lực lượng tình nguyện viên đã cùng chung tay thực hiện nhiều biện pháp tuyên truyền phòng, chống dịch Covid-19 với mô hình “Tiếng loa di động với cộng đồng”. Các bạn tình nguyện viên đã sử dụng loa di động tuyên truyền cho người dân trên địa bàn quận về các chủ trương, quy định của Chính phủ, thành phố về công tác phòng dịch Covid-19. Loa phát thanh của phường không còn xuất hiện theo giờ quy định mà luôn được các anh, chị em phát thanh viên thường xuyên truyền tải tới mọi người dân trên địa bàn mọi lúc, bất kể thời điểm nào trong ngày.

Thông qua những hình thức khác nhau, tổ chức công đoàn các cấp cũng đã kịp thời lan tỏa hình ảnh đẹp, cách làm hay, tinh thần, ý nghĩa, trách nhiệm của các tập thể, cá nhân là những tấm gương sáng trong phòng, chống dịch Covid-19 đến với cộng đồng. Đồng thời, vận động cán bộ, đoàn viên, thanh niên và Nhân dân tham gia ủng hộ, đóng góp kinh phí cho công tác phòng, chống dịch Covid-19 cùng như Quỹ vắc-xin phòng, chống Covid-19.

Quận 1 những ngày này, tại các chốt kiểm soát dịch bệnh Covid-19, không khó để bắt gặp hình ảnh của các bạn tình nguyện trong màu áo xanh tình nguyện, màu áo xanh công đoàn. Với năng lượng, sự nhiệt huyết và tinh thần trách nhiệm của tuổi trẻ, cùng với lực lượng công an, cán bộ y tế; họ đã đóng góp gần như toàn bộ thời gian và công sức của mình cho công tác phòng, chống dịch bệnh của quận, cố gắng hết sức mình để mong một ngày thật gần, toàn thành phố sẽ xóa sạch hoàn toàn dịch bệnh Covid-19, mang lại cuộc sống bình yên, ấm no, hạnh phúc cho mọi người, mọi nhà.

Những đóng góp dù nhỏ nhất trong lúc này cũng mang lại những giá trị vô cùng lớn lao. Trong lúc dịch bệnh Covid-19 đang hoành hành, xã hội đang dồn lực cho công tác phòng chống dịch thì sự cống hiến, đóng góp sức mình của các bạn đoàn viên thanh niên, các anh chị tình nguyện viên, đoàn viên công đoàn, các y bác sĩ... luôn đáng ghi nhận và trân trọng. Mong sao cho dịch bệnh đừng quay trở lại để nhà nhà được yên vui hạnh phúc, cuộc sống người dân yên ổn, thịnh vượng.

ĐI QUA ĐẠI DỊCH

Họ và tên: **LÊ NGỌC NHÌ**

Nghề nghiệp: Giáo viên; Email: lengocnhi.270277@gmail.com

Đơn vị: Trường THCS Văn Lang

Địa chỉ: 51 Trần Quý Khoách, phường Tân Định, Quận 1

Tôi là một giáo viên cấp 2, cư ngụ và công tác ở Quận 1, Thành phố Hồ Chí Minh. Tôi yêu thích công việc giảng dạy của mình. Tôi thấy mình may mắn, hạnh phúc vì luôn được gia đình yêu thương, học sinh và đồng nghiệp quý mến. Sinh ra và lớn lên ở thành phố này hơn 40 năm, tôi đã quen thuộc những góc phố dịu dàng, từng hàng cây xanh mát mà mỗi ngày đến trường tôi đều ngắm nhìn khi lướt qua. Tôi yêu cuộc sống, biết trân trọng công việc của mình và tôi yêu khu xóm tôi, dù bộn bề vất vả và mưu sinh, mọi người vẫn dành cho nhau nụ cười thật tươi khi tình cờ gặp. Mọi thứ đều êm đềm trôi qua cho đến khi xảy ra trận đại dịch Covid-19.

Năm 2020, một con số thật đẹp, thật tròn trĩnh nhưng lại khởi đầu cho những điều bất ngờ không thể tưởng. Từ thành phố Vũ Hán, Trung Quốc, dịch Covid-19 đã lây lan sang nhiều đất nước trên thế giới. Trước đại dịch toàn cầu, đất nước tôi đã có nhiều kế hoạch ứng phó với từng giai đoạn diễn tiến của đại dịch. Từ việc siết chặt cửa khẩu biên giới đến hạn chế tụ tập nơi đông người, các khách sạn, nhà hàng, các khu vui chơi tạm thời ngừng hoạt động để tránh dịch bệnh lây lan. Điều này cũng gây nhiều khó khăn cho việc kinh doanh sản xuất của các doanh nghiệp và người dân, nhưng ai ai trong khu xóm tôi, quê hương tôi cũng thực hiện tốt các biện pháp phòng chống dịch của Nhà nước, đều đồng lòng chung sức đẩy lùi dịch bệnh. Tôi tin tưởng và tự hào vì được sống trong đất nước mà sức khỏe và sự an toàn của người dân luôn được đặt lên hàng đầu.

Đại dịch Covid-19 nhanh chóng lan rộng trên khắp thế giới. Mọi người ai cũng không khỏi xót xa, bàng hoàng khi bắt đầu nghe tin số người mất vì dịch Covid cứ tăng dần và lan rộng trong khu vực. Mấy hôm rồi trong chung cư tôi, đã có nhiều

Thùng rau mầm mùa dịch

người phải đi cách ly, nhiều nhà bị giăng dây, treo băng. Tiếng còi xe cấp cứu chuyển người đến các bệnh viện đã chiến ngày càng nhiều hơn. Tôi lo lắng, bất an trong lòng lắm nhưng vẫn luôn thể hiện là người lạc quan, mạnh mẽ, vững tin để các con không sợ hãi đại dịch này mà tìm cách cùng tôi ứng phó.

Khi bắt đầu thực hiện Chỉ thị 16 của Chính phủ, Thành phố Hồ Chí Minh áp dụng các biện pháp giãn cách xã hội nghiêm ngặt để phòng chống dịch lây lan trên toàn địa bàn thành phố. Những ngày giãn cách, tôi tập cho các con cùng tôi thể dục, phơi nắng buổi sáng, tập hít thở sâu, vận động theo hướng dẫn của bác sĩ Nguyễn Hữu

Khanh - một cổ vấn tuyệt vời về sức khỏe trong những ngày đại dịch. Các con tôi làm việc nhà nhiều hơn, chúng tôi học trên mạng và biết cách trồng được rau mầm từ vài bao đất, vài túi hạt giống được hàng xóm giúp mua online với vàng. Chúng tôi cùng học và chia sẻ cách dự trữ thức ăn, nhắc nhở tiết kiệm, chia sẻ cho hàng xóm khi cần và không được hoang phí. Chúng tôi luôn chú ý quan sát tình hình sức khỏe của mình và nhớ kỹ các thông báo của khu phố trong việc đi chợ đúng quy định, hạn chế tụ tập, thực hiện tốt các biện pháp phòng ngừa dịch bệnh. Chưa bao giờ tôi và các con cùng hàng xóm lại đồng lòng chung sức trong mọi việc đến như vậy.

Tháng 8 năm 2021, cả nhà tôi nhiễm bệnh, những cơn sốt cao, khó thở, ho kéo dài, rồi đến việc mất vị giác cứ lần lượt từ người này sang người khác trong gia đình. Tôi quay cuồng mệt mỏi với việc vừa chủ động tự cách ly, vừa chăm sóc người thân bị bệnh. Tôi hiểu

được cảm giác sợ hãi của người bệnh, hiểu được rằng bất cứ ai cũng có thể nhiễm bệnh và chết bất cứ lúc nào. Theo dõi tình hình, tôi nhận ra rằng những người bị nhiễm bệnh, càng sợ hãi thì càng

Tình nguyện viên hỗ trợ phát tiền trợ cấp cho người dân phường Nguyễn Cư Trinh, Quận 1

khó thờ, tâm lý đóng vai trò cực kỳ quan trọng trong diễn biến căn bệnh. Tôi luôn vững tin và là chỗ dựa nâng đỡ tinh thần của mọi người trong nhà. Những ngày khó khăn đó giờ đã qua, nhưng có lẽ cho đến cuối đời tôi cũng không thể quên tình làng nghĩa xóm ở khu phố tôi. Những bó rau, những quả trứng, những viên thuốc ho, giảm sốt được đưa đến tận cửa vội vàng kèm theo tin nhắn gọi “Nhi ơi! Chị có chút quà để ở cửa, em ra nhận rồi mau khỏe lại nhé. Cố gắng em nhé!...” Những lời thăm hỏi chia sẻ, động viên luôn được gửi đến cho nhau để mọi người dù đang điều trị bệnh tại nhà hay ở bệnh viện, khu cách ly cũng cảm thấy ấm lòng. Có hôm nghe một nhà nào lại vừa bị phong tỏa, căng dây tử bẫy, người trong nhà sợ hãi, người ở ngoài lo lắng. Thế rồi chỉ tầm chiếu, không ai bảo ai, đội tình nguyện viên - nơi bị phong tỏa, đã mang đến đồ ăn thức uống, khẩu trang, nước sát khuẩn chẳng thiếu thứ gì. Đồ ăn, vật dụng có thể hết đi, nhưng nghĩa xóm giếng trong lúc hoạn nạn không với chút nào.

Tôi đã được tiếp thêm nghị lực để vững vàng, đủ sức chiến đấu với dịch bệnh và sau ba tuần điều trị, cả nhà đều khỏe lại, các thành viên đã chiến thắng cơn bệnh mang tên Covid-19. Tôi cảm ơn cuộc sống, từ trong mùa dịch đã dạy cho tôi nhiều điều về tình yêu thương, đánh thức sự nhân ái ở mỗi con người. Hiểu được rằng: Những lúc gần nhau ta cần chan hòa, đầm ấm và tử tế với nhau nhiều hơn.

Sau những ngày bệnh đó, tôi mong muốn được góp một phần sức của mình, tham gia cùng đội ngũ tình nguyện viên phòng chống dịch. Tôi làm đủ mọi công việc được giao từ việc trở thành tư vấn viên kêu gọi mọi người đi tiêm vắc-xin phòng dịch, tư vấn viên sức khỏe mùa dịch, hỗ trợ mua thực phẩm cho những gia đình đang mắc bệnh không thể ra ngoài. Tôi cũng tham gia công tác tại địa phương chuyển tiền hỗ trợ mùa dịch của Chính phủ đến người dân. Chúng tôi, những người làm công việc tình nguyện viên đã rất vui vì có thể giúp được cho người dân xóm mình, chúng tôi gần nhau, chia sẻ với nhau công việc và cùng mong đại dịch sớm qua đi để thành phố hết bệnh trở lại với nhịp sống tươi trẻ như trước.

Thành phố mình đã qua mùa dịch, trở lại cuộc sống bình thường mới. Nhưng trong tôi những hình ảnh yêu thương của con người trong mùa dịch còn đọng lại mãi. Tôi tin rằng người với người sống để thương nhau. Tôi tin rằng thành phố này thật đẹp, và tình người như là một khúc nhạc vút cao, đầy niềm tin và hy vọng. Mọi người cùng đi nhau đi qua một mùa dịch mà không ai bị bỏ lại đằng sau. Người góp sức, người góp yêu thương, người góp chút xíu vật chất,... rồi mấy bữa nữa hết dịch, ta lại được mỉm cười đã đi qua những ngày khó khăn, mà vẫn ấm tình người.

Tôi yêu Thành phố Hồ Chí Minh và lòng đầy tự hào là người dân nước Việt!

NGƯỜI “VÁC TÙ VÀ HÀNG TỔNG” ĐÁNG KÍNH!

Họ và tên: **ĐINH THỊ NGỌC PHƯƠNG**

Nghề nghiệp: Giáo viên; Email: ngocphuongdhs@gmail.com

Đơn vị: Trường Tiểu học Hòa Bình

Địa chỉ: 01 công xã Paris, phường Bến Nghé, Quận 1

Xin được mở đầu bằng câu hát quen thuộc “*Ai cũng chọn việc nhẹ nhàng, gian khổ sẽ dành phần ai?*”, vào lúc cả thành phố bị xâm chiếm bởi đại dịch Covid-19 thì vẫn luôn có những bông hoa nở tươi rực rỡ giữa tuyến đầu. Và người mà tôi sẽ nhắc đến trong bài viết này là một tổ trưởng cần mẫn của tổ dân phố 38A, khu phố 2, phường 21, quận Bình Thạnh. Bác ấy là Phạm Huy Hạnh, khoảng 60 tuổi, dáng người cao, gầy, tính tình điềm đạm và đặc biệt rất nhiệt tình với công tác mà chúng tôi thường gọi vui là “Người vác tù và hàng tổng”.

Thành phố Hồ Chí Minh, những ngày cuối tháng 7...

Tôi nhớ như in khoảng thời gian mà thành phố bắt đầu thực hiện Chỉ thị 16, ai cũng lo lắng, bất an không dám đi đâu thì bác Hạnh - người tổ trưởng dân phố vẫn luôn hằng ngày cần mẫn tiếp tục công việc được giao phó. Có lẽ, từ ngày giãn cách, họ, những người tổ trưởng tận tâm vẫn chưa hề có những ngày nghỉ ngơi trọn vẹn với vô số những công việc không tên mà nếu kể ra chắc cùng tốn cả mặt giấy.

Nhưng có một điểm đặc biệt mà tôi rất ấn tượng về bác, đó là ngoài việc hoàn thành tất cả những công việc của người tổ trưởng dân phố, bác còn là một nhà thơ. Bác đã có hẳn một bộ sưu tập với hơn 100 bài thơ lục bát. Dù tuổi đã cao nhưng tâm hồn luôn trẻ trung tươi mới. Trên trang facebook cá nhân, bác thường xuyên đăng tải những bài thơ hay, nội dung xoay quanh tình yêu quê hương đất nước, tình cảm gia đình và có cả những bài thơ thời Covid. Nó thực sự đã lan tỏa những cảm xúc tích cực để giúp mọi người có một tinh thần tốt, góp phần quan trọng chống lại đại dịch. Ở chính trang thơ ấy, với số tiền ủng hộ từ các độc giả hâm mộ bác, bác đã dùng hết vào những công việc thiện nguyện vô cùng ý nghĩa trong mùa dịch. Bác chuẩn bị những phần quà là những nhu yếu phẩm để trao tặng cho những người dân đang gặp khó khăn. Ai cũng cảm thấy ấm lòng bởi tình người luôn được lan tỏa trong cuộc sống này.

Ở Bác Hạnh phải kể đến một ưu điểm nữa, mà không phải người lớn tuổi nào cũng làm tốt, đó là sử dụng thiết bị thông minh và ứng dụng công nghệ thông tin rất tốt trong công việc. Bác tạo group trên Zalo để kết nối tất cả người dân trong tổ dân phố, tạo các link để tổng hợp ý kiến,... Bác luôn lắng nghe, luôn quan tâm, hỏi han, hỗ trợ những trường hợp cụ già neo đơn, những người gặp hoạn nạn, bị ảnh hưởng bởi dịch bệnh. Mọi người trong tổ dân phố ai cũng yêu quý bác, bởi bác luôn có mặt mọi lúc, mọi nơi khi ai đó cần sự hỗ trợ. Những thông tin từ Ủy ban nhân dân phường 21 luôn được bác cập nhật kịp thời, các đợt hỗ trợ hầu như không thấy ai phàn nàn bởi bác luôn sát sao, nắm bắt kịp thời những trường hợp thực sự cần đến các khoản hỗ trợ và còn rất rất nhiều những công việc không tên khác luôn được bác giải quyết ổn thỏa. Tôi hiểu rằng những điều bác đã, đang và sẽ làm chắc chắn phải được xuất phát từ

cái tâm, bởi nếu chỉ trông vào những phụ cấp, có lẽ chẳng mấy ai thực sự xung phong vào “chức vụ” Tổ trưởng tổ dân phố này.

Giãn cách xã hội, dịch bệnh lây lan trong cộng đồng, ai cũng ngại tiếp xúc, ngại ra đường, nhưng tổ trưởng tổ dân phố phải thường xuyên, liên tục làm nhiệm vụ, bất kể ngày đêm. Nếu được hỏi: “Dịch bệnh ngày càng diễn biến phức tạp, khó lường, bác có sợ không khi hàng ngày phải thường xuyên tiếp xúc và nguy cơ bị lây nhiễm cũng khá cao?”, tôi nghĩ câu trả lời chung của những vị tổ trưởng tổ dân phố sẽ là “Dịch bệnh kỳ này dễ lây lan quá cũng sợ chứ, nhưng ai cũng sợ, không làm thì ai giúp bà con đây!”. Trong thời điểm này, những người tổ trưởng như bác sẽ là chiếc cầu nối giữa chính quyền và nhân dân, chung tay hợp lực tạo sức mạnh tinh thần to lớn để đẩy lùi dịch bệnh. Những con người thầm lặng nơi tuyến đầu chống dịch ấy rất cần sự tiếp sức từ chính quyền địa phương và người dân để giúp họ có niềm tin và động lực, tiếp tục phát huy tính cộng đồng, tinh thần “vác tù và hàng tổng” để chung tay cùng địa phương vượt qua dịch bệnh Covid-19. Vì hơn ai hết, họ là những người gần dân nhất, hiểu rõ hoàn cảnh dân nhất. Nhưng suy cho cùng, họ cũng chỉ là những người dân bình thường, thu xếp việc riêng gia đình để góp sức làm việc vì cộng đồng, xã hội. Công bằng mà nói tổ trưởng tổ dân phố thực sự là những chiến sĩ “xông pha” giữa trận chiến với Covid-19 bằng tinh thần quả cảm.

Tôi và những người dân ở đây quý bác không đơn giản vì bác là một người hàng xóm thân thiện mà còn vì trên gương mặt đã hằn sâu những nếp chân chim luôn hiện hữu nụ cười trên môi dù trên trán lấm tấm mồ hôi. Xin một lần nữa được dành tặng những tình cảm đặc biệt đến bác Phạm Huy Hạnh, kính chúc bác sẽ luôn có thật nhiều sức khỏe để tiếp tục hoàn thành tốt nhiệm vụ “Người vác tù và hàng tổng”, hết lòng phụng sự đất nước, phục vụ nhân dân.

QUẬN 1 TRONG TRÁI TIM TÔI

Họ và tên: **NGUYỄN THÀNH KIẾN**

Nghề nghiệp: Giáo viên; Email: ntkientv@gmail.com

Đơn vị: Trường Tiểu học Lương Thế Vinh

Địa chỉ: 116 Cô Giang, phường Cô Giang, Quận 1

Những cơn gió lạnh của mùa đông năm 2022, làm cho tôi bất chợt nhớ lại những cơn “lạnh” của mùa hè oi bức năm 2021. Cái mùa hè mà mỗi chúng ta chứng kiến điều sẽ không bao giờ quên. Cơn đại dịch Covid-19 đã tạm trôi qua đi gần một năm, nhưng có lẽ mỗi chúng ta đều còn nhớ như in thời gian ấy. Ở đâu đó trong những quán nước, chúng ta vẫn còn nghe mọi người kể nhau về những gì đã trải qua hơn một trăm năm mươi ngày lịch sử.

Quận 1

Nếu viết hết những gì tôi đã từng chứng kiến, từng tham gia và từng trải qua trong cơn đại dịch Covid-19 thì có lẽ là cả một quyển sách nhỏ nhỏ. Với hai ngàn chữ chắc có lẽ không thể nào kể ra hết tất cả những gì đã diễn ra lúc ấy mà tôi đã trải qua. Nhưng hai ngàn chữ ấy sẽ được lưu giữ lại một cách súc tích nhất về những gì tôi đã chứng kiến và tham gia. Những dòng hồi ức, nó như một bức tranh mà tôi “vẽ” lại để dành cho con cháu tôi sau này được biết gia đình, “làng xóm”, thành phố, đất nước của chúng ta đã trải qua cơn đại dịch như thế.

Ngày 12 tháng 7 năm 2021, cả thành phố bắt đầu áp dụng Chỉ thị 16 của Thủ tướng Chính phủ về phòng chống dịch Covid-19, với quy tắc cơ bản nhất là ai ở đâu thì ở yên đó hay còn gọi là giãn cách xã hội. Mọi người ở yên một chỗ là đã tham gia phòng, chống dịch. Kể từ lúc này đại dịch bắt đầu bùng phát dữ dội, sự lây lan diễn ra một cách nhanh chóng, mọi người người bắt đầu cảm nhận được sự khủng khiếp nhất của cơn đại dịch xảy ra. Người dân thì ở yên trong nhà để tránh dịch bệnh, bên ngoài là sự vận động của các lực lượng tham gia phòng, chống dịch. Lúc này, tôi đã may mắn được tiêm mũi 1 vắc-xin ngừa Covid-19. Nhìn bên ngoài mọi người cùng nhau tình nguyện tham gia công tác phòng, chống dịch Covid-19 bằng rất nhiều công việc lớn nhỏ khác nhau. Tôi cứ nghĩ, Nhà nước đã tiêm cho mình một mũi vắc-xin là không phải để mình “trốn” ở trong nhà tìm sự an toàn cho bản thân, trong khi mọi người lại đang cùng nhau xông pha để chống dịch. Cái nhiệt huyết trong tôi cứ

Cùng cán bộ, nhân viên phường Cô Giang vận chuyển thực phẩm đến các hộ dân

Tham gia cùng tình nguyện viên Quận 1

sục sôi mong muốn được đi ra để góp công sức cùng mọi người. Dù biết rằng trong nhà, ba mẹ tôi đều lớn tuổi và có bệnh nền, hai con cũng còn nhỏ, nếu không may lây bệnh là rất nguy hiểm. Thế rồi một ngày giữa cuối tháng 7, tôi quyết định đã đăng ký tham gia làm tình nguyện viên do Ban Dân vận Quận ủy Quận 1 phát động.

Công việc đầu tiên tôi tham gia là cùng các anh em, các đồng chí cán bộ lãnh đạo phường Cô Giang, từ anh dân quân, đến các bạn đoàn viên thanh niên, trong đó có cả đồng chí Bí thư Đảng ủy để phân bổ thực phẩm đến các hộ dân bị cách ly trên địa bàn phường. Chúng tôi cùng nhau nhặt từng cọng rau, lựa từng hạt đậu rồi phân ra từng phần sao cho mỗi hộ dân bị cách ly đều được nhận.

Một buổi sáng, chúng tôi nhận tin từ quận cần hỗ trợ xuống Container 28 tấn gạo. Chúng tôi hăng hái đến địa điểm là Trường Mầm non Hoa Lư. Đến đây tôi gặp rất nhiều anh chị là cán bộ lãnh đạo của Quận 1 cùng nhau chung tay vì mọi người. Những người như anh Kim Đức, chị Thúy Hiền, anh Minh Tiến,... cùng sát cánh

cùng anh em trong đội tình nguyện khiêng từng bao gạo. Bình thường nếu khiêng một vật gì đó khoảng hơn 20kg là cảm thấy không khiêng nổi, nhưng hôm nay tôi cảm nhận được một sức mạnh kỳ lạ trong mỗi anh chị em, dù mỗi bao gạo nặng từ 30 đến 50 kg mà mỗi người vẫn có thể khiêng nó đi một cách rất nhẹ nhàng. Với sức mạnh của tinh thần quyết tâm chống dịch, sức mạnh của tập thể, gần 30 tấn gạo đã được phân bổ về đến các phường một cách nhanh chóng hòa cùng giọt mồ hôi và những nụ cười tươi của mọi người sau lớp khẩu trang.

Mỗi ngày như mọi ngày, tôi cùng các bạn đoàn viên thanh niên phường Cô Giang tham gia công tác tình nguyện của mình. Mỗi khi tôi nhận được thông báo là đi nhận thực phẩm để phân bổ, anh em ai nấy đều rất háo hức, vì biết bà con các khu phố sẽ có thêm được những phần thực phẩm dành cho những ngày giãn cách. Tuy công việc không quá lớn lao nhưng bản thân tôi thấy vô cùng hạnh phúc và tự hào vì đã góp một chút công sức nhỏ bé của mình vào công tác phòng, chống dịch Covid-19. Trong lúc tôi đang tham gia tình nguyện thì trong nhà tôi, mẹ vợ, vợ và hai con đều bị nhiễm. Tôi phải tạm gác lại công việc để chăm sóc gia đình. Cuối cùng mẹ vợ tôi cũng đã không qua khỏi số phận khắc nghiệt của cơn đại dịch. Tôi phải nén tất cả sự đau thương để chăm sóc ba người F0 tại nhà. Có thể nói rằng đây là giai đoạn khủng hoảng nhất đối với tôi trong mùa dịch Covid-19.

Bản thân tôi đã tự nhủ phải mạnh mẽ, nén đau buồn, bằng tinh thần của một người đảng viên được rèn luyện, của một người con thành phố, của một người chống người cha trong gia đình. Tôi phải đứng vững cùng những người thân yêu trong gia

Nhận rau tiếp tế
ở Nhà Văn hóa thanh niên thành phố

Hỗ trợ bình oxy, thuốc, thực phẩm cho mọi người

Hoạt động dạy - học trực tuyến ở lớp 4/6 trường Tiểu học Lương Thế Vinh, Quận 1

đình và vượt qua giai đoạn khó khăn này. Cùng trong thời gian này rất nhiều người thân quen cũng bị F0, với những hiểu biết nhỏ nhỏ, cộng với tinh thần nhiệt huyết quyết giúp đỡ người khác, tôi vừa chăm ba người F0 trong nhà và cũng vừa hỗ trợ mọi người xung quanh từ thực phẩm, thuốc và bình oxy. Tuy không thể sát cánh cùng đội tình nguyện viên Quận 1 làm nhiệm vụ trực tiếp nhưng tôi vẫn âm thầm hỗ trợ tất cả mọi người xung quanh khi cần đến.

Một tháng 8 năm 2021 đầy gian khổ và thiếu thốn, cuối cùng rồi cũng dần trôi qua với gia đình tôi và những người xung quanh. Nhờ sự chỉ đạo kịp thời của lãnh đạo thành phố cùng với sức mạnh đoàn kết của người dân đang sinh sống trên thành phố, từ sau tháng 8, tình hình diễn biến dịch bắt đầu được kiểm soát. Tuy tỷ lệ lây nhiễm còn cao nhưng tỷ lệ tử vong đã giảm dần. Còn đối với Quận 1, với sự chung sức đồng lòng của toàn thể nhân dân, chính quyền và các tổ chức đoàn thể, sự ứng phó kịp thời đối với diễn biến phức tạp của dịch Covid-19, Quận 1 dần dần thu hẹp vùng đỏ, vùng cam và nới rộng vùng xanh trên bản đồ Covid. Không có sự thành công nào tự mang đến, mà nó chính là kết quả của sự đoàn kết của toàn thể Đảng bộ, chính quyền và Nhân dân Quận 1.

Cho đến ngày 01/10/2021, người dân dần dần được đi lại, thành phố bắt đầu “thức dậy”, bầu trời thành phố bắt đầu “ấm dần”, mọi người dần quay trở lại với những công việc của mình. Đây cũng là lúc những người giáo viên chúng tôi bắt tay vào cuộc

chiến chống dịch mới, vừa dạy học vừa phòng, chống dịch Covid-19 với hình thức mới, đó là dạy học trực tuyến. Cũng như trong thư gửi học sinh ngày khai giảng năm học 2020 - 2021 của đồng chí Tổng Bí thư Nguyễn Nguyễn Phú Trọng với tinh thần: “Tạm dừng đến trường, không dừng việc học”, thầy trò chúng tôi bắt đầu một năm học mới, năm học 2021 - 2022 vô cùng đặc biệt. Với hình thức trực tuyến, cả thầy, trò và phụ huynh đều lúng túng và gặp rất nhiều khó khăn. Từ thiếu thiết bị học trực tuyến, thiếu đường truyền mạng, thiếu sách tập, viết cho đến thiếu những kỹ năng cơ bản để thao tác trong quá trình học. Với sự hỗ trợ của phụ huynh và nỗ lực của học sinh, cuối cùng tất cả học sinh của lớp tôi được tham gia học trực tuyến. Có vẻ như các con lại rất thích thú trải nghiệm với hình thức học mới. Mỗi ngày các con đều dậy sớm và hào hứng được vào lớp học.

Thầy và trò chúng tôi đã vượt qua một học kỳ học trực tuyến vô cùng thành công và hạnh phúc. Ngày được quay lại trường học trực tiếp là ngày mà người làm thầy giáo như tôi chờ đợi nhất, chờ để trực tiếp được gặp học sinh thân yêu, chờ mọi thứ được trở nên bình thường (không còn dịch Covid-19).

Tôi sinh ra không phải ở Thành phố Hồ Chí Minh, nhưng tôi được lớn lên ở thành phố Anh hùng, với những con người nhân hậu, nghĩa tình. Và càng thấm thía hơn sau khi thành phố trải qua cơn đại dịch được xem là khủng khiếp nhất từ trước đến nay. Tôi lại được may mắn làm việc tại Quận 1, được may mắn làm việc cùng với những người giàu lòng nhân ái, tràn đầy tinh thần nhiệt huyết. Nếu mỗi ngày tôi không được làm việc chung với những người như vậy thì có lẽ cũng sẽ không có tôi như bây giờ. Và điều tôi nhận thấy được nữa là tinh thần đoàn kết của toàn thể chính quyền và Nhân dân Quận 1 trong công tác phòng, chống dịch Covid-19. Bản thân tôi đã gắn bó với Quận 1 đúng 20 năm và sau cơn đại dịch này tôi lại càng thêm yêu Quận 1, yêu những con người nhân hậu, nghĩa tình và đoàn kết, yêu từng góc phố, con đường, hàng cây... Tôi tự hứa với bản thân rằng tôi sẽ không ngừng học tập và rèn luyện để đóng góp một phần sức lực của mình vào sự phát triển của Quận 1. Và tôi cũng luôn tin tưởng rằng sau đại dịch Covid-19, dù tình hình kinh tế của Quận 1 còn đang phải đối diện bao nhiêu khó khăn do hậu quả của dịch Covid-19 để lại, nhưng Quận 1 thân yêu của tôi sẽ phát triển mạnh mẽ hơn nữa. Xứng đáng là quận “AN TOÀN - VĂN MINH - PHÁT TRIỂN - NGHĨA TÌNH”.

SỨC MẠNH TO LỚN CHIẾN THẮNG ĐẠI DỊCH COVID-19

Họ và tên: PHẠM XUÂN KHÁNH

Email: phamxuankhanh1@gmail.com

Đơn vị: Đảng ủy Phường Tân Định, Quận 1

Địa chỉ: 227 Trần Quang Khải, phường Tân Định, Quận 1

Năm 2021 là năm Thành phố Hồ Chí Minh nói riêng, cả nước nói chung chịu ảnh hưởng nặng nề của đại dịch Covid-19. Nhớ lại khoảng thời gian chống dịch cam go, khốc liệt trên địa bàn thành phố, trong mỗi chúng ta chắc hẳn sẽ không bao giờ quên được những khó khăn, gian khổ, hiểm nguy của mỗi cán bộ, chiến sĩ, lực lượng tuyến đầu và nhân dân ngày đêm căng mình chống dịch.

Thời điểm giữa tháng 7 năm 2021, thông tin về tình hình ca nhiễm Covid-19 ở nước ta và Thành phố Hồ Chí Minh hàng ngày có xu hướng tăng cao, điều này đã khiến không ít người dân, thậm chí có cán bộ, đảng viên quan ngại, lo lắng trước các giải pháp phòng, chống dịch bệnh do Đảng, Nhà nước, Đảng bộ, chính quyền thành phố đang triển khai. Tuy nhiên, giải pháp nào cũng sẽ không đạt hiệu quả cao nếu trách nhiệm của mỗi người dân, mỗi cán bộ, đảng viên, đoàn viên, hội viên không kể vai, sát cánh, đoàn kết, đồng lòng cùng các lực lượng trên mặt trận chống dịch. Thực tế ở một số địa phương cho thấy, có trường hợp người dân đã có những phản ứng không hay, có lúc đi ngược lại khuyến cáo của các cơ quan chức năng, làm cho công tác phòng, chống dịch bệnh càng thêm khó khăn; một số người dân tỏ ra hoang mang, lo lắng, đổ xô đi chợ, siêu thị để mua đồ dùng, thực phẩm tích trữ.

Riêng tại Thành phố Hồ Chí Minh, lãnh đạo Bộ Y tế thời điểm đó cho biết: *"Nguyên tắc chống dịch đang được triển khai là phát hiện sớm, cách ly, khoanh vùng, dập dịch, trong đó phát hiện sớm ca bệnh là rất quan trọng để phục vụ công tác truy vết. Hiện nay, thành phố đang đi đúng hướng, Bộ Y tế đang chỉ đạo Sở Y tế thành phố*

tổ chức xét nghiệm những điểm nóng về số ca bệnh ở các vùng nguy cơ rất cao, nguy cơ cao từ 3 đến 5 ngày một lần nhằm phát hiện ca bệnh sớm nhất có thể. Số ca tăng lên trong thời gian qua cho thấy giải pháp khoanh vùng, xử lý dịch đang triển khai hiệu quả”. Theo nhận định của lãnh đạo Bộ Y tế, số lượng ca nhiễm tăng hàng ngày có thể tác động về mặt tâm lý, tạo mối lo ngại cho người dân. Bên cạnh đó, một số thông tin không chính thống trên mạng xã hội cho rằng thành phố có rất nhiều bệnh nhân nặng, tử vong cao, người dân phải tích trữ thực phẩm,... cũng gây ảnh hưởng không nhỏ. Bộ Y tế khuyến cáo người dân không nên hoang mang trước những tin đồn không chính xác, mà cần tỉnh táo, tin tưởng vào hoạt động chống dịch. “Chúng tôi đang chủ động trong mọi phương án chống dịch từ xét nghiệm, sàng lọc đến thu dung điều trị,... Người dân cần thấu hiểu, tuân thủ các quy định và chung tay với chính quyền thành phố để cùng nhau vượt qua đợt dịch này”.

Trước nhiều khó khăn, thách thức trong công tác phòng, chống dịch, dưới sự lãnh đạo, chỉ đạo của Đảng, Nhà nước, sự vào cuộc của cả hệ thống chính trị thành phố, quận, phường, sự phối hợp của các ngành và đặc biệt là sức mạnh đoàn kết, đồng lòng, chung sức của toàn thể nhân dân với quyết tâm chính trị cao, đã hành động quyết liệt “chống dịch như chống giặc”, nên bước đầu đã đạt được những kết quả rất quan trọng, vừa cơ bản kiểm soát được dịch bệnh, vừa thực hiện được các nhiệm vụ phát triển kinh tế - xã hội, chăm lo tốt đời sống nhân dân trên địa bàn.

Thời điểm cam go đó, cấp ủy, chính quyền, Mặt trận Tổ quốc và các tổ chức chính trị - xã hội phường Cầu Ông Lãnh đã luôn trân trọng ghi nhận và đánh giá cao tinh thần trách nhiệm của đông đảo nhân dân và các lực lượng; đồng thời luôn khích lệ, động viên mỗi người dân, mỗi cán bộ, đảng viên, đoàn viên, hội viên tiếp tục phát huy hơn nữa trách nhiệm của mình, tạo nên sức mạnh tổng hợp cùng các lực lượng chiến thắng đại dịch Covid-19. Chủ động, tăng

cường hơn nữa việc nắm bắt tình hình nhân dân, tuyên truyền nâng cao nhận thức, để mỗi người dân an tâm, thấu hiểu, chia sẻ và có nhiều biện pháp thiết thực, hiệu quả, cùng chung tay phòng, chống dịch bệnh. Giữ vững “*vùng xanh - vùng chưa có ca nhiễm*”, tập trung kiểm soát, kéo giảm và ngăn chặn số ca nhiễm trong cộng đồng và các khu phong tỏa.

Tình hình trên địa bàn phường, dịch bệnh vẫn đang tiếp tục diễn biến rất phức tạp, lây lan nhanh và rất nguy hiểm, khó lường. Từ ngày 21 tháng 6 năm 2021 đến ngày 17 tháng 7 năm 2021, tổng số ca nhiễm tại phường là 137 ca. Trong đó, Khu phố 3 có 126 ca nhiễm (chiếm 92% tổng số ca toàn phường). Nhiều trường hợp F1, F2 phải cách ly, một số khu vực dân cư, tuyến hẻm phải phong tỏa, toàn phường đang thực hiện nghiêm giãn cách xã hội theo Chỉ thị 16/CT-TTg của Thủ tướng Chính phủ. Trong suốt thời gian dài phòng, chống dịch bệnh, lực lượng ở tuyến đầu như ngành y tế, quân đội, công an, tổ covid cộng đồng, các tình nguyện viên,... đang phải dốc sức, ngày đêm đối mặt với khó khăn, nguy hiểm. Những hình ảnh người dân trong khu phong tỏa chăm sóc, hỗ trợ, nhắc nhở, động viên nhau; cán bộ, chiến sĩ, nhân viên y tế thực hiện nhiệm vụ tại các điểm chốt dưới lều bạt tạm thời trong thời tiết nắng gắt hay mưa gió, giông lốc; hình ảnh tấm lưng dò au, phỏng rộp do mặc đồ bảo hộ trong thời gian quá dài của nhân viên y tế; cả nước, người dân từ khắp mọi miền Tổ quốc đang hướng về thành phố và các tỉnh, thành phía Nam, đang ngày đêm đóng gói nông sản, thực phẩm, nhu yếu phẩm hỗ trợ bà con; hình ảnh Mặt trận Tổ quốc và các tổ chức chính trị - xã hội tức tốc chuẩn bị, phân phối các phần quà hỗ trợ, những suất ăn hàng ngày cho khu cách ly,... những hình ảnh bình dị đó đã làm lay động biết bao trái tim. Ngay lúc này, cần lắm sự ủng hộ, niềm tin, sự đồng lòng của Nhân dân, nhất là bình tĩnh, cảnh giác trước các thông tin xấu độc, nêu cao ý thức

trách nhiệm của mỗi người trong việc tự bảo vệ sức khỏe bản thân, gia đình, cộng đồng; thực hiện đầy đủ, đồng bộ các biện pháp do phường và ngành y tế khuyến cáo, bởi đó là nguồn động viên, chia sẻ, quan tâm, chung tay, cùng đồng hành trong công tác phòng, chống dịch của toàn xã hội.

Cả nước, thành phố, Quận 1, phường Cầu Ông Lãnh đã đoàn kết, ra sức phòng chống dịch bệnh Covid-19. Đảng bộ, chính quyền, Mặt trận Tổ quốc và các tổ chức chính trị - xã hội phường đã kêu gọi toàn thể nhân dân, cán bộ, đảng viên, đoàn viên, hội viên phát huy mạnh mẽ tinh thần đoàn kết, trách nhiệm, quyết tâm, đồng lòng, tương thân tương ái; tuyệt đối tin tưởng vào những chủ trương, giải pháp mà Đảng, Nhà nước, các ngành, các cấp đang triển khai; có nhiều hành động đẹp, thiết thực, ý nghĩa hơn nữa trong cuộc chiến đấu đầy cam go để đẩy lùi dịch bệnh.

Với ý chí quyết tâm và trách nhiệm của mỗi cán bộ, chiến sĩ, lực lượng tuyến đầu và mỗi người dân chính là sức mạnh to lớn đã giúp chúng ta chiến thắng đại dịch Covid-19, đem lại cuộc sống bình thường mới đến với Nhân dân kể từ ngày 01 tháng 10 năm 2021./.

CHIẾN ĐẤU VỚI ĐẠI DỊCH COVID-19

Họ và tên: **VÔ NGUYỄN PHƯƠNG DUY**

Nghề nghiệp: Nhân viên UBND Phường Cô Giang; Email: VoDuy2000@gmail.com

Đơn vị: Đảng bộ Phường Cô Giang

Địa chỉ: 59 Hồ Hào Hân, phường Cô Giang, Quận 1

Trong hoàn cảnh bình thường, 05 tháng các bạn sẽ thấy không quá dài. Nhưng đối với tôi và thành phố của tôi, 5 tháng chúng tôi cùng gồng mình chiến đấu trải qua tróc vảy với dịch Covid-19 thì nó thật sự rất dài.

Khi nhắc đến đại dịch, không riêng gì tôi, ai trong chúng ta cũng có những câu chuyện nói về giai đoạn đầy căng thẳng ấy. Những câu chuyện về tình người cao đẹp, nhưng ai trong chúng tôi cũng không thể quên được hình ảnh đau thương mất mát, những giọt nước mắt âm dương cách biệt, nỗi đau tột cùng khi mất đi người thân mà không lời từ biệt của nhiều gia đình.

Khi thành phố thực hiện Chỉ thị 15 của Chính phủ, tôi được nghỉ học để thực hiện giãn cách xã hội. Thời gian đó, tôi và đám bạn xem hộp thoại Messenger như là “hội bàn đào” để nói chuyện với nhau. Chúng tôi vui lắm, nhưng được thời gian đầu, sau đó là chuỗi ngày dài ở nhà ngao ngán, thèm được ra đường, thèm đi học để gặp nhau, thèm được dạo quanh ngắm nhìn đường phố. Chúng tôi nhớ về những ngày ăn vặt khắp nơi, lướt khắp các con đường đẹp của thành phố. Còn đâu những ngày đi nhà thờ Đức Bà uống cà phê bột buổi sáng, dạo đêm phố đi bộ Nguyễn Huệ, Quận 1, len lỏi những con hẻm ẩm thực của thành phố ăn những quán nổi tiếng mà cư dân mạng truyền tai nhau. Tôi và đám bạn chỉ mong thành phố mau mau hết giãn cách để được đi ra ngoài cho thoải mái. Nhưng không như những gì chúng tôi nghĩ, tình hình dịch càng lúc càng căng thẳng hơn, chúng tôi đều là sinh viên năm cuối, nếu cứ giãn cách kéo dài hàng tháng thì tình hình đi thực tập sẽ rất khó khăn. Lúc đó, tôi lo lắng hơn là vui khi được nghỉ ở nhà.

Những ngày tiếp theo, số ca nhiễm tăng cao và nhanh đến mức đáng sợ. Lúc này, thì tôi cũng lo sợ hơn nữa và thương mảnh đất này hơn. Thành phố của tôi bệnh rồi! Nhiều bệnh viện đã chiến được lập ra; trường học biến thành các khu cách ly; công nhân nghỉ việc kéo dài; rồi ngày càng nhiều chốt chặn, giãn phong tỏa giãn đầy những con hẻm và những tòa nhà. Các lực lượng công an, quân đội, y bác sĩ, cán bộ công chức, thầy cô giáo, đoàn viên thanh niên xung phong tuyến đầu chống dịch. Các bạn tôi và nhiều người dân cũng tình nguyện đi chống dịch.

Lúc đó, vì tình hình sức khỏe và gia đình không cho phép nên tôi không được tham gia đi tình nguyện với mọi người, tôi bắt rút lắm, ở nhà cứ theo dõi suốt tình hình diễn biến xem như thế nào, trong lòng cứ thấy tiếc nuối vì ở thời tuổi trẻ mà không được đóng góp, giúp đỡ được khi đất nước khó khăn; nhìn bạn bè mình đi chống dịch giúp đỡ được nhiều người mà trong lòng tôi thấy mình vô dụng, ở nhà mà lòng ngóng nơi tuyến đầu.

Rồi đỉnh điểm của dịch là tháng 7, tháng 8, cả thành phố tiếp tục thực hiện Chỉ thị 16. Người dân không được phép ra đường, các chốt siết chặt hơn nữa, kiểm soát nghiêm hơn để nhanh chóng đẩy lùi dịch bệnh. Ngồi trong nhà, nghe tiếng xe cứu thương hú còi mà lòng tôi xót xa. Mỗi ngày thức dậy, lại nghe tin “ông Tư, bà Tám ở đầu ngõ hôm qua bị đưa đi cách ly”, rồi “Nguyên gia đình chú Năm đều nhiễm hết rồi,

người ta đưa đi trong đêm rồi”. Thành phố của tôi phải chịu đau đớn vì con virus này đến khi nào?

Tôi lại thấy mình may mắn hơn, khi sinh ra và lớn lên ở ngoại thành, những ngày này tôi mới hiểu thế nào là tình làng nghĩa xóm.

Ở đây, người ta trồng được rau và nuôi gà vịt để trong nhà có ăn. Mùa dịch này, bà con xóm tôi chia nhau từng cọng rau, vài cái trứng, con gà chia đôi cho hai nhà, thậm chí ai có heo thì làm thịt để chia nhau khi mà thực phẩm cạn kiệt. Vào thời điểm mà tiền bạc không còn quan trọng với nhau nữa, chỉ còn lại những thứ quý giá như bó rau, vài con cá, vài ký gạo thì tôi thấy ấm lòng lắm. Cả xóm tôi vì vài gia đình bị nhiễm mà bị kiểm soát nghiêm ngặt, chốt chặn hết tất cả các con đường, ra trước sân nhà thôi cũng đã bị nhắc nhở, hàng xóm nói chuyện với nhau chỉ dám đứng ý ới với nhau qua cửa rào cho đỡ buồn. Rồi các chợ đã chiến được lập ra, người dân được đi chợ mỗi tuần một lần. Tôi nhớ lúc đó, ông bà tôi nói “Sao cái dịch này nó giống về thời bao cấp ngày xưa của ông bà quá, nào là phiếu đi chợ, phiếu mua lương thực”.

Chưa đầy một tháng, số ca nhiễm vượt hơn 100.000, đến cuối tháng 10 thì ghi nhận hơn 400.000 ca nhiễm, hơn 16.000 nạn nhân tử vong vì Covid. Tôi chưa từng nghĩ có ngày, chúng ta phải sử dụng giấy thùng carton để làm quan tài và chứa thi hài các nạn nhân trong các container âm độ để chôn đi thiếu. Cảnh tang thương đau lòng đó, người dân Thành phố Hồ Chí Minh và cả Việt Nam chúng ta không thể nào quên được. Lúc đó, tôi tưởng chừng như chúng ta sẽ không thể chống chọi nổi vì thật sự mọi thứ đã quá tải, y bác sĩ kiệt sức, nhiều bác sĩ, y tá tình nguyện viên hy sinh nơi tuyến đầu, nhưng những con số đau thương vẫn tăng. Lòng tôi lo lắng mà cảm thấy vô vọng cùng đau thương, khi lực lượng và nguồn lực của chúng ta đang dần kiệt sức, rồi chúng ta sẽ chiến đấu đến bao giờ đây, thành phố của tôi phải chịu đau đớn đến bao giờ đây.

Nhưng ở đâu có sự đồng lòng cùng đoàn kết, thì ở đó sẽ có thành công và thắng lợi. Với đường lối và sự chỉ đạo đúng đắn của Đảng, Ban Chỉ đạo Quốc gia Phòng, chống dịch bệnh Covid-19, các ngành, các cấp, các địa phương, cả hệ thống chính trị đã đoàn kết, cùng với sự chấp hành nghiêm chỉnh, thực hiện tốt các chỉ đạo của các cấp; với sự quan tâm, chỉ đạo điều hành quyết liệt, sát sao và kịp thời của Nhà nước, Chính phủ, cả nước đều đồng lòng hướng về Thành phố Hồ Chí Minh. Mỗi địa phương, tổ chức, cá nhân đều chung tay có những cách làm sáng tạo, phù hợp với

thực tế để nỗ lực cùng nhau vượt qua và quyết tâm chiến thắng đại dịch. Thời điểm đó, tôi tiếp tục được chứng kiến một Việt Nam đồng sức hướng về Thành phố Hồ Chí Minh, cả dân tộc cùng giúp đỡ nhau đứng dậy, từ trẻ con đến người già đều chung tay, một lần nữa cùng đồng lòng tạo nên bức tranh chiến đấu với đại dịch đầy nhân văn chưa từng thấy, sự đoàn kết ấy thể hiện rất rõ từ những việc nhỏ, mọi người dân đoàn kết phối hợp nhịp nhàng giữa các cấp cùng với Nhà nước để xông pha vào tâm bão đại dịch, ra quân quyết giành thắng lợi. Trận đấu ấy, thể hiện rất rõ qua từng hình ảnh của các lực lượng rất đáng tự hào của các y bác sĩ, y tá, tình nguyện viên, quân đội của miền Bắc cùng nhau chi viện cho thành phố. Những ngày tháng ấy, chúng ta ai cũng thấy những siêu anh hùng đã xông pha ra trận quyết đấu để chữa lành cho thành phố với những hình ảnh đẹp. Sự hy sinh ấy đã thể hiện rất rõ khi mà tôi theo dõi trên báo đài, nhưng càng thấm thía hơn khi mà đại dịch qua rồi, mọi thứ trở lại bình thường mới, tôi cũng hoàn thành 4 bốn năm đại học và đi làm, thì một lần nữa, được trực tiếp nghe lại những con người đã từng là tình nguyện viên chống dịch kể lại, khiến tôi không khỏi tự hào, xúc động kèm ganh tị vì mình không có cơ hội tham gia cùng góp công cho đất nước, giúp đỡ thành phố của mình.

Các anh chị tại phường Cô Giang, Quận 1 nơi tôi mới về làm việc, đã kể cho tôi rất nhiều về những ngày tháng chống dịch, đọng lại trong tôi quá nhiều cảm xúc và niềm tự hào. Càng tự hào hơn vì tôi sinh ra là người Việt Nam và hành diện với bạn bè thế giới là Việt Nam tôi có truyền thống đoàn kết dân tộc cao cả nên mới vượt qua được mọi khó khăn, vượt qua được trận Đại dịch Covid-19 đáng sợ.

“HỒI SINH”

Họ và tên: BUI THI THU NGIA

Nghề nghiệp: Giáo viên

Đơn vị: Trường Tiểu học Nguyễn Huệ

Địa chỉ: 93-95A Lê Thị Riêng, phường Bến Thành, Quận 1

Trời Sài Gòn mấy hôm nay se se lạnh, cái lạnh của những ngày cuối năm 2022, khép lại một năm với nhiều cung bậc cảm xúc trong mỗi con người.

Tôi chợt nhớ lại khoảng thời gian một năm trước, khi nhắc lại chắc hẳn không ít người ngậm ngùi đau buồn nhớ lại thời khắc ấy.

Lần đầu tiên, tôi được chứng kiến cảnh đường phố vắng lặng như tờ, các cửa tiệm, hàng quán đều đóng cửa, trên mọi ngã đường chỉ còn các chiến sĩ công an làm nhiệm vụ, tiếng còi hú của những xe cứu thương liên tục vang lên. Mỗi lần, tôi nghe tiếng xe cứu thương vang vang đầu đó, lòng tôi thất lại và ngầm hiểu rằng: “Lại có một ca nhiễm Covid-19 trở nặng”. Trên các trang mạng, tờ báo, đài truyền hình, bản tin luôn cập nhật nhanh số liệu người nhiễm bệnh, người chết do Covid-19. Những con số ấy mỗi ngày tăng lên một cách chóng mặt.

Vào thời khắc ấy, tâm trạng của những người trẻ tuổi chúng tôi cũng phải lo lắng, suy nghĩ cho sức khỏe của bản thân, sức khỏe của gia đình, lo lắng về công việc làm sẽ như thế nào, thu nhập ra sao, lo lắng về đời sống sắp tới, lương thực thực phẩm cho cả nhà, vật dụng sinh hoạt,... Bao nhiêu câu hỏi ấy đã làm không ít người căng thẳng, mệt mỏi, thậm chí là trầm cảm khi thực hiện Chỉ thị 16.

Ấy vậy mà, nhờ có sự chỉ đạo và hướng dẫn cụ thể của các cấp chính quyền không để người dân nào ở lại phía sau, lần đầu tiên tôi cảm nhận được tinh thần tương thân, tương ái rõ nhất của dân tộc ta, thấy được hình ảnh “Bộ đội Cụ Hồ đi chợ giúp dân”, lương thực thực phẩm được trao tặng cho người dân thành phố từ khắp mọi miền Tổ quốc gửi về. Đối với những hộ dân trong khu vực rào chắn thì chia sẻ cho nhau từng bao đường, kí gạo, cộng hành,... thể hiện được tình làng nghĩa xóm.

Các cơ quan, xí nghiệp thường xuyên đưa ra các hoạt động giúp đỡ người lao động khó khăn hoặc những hộ nhiễm Covid-19 thực hiện cách ly một cách kịp thời và thiết thực. Ngôi trường tôi đang công tác - Trường Tiểu học Nguyễn Huệ Quận 1 vào giai đoạn đó cũng luôn có những phần quà thiết thực gửi đến công đoàn viên, những phần quà nhỏ lúc này thật ý nghĩa, ấm lòng biết bao.

Tranh vẽ “Bộ đội Cụ Hồ giúp dân”

Tranh vẽ "Các chiến sĩ áo trắng trong mùa dịch"

Cơn đại dịch qua đi nhờ vào sự chỉ đạo sâu sát của lãnh đạo các cấp, sự đồng lòng quyết tâm chống dịch của người dân, sự hy sinh thầm lặng của các chiến sĩ áo trắng. Những chiến sĩ ấy đã phải xa gia đình, xa người thân, xa vợ, xa con, thậm chí có vài bác sĩ có vợ mới sanh cũng chưa được gặp vợ con lần nào, có người thân mất cũng không về được,... Tuy đây là mặt trận không có tiếng súng nhưng các chiến sĩ áo trắng bị áp lực rất cao. Áp lực khi đứng trước quá nhiều bệnh nhân, họ lần lượt ra đi mà mình không thể giúp được gì.

Hình ảnh các bác sĩ ngã đi trong bộ đồ bảo hộ khi làm việc quá sức, hình ảnh các chiến sĩ luân phiên ngủ, lấy lại sức để tiếp tục chiến đấu với đại dịch... Tất cả hình ảnh ấy được ghi lại qua nhiều nét vẽ của các họa sĩ thật xúc động làm sao, tinh thần vì dân quên mình thật đáng biểu dương. Trong giai đoạn dịch bệnh căng thẳng, tôi đã thấy Nhà nước ta tạo điều kiện cho người dân được tiêm đầy đủ vắc-xin nhằm đảm bảo sức khỏe người dân tốt hơn, giảm những hoang mang lo lắng trong Nhân dân.

Trong giai đoạn bình thường mới, tôi vui sướng khi được trở lại với công việc trước đây, gặp lại đồng nghiệp, bạn bè, các em học sinh được đến trường sau bao ngày thực hiện giãn cách. Khó khăn này vừa qua khó khăn khác lại đến, khi đại dịch đi qua nhiều gia đình mất đi người thân, con mất cha, con mất mẹ, thậm chí có em mất cả cha lẫn mẹ. Người lớn như chúng tôi cũng rất đau buồn khi có người thân mất vì Covid-19. Ấy vậy mà, các em tuổi nhỏ như thế đã phải chịu những đau thương, mất mát khi không còn người thân bên cạnh, không còn ai quan tâm, lo lắng, chăm sóc, yêu thương. Nghĩ tới đây thôi, lòng tôi quặn thắt "Các em sẽ buồn đến nhường nào!". Khi được nghe triển khai mỗi đơn vị, địa phương thống kê và có hướng giúp đỡ cho những em mất cả cha lẫn mẹ trong đợt Covid-19, đảm bảo đời sống và học đến năm

18 tuổi, tôi đã thấy được sự quan tâm sâu sát của các cấp lãnh đạo đến thế hệ mai sau - những mầm non của đất nước; ắt hẳn ba mẹ các em ở nơi xa ấy cũng thấm cảm ơn sự quan tâm giúp đỡ con của họ.

Những ngày đầu trở lại với công việc trên khắp các nẻo đường tôi đi qua, hàng quán của tiệm vẫn đóng cửa, bên ngoài còn dòng chữ cho thuê, nghỉ bán,... ngay cả ngôi chợ Bến Thành, nơi sầm uất trước kia cũng chỉ có vài sạp bán hàng, khách đến tham quan và mua sắm tại chợ giảm đi rất nhiều. Qua những hình ảnh đó, tôi có thể hiểu rằng cơn đại dịch này kéo dài đã làm nền kinh tế trong nước, kinh tế của cá nhân gặp nhiều khó khăn.

Như hiểu được sự khó khăn về kinh tế của Nhân dân, Nhà nước đã gởi đến từng đối tượng người dân một số tiền nhỏ để phần nào ổn định đời sống sau dịch bệnh; tuy số tiền mỗi người được hỗ trợ không nhiều nhưng phần nào giúp họ vượt qua khó khăn trước mắt, và điều này cũng thể hiện Nhà nước luôn quan tâm đến đời sống nhân dân, đặt lợi ích của Nhân dân lên hàng đầu.

Sau những ngày gian khổ ấy, đường phố giờ đây lại nhộn nhịp người qua lại, dọc các con phố trang trí đón Noel chào đón năm mới, các hàng quán, cửa tiệm quay lại hoạt động, các em nhỏ tiếp tục đến trường, người dân tiếp tục lao động, các ngành nghề hoạt động trở lại. Đặc biệt, khách du lịch lại lựa chọn Việt Nam làm điểm đến tin cậy.

Thành phố Hồ Chí Minh đang dần hồi sinh sau đại dịch

Mặc dù, nền kinh tế nước nhà chưa thật sự phát triển mạnh mẽ nhưng nó đang dần hồi phục sau đại dịch vừa qua. Tôi tin rằng với sự nỗ lực của toàn dân tộc thì nền kinh tế nước nhà sẽ hồi phục. Đất nước Việt Nam ta nói chung, Thành phố Hồ Chí Minh và Quận 1 nói riêng sẽ “hồi sinh”, hoàn thành nhiều công trình lớn và vươn mình đến tầm cao mới.

Một lần nữa cảm ơn ban lãnh đạo các cấp, những người âm thầm phía sau, những tình nguyện viên, những bác sĩ, những điều dưỡng, những nhân viên y tế ngày đêm túc trực. Chân thành cảm ơn ban tổ chức cuộc thi đã cho tôi cơ hội viết ra bài viết này.

Trân trọng và cảm mến!

TINH THẦN TƯƠNG ÁI

Họ và tên: **NGUYỄN THỊ PHỤNG KIỀU**

Nghề nghiệp: *Giáo viên*

Đơn vị: *Trường Mầm non Tân Định*

Địa chỉ: *25/29 Bis Nguyễn Phi Khanh, phường Tân Định, Quận 1*

Dịch bệnh Covid-19, một đại dịch nguy hiểm với tốc độ lây lan nhanh trên toàn cầu, diễn biến phức tạp, khó lường mà tôi vẫn nhớ mãi đến tận bây giờ. Dịch bệnh đã gây thiệt hại cả về thể xác lẫn tinh thần, mọi người dân luôn trong tình trạng lo lắng, sợ hãi. Ngay từ khi dịch Covid-19 bùng phát và lan rộng, đất nước ta đã phát huy sức mạnh toàn dân cùng tham gia phòng, chống dịch với những việc làm ý nghĩa, thiết thực, nhân đạo, những hành động cao quý của người con của đất nước, sự hy sinh nhưng đầy tinh thần lạc quan của các cá nhân, tập thể tuyến đầu phòng, chống dịch.

Tôi nhớ nhất những ngày đầu chống dịch Covid-19, tuổi trẻ Việt Nam đã thể hiện tinh thần xung kích tình nguyện bằng nhiều hoạt động, việc làm chung tay cùng cộng đồng đẩy lùi dịch bệnh. Với khẩu hiệu “Đâu cần thanh niên có, việc gì khó có thanh niên”, các thanh niên tình nguyện đã và đang tích cực cùng với các lực lượng chức năng tích cực triển khai các hoạt động phòng, chống dịch Covid-19. Những công việc luôn đi đầu trước thách thức thời đại như lấy mẫu xét nghiệm, chăm sóc những người đã nhiễm Covid-19 tại các bệnh viện thu dung, đi chợ giúp dân trong thời gian giãn cách toàn xã hội, nhập đủ liều tiêm vắc-xin, phát tờ truyền truyền các biện pháp phòng chống Covid -19 theo quy định thực hiện 5K, hỗ trợ người dân tại địa phương nhu yếu phẩm, thực phẩm, vật tư y tế,...

Khi xuất hiện ca dương tính với Sars-cov-2, với tinh thần xung kích tình nguyện, vào từng ngõ nhỏ, gõ cửa từng nhà dân, không chỉ các bạn thanh niên tình nguyện viên mà tất cả các lực lượng, các thành phần xã hội, mọi người dân không phân biệt tuổi tác, ngành nghề, chức vụ, tất cả đều chung sức, đồng lòng, vừa tích cực khai thác mạng xã hội tuyên truyền, nắm chắc tình hình dư luận và định hướng thông tin trong

thanh thiếu niên và Nhân dân. Trong đó, tập trung sử dụng các phương tiện truyền thông, mạng xã hội, thường xuyên cập nhật, chia sẻ, đăng tải kịp thời, chính xác các tin, bài về tình hình diễn biến của dịch Covid-19, vừa tình nguyện trực tiếp tham gia các hoạt động nhằm góp phần ngăn chặn và đẩy lùi dịch bệnh Covid-19 đã và đang lan tràn một cách rất nhanh và nguy hiểm.

Không những thế, các đội thanh niên tình nguyện hỗ trợ Nhân dân khai báo y tế. Theo đó, các đoàn viên, thanh niên tình nguyện đã vào từng hàng quán trên địa bàn để gặp từng người dân hướng dẫn khai báo y tế, đến tại các khu chợ, các con hẻm để phục vụ công tác hỗ trợ test nhanh Covid-19 nhằm phát hiện kịp thời những trường hợp nghi nhiễm hay nhiễm Covid-19, tạm thời tách họ ra khỏi cộng đồng và hỗ trợ điều trị.

Các mô hình “ATM gạo”, “ATM oxy”, “ATM sách”... đã “viết lại” khái niệm về ATM, vốn được biết đến như loại máy giao dịch tự động, trở thành mô hình tương trợ, lan tỏa tình yêu thương, san sẻ, đùm bọc những cảnh đời khó khăn trong mùa dịch, khơi dậy và tiếp nối truyền thống tương thân, tương ái từ ngàn đời của dân tộc Việt Nam. Khi người dân cần gạo, cần oxy, cần sách, các cơ sở điều trị Covid-19 cần thêm người để hỗ trợ công tác chăm sóc bệnh nhân... Cùng với chính quyền, các doanh nghiệp, tổ chức, cá nhân có tấm lòng nhân ái đã tự động kết nối cùng nhau, làm tất cả để cùng nhau bảo vệ sức khỏe, tính mạng của người dân, cùng vượt qua đại dịch.

Trên địa bàn Thành phố Hồ Chí Minh đã có nhiều nhóm thiện nguyện, cá nhân chủ động đứng ra vận động quyên góp hoặc tự đóng góp nguồn lực của mình để làm những sản phẩm giúp ngăn ngừa dịch bệnh trao tặng cho lực lượng đang làm nhiệm vụ ở tuyến đầu chống dịch; cũng như dành những phần quà giúp người nghèo, người lao động tự do vượt qua giai đoạn khó khăn của mùa dịch. Nhiều cá nhân, nhóm thiện nguyện tự bỏ tiền túi, cũng như vận động các cá nhân dành những suất cơm, ki gạo miễn phí trao tặng cho người nghèo trên tinh thần “lá lành đùm lá rách”. Đây là những tấm lòng, nghĩa cử cao đẹp rất đáng trân trọng.

Thông qua những hình thức khác nhau, các cơ quan chức năng đã kịp thời lan tỏa hình ảnh đẹp, cách làm hay, tinh thần, ý nghĩa, trách nhiệm của các tập thể, cá nhân là những tấm gương sáng trong phòng, chống dịch Covid-19 đến với cộng đồng. Đồng thời, vận động cán bộ, đoàn viên, thanh niên và Nhân dân tham gia ủng hộ, đóng góp kinh phí cho công tác phòng, chống dịch Covid-19 cũng như Quỹ vắc-xin phòng, chống Covid-19.

Những đóng góp dù nhỏ nhất trong lúc này cũng mang lại những giá trị vô cùng lớn lao. Trong lúc dịch bệnh Covid-19 đang bùng phát, xã hội đang dồn lực cho công tác phòng chống dịch thì sự cống hiến, đóng góp sức mình của các bạn đoàn viên

thanh niên, các anh chị tình nguyện viên, đoàn viên công đoàn, các y bác sĩ... và không thể thiếu đó là ý thức của người dân như tiếp thêm sức mạnh để mọi người có thêm niềm tin chiến thắng đại dịch, mong sao cho dịch bệnh qua nhanh để nhà được yên vui hạnh phúc và cuộc sống người dân trở lại bình thường. Bản thân tôi là một người giáo viên, tôi cũng đóng góp một phần trong công tác phòng chống dịch Covid-19 của đất nước. Tôi chấp hành thực hiện nghiêm túc các công văn, quy định mà chính quyền đưa xuống để cùng nhau đẩy lùi đại dịch cũng như đảm bảo sức khỏe cho tất cả mọi người. Tuyên truyền đến người dân, hàng xóm tại địa phương cách phòng chống đại dịch Covid-19 qua các phương tiện truyền thông, các trang mạng chính thống, cùng thực hiện tốt quy định 5K của Bộ Y tế. Bản thân tự giác thực hiện nghiêm túc quy định 5K của Bộ Y tế, tự cách ly tại gia đình sau khi đi hỗ trợ các điểm tiêm ngừa. Thời gian trẻ nghỉ dịch tại nhà do thành phố thực hiện giãn cách toàn xã hội phòng chống dịch Covid-19 lan rộng, tôi đã chủ động tuyên truyền đến phụ huynh học sinh tại nhóm lớp phụ trách những nội dung phòng chống dịch, phối hợp với phụ huynh hướng dẫn trẻ thực hành chăm sóc bản thân qua các video clip dạy kỹ năng sống phòng chống đại dịch (rửa tay, đeo khẩu trang,...). Tôi trực tiếp tham gia hỗ trợ tại địa phương, nhập liệu lấy mẫu Covid-19, trực điện thoại tại Trạm Y tế phường, tham gia điều phối để thuận tiện cho người dân thực hiện khai báo thông tin tiêm ngừa vắc-xin, nhập dữ liệu tiêm vắc-xin. Sau tất cả những việc làm, hành động thiết thực của toàn dân với tinh thần tương thân tương ái, giúp đỡ, chia sẻ trong hoạn nạn, đất nước ta đã thực sự kiểm soát được dịch bệnh Covid-19, quay lại cuộc sống tập nập, người dân có công ăn việc làm, học sinh được quay trở về trường học cùng với các khu vui chơi tập thể, các trung tâm mua sắm tiếp tục mở cửa phục vụ cho nhu cầu của toàn dân. Hiện tại, tôi vẫn còn thấy người dân vẫn đang thực hiện nghiêm đeo khẩu trang, rửa tay sát khuẩn tại những nơi đông người và khi tham gia giao thông. Đó là một điều đáng vui mừng cho mọi người vì sức khỏe bản thân, vì sức khỏe cộng đồng và vì một đất nước Việt Nam độc lập, tự do và hạnh phúc. Tôi tin chắc rằng, sức mạnh toàn dân và tinh thần tương thân tương ái, nghĩa cử cao đẹp của người dân Việt Nam sẽ đánh bại tất cả các dịch bệnh, các khó khăn mà đất nước đã và đang trải qua.

... PHÁT HUY SỨC MẠNH TOÀN DÂN

Họ và tên: BÙI TRUNG ĐÌNH

Nghề nghiệp: Giáo viên; Email: trungdinh@tvoqthcm.edu.vn

Đơn vị: Trường THCS Trần Văn Ch

Địa chỉ: 161B, Nguyễn Văn Thủ, phường Đa Kao, Quận 1

Chúng ta chuẩn bị đón một mùa Xuân nữa. Kể từ đại dịch Covid-19 bùng phát mạnh năm 2021, những mất mát, đau thương vẫn còn đọng lại trong mỗi người. Nhìn lại những gì đã qua, có thể nói đó là kỷ ức không thể nào quên, đến bây giờ đi giữa thành phố, nghe tiếng còi xe cứu thương, tôi vẫn còn dâng trào một niềm xúc động. Hình ảnh màu áo xanh, áo trắng của các y, bác sĩ và những chiến sĩ cùng toàn dân tộc trong mặt trận chiến đấu với một đối thủ mà chúng ta không nhìn thấy, nó vô hình nhưng vô cùng khốc liệt. Trải qua bao khó khăn của những ngày cả nước và Thành phố Hồ Chí Minh phải phong tỏa, phải cách ly,... những kết quả đạt được về công tác phòng, chống dịch bệnh của cả nước nói chung và Quận 1 nói riêng, một lần nữa chúng ta vô cùng tự hào về một truyền thống tốt đẹp của dân tộc, đó là “truyền thống đoàn kết”. Chủ tịch Hồ Chí Minh khẳng định đoàn kết là một truyền thống quý báu của dân tộc Việt Nam. Do đó, Người luôn kêu gọi mọi người, nhất là cán bộ phải luôn trân trọng truyền thống ấy và giữ gìn truyền thống tốt đẹp của dân tộc như giữ gìn “con người trong mắt mình”. Người nói: “Đoàn kết là một truyền thống cực kỳ quý báu của Đảng và của dân ta. Các đồng chí từ Trung ương đến các chi bộ cần phải giữ gìn sự đoàn kết nhất trí của Đảng như giữ gìn con người của mắt mình”.

Việt Nam đã từng trải qua nhiều cuộc chiến với mức độ, tính chất khác nhau. Nhưng từ cuối năm 2019, có một cuộc chiến mà cả thế giới chưa từng có kinh nghiệm chống chọi, nó không có tiếng súng nhưng lại rất nguy hiểm, đó là cuộc chiến chống Covid-19. Ngay từ khi xuất hiện ca bệnh đầu tiên (ngày 22/1/2020), Việt Nam đã xác định đây là một dịch bệnh nguy hiểm, có khả năng ảnh hưởng đến nhiều người, trên

phạm vi rộng nên cần phải nêu cao tinh thần: Chống dịch như chống giặc. Sự chủ động đó đã giúp cho Việt Nam đưa ra nhiều giải pháp hữu ích. Một trong những giải pháp đã mang lại hiệu quả cao là huy động sự tham gia của đông đảo nhân dân, phát huy sức mạnh toàn dân tộc trong công tác phòng, chống Covid-19.

Ngày 30/3/2020, Tổng Bí thư, Chủ tịch nước Nguyễn Phú Trọng ra lời kêu gọi: “Với tinh thần coi sức khỏe và tính mạng của con người là trên hết, tôi kêu gọi toàn thể đồng bào, đồng chí và chiến sĩ cả nước, đồng bào ta ở nước ngoài hãy đoàn kết một lòng, thống nhất ý chí và hành động, thực hiện quyết liệt, hiệu quả những chủ trương của Đảng và Nhà nước, sự chỉ đạo, điều hành của Chính phủ, Thủ tướng Chính phủ. Mỗi người dân là một chiến sĩ trên mặt trận phòng, chống dịch bệnh”. Lời kêu gọi giống như một lời hiệu triệu khơi dậy tinh thần đoàn kết của cả dân tộc trong công tác phòng, chống dịch.

Tại Quận 1, trước diễn biến phức tạp của đại dịch Covid-19, kế thừa truyền thống đại đoàn kết của dân tộc và hưởng ứng lời kêu gọi của Đảng, Chính phủ, hệ thống chính trị và Nhân dân lại cùng chung tay, đồng lòng chống dịch. Tất cả các cơ quan, đơn vị, tổ chức, cá nhân đều nhiệt tình, tích cực tham gia phòng, chống dịch. Quận 1 đã có 10 trạm y tế phường với đầy đủ nhân viên y tế, cơ sở thuốc, máy tạo oxy, trang thiết bị... Quận 1 thành lập thêm 8 trạm y tế lưu động chuyên chăm sóc phục vụ F0 tại nhà,...

Tại thời điểm đó, mọi người dân Quận 1 đều được tuyên truyền về chấp hành các quy định phòng chống dịch bệnh; đảm bảo công tác hỗ trợ an sinh cho người dân; tổ dân phố, khu phố có từng group (zalo), nếu người dân có khó khăn thì sẽ nhắn tin vào group, từ đó ban công tác mặt trận hỗ trợ kịp thời đến tận nhà cho người dân. Công tác xét nghiệm, tiêm vắc-xin thực hiện theo quy định, công tác chăm lo cho các lực lượng làm nhiệm vụ khu phố được đảm bảo.

Những ngày đỉnh dịch, nhiều người trong chúng ta không tránh khỏi hoang loạn, hoang mang, khi mỗi ngày những con số về người nhiễm bệnh, người tử vong không ngừng thay đổi theo chiều hướng tăng nhanh. Nhưng có gì đó từ trong nội

Bí thư Quận ủy Quận 1 Trần Kim Yến trao quà cho Ban điều hành Khu phố 4 phường Phạm Ngũ Lão ngày 02-9-2021

Cán bộ, hội viên, đoàn viên, thanh niên Quận 1 tiếp nhận, phân bố 30 tấn nhu yếu phẩm được người dân Nghệ An gửi tặng

lực của dân tộc, chúng ta đã không chán nản, không nhụt chí, chúng ta đã rất linh hoạt để cùng nhau vượt qua những khó khăn.

Đi đầu là lực lượng cán bộ, nhân viên ngành Y tế. Họ đã không kể ngày đêm tham gia xét nghiệm, sàng lọc, cứu chữa bệnh nhân bị mắc Covid-19. Mặc dù cũng có không ít nhân viên y tế bị nhiễm bệnh nhưng với tinh

thần “tất cả vì cộng đồng”, các y, bác sĩ trên tuyến đầu chống dịch đã nêu cao tinh thần đoàn kết, chia sẻ những khó khăn, vất vả trong các khu điều trị cách ly để hàng ngày, hàng giờ cứu chữa người bệnh. Đặc biệt, có nhiều sinh viên ngành y mặc dù chưa tốt nghiệp nhưng đã tình nguyện tham gia chống dịch tại địa phương cũng như xung phong đến những vùng dịch lớn để tăng cường cho các y, bác sĩ.

Lực lượng cán bộ các cấp, các ngành tại địa phương đã đồng sức, đồng lòng ngày đêm rà quét, khoanh vùng dập dịch tại các khu dân cư, đã có nhiều Tổ Covid cộng đồng với sự tham gia của nhiều cán bộ cơ sở như công an, dân phòng, mặt trận, phụ nữ, thanh niên... Nhiều doanh trại quân đội được trưng dụng làm cơ sở cách ly cho Nhân dân. Ở nhiều nơi đã hình thành các ATM đặc biệt như ATM gạo, ATM mì, ATM khẩu trang và các cửa hàng 0 đồng... Nhiều người dân, trong đó có cả giới văn, nghệ sĩ, cũng đã chung tay vận động quyên góp, phân phát đồ ăn, nhu yếu phẩm,... cho Nhân dân vùng dịch. Cùng vào lúc đó, nhiều bếp ăn từ thiện được mọc lên khắp nơi để lan tỏa tinh thần yêu thương, sẻ chia, những phần ăn được chuẩn bị cho các chiến sĩ ra mặt trận chống dịch mang theo niềm hy vọng nuôi dưỡng cơ thể - nuôi dưỡng tinh thần chiến đấu. Hiếm có một đất nước nào mà hễ có một cuộc chiến thì được sự đồng lòng và quyết tâm của người dân như Việt Nam vậy.

Một kết tinh cao đẹp nhất cho tinh thần đoàn kết của dân tộc Việt Nam trong cuộc chiến chống đại dịch là Quỹ vắc-xin. Quỹ được thành lập ngày 26/5/2021 để tiếp nhận, quản lý, sử dụng các nguồn tài trợ, hỗ trợ, đóng góp tự nguyện bằng tiền, vắc-xin của các tổ chức, cá nhân trong và ngoài nước và các nguồn vốn hợp pháp khác cho hoạt động mua, nhập khẩu vắc-xin, nghiên cứu, sản xuất vắc-xin trong nước và sử dụng vắc-xin phòng, chống Covid-19 cho Nhân dân. Quỹ vắc-xin đã nhanh chóng nhận được sự đồng tình, ủng hộ của đồng đảo nhân dân trong cả nước và kiều bào

Việt Nam ở nước ngoài, sự ủng hộ nhiệt tình, to lớn không chỉ của các cơ quan, đơn vị, doanh nghiệp, tập đoàn... mà còn của các tầng lớp nhân dân, trong đó có nhiều em nhỏ, nhiều cụ già, cán bộ hưu trí và đông đảo kiều bào ở nước ngoài.

Mùa xuân này, những ảnh hưởng của dịch Covid đến chúng ta vẫn còn và còn có những thách thức khác từ tình hình thế giới, nhưng với ý chí và những gì đã rút ra từ đại dịch, chúng ta đã an tâm hơn, đã biết quý trọng hơn những điều kiện hạnh phúc mà mình đang có, chúng ta có những cam kết với chính mình và cộng đồng về ý thức bảo vệ môi trường, quan tâm đến sức khỏe, tôn trọng thiên nhiên,... Quận 1 và thành phố đang đón chào một mùa xuân mới, với ước vọng thanh bình, phát triển. Là một quận trung tâm trong trung tâm, Quận 1 được ví như “trái tim” thành phố, vì vậy bên cạnh sự tự hào, sự tin yêu thì Quận 1 còn mang trong mình sứ mạng phải nỗ lực hoàn thành các mục tiêu phát triển kinh tế, văn hóa, xã hội xứng đáng là một quận đầu tàu, năng động, đóng góp cho sự phục hồi sau đại dịch của thành phố và cả nước. Với tinh thần đoàn kết và sự quyết tâm cùng với nền tảng là một quận năng động, sáng tạo, nghĩa tình, Quận 1 có cơ sở tin tưởng rằng Quận nhà sẽ hoàn thành xuất sắc các nhiệm vụ, mục tiêu kinh tế, văn hóa, xã hội trong năm và trong tương lai./.

Cột cờ Thủ Ngữ - biểu tượng của Quận 1 được nhiều người biết đến
(ảnh chụp năm 2022 trên báo Sài Gòn giải phóng)

HÃY YÊU SÀI GÒN KẾT XE!!!

Họ và tên: **NGUYỄN THIÊN ĐÔNG**

Nghề nghiệp: *Giáo viên*

Đơn vị: *Chi đoàn Trường THPT Lương Thế Vinh*

Địa chỉ: *131 Cô Bắc, phường Cô Giang, Quận 1*

Hôm nay tôi lại đi làm muộn trong một buổi sáng trời trong. Nén tiếng thở dài mà oán trách vớ vẩn cái đất thành phố nhiều người và xe, trách cả cái con đường một chiều bé tẹo (trong mắt tôi) và trách cả phận mình sao suốt ngày phải dậy sớm đi làm.

Cuộc đời quả có những lúc làm người ta hối hận rất nhanh, hối hận ngay một phút sau khi nói; làm người ta cười khi mới vừa bực, rồi làm người ta rôm rớm ngay sau cái nhoen miệng cười rất vội. Đôi lúc con người ta khờ khạo đến thế, nếu tay tôi đang không bận cầm lái chắc hẳn đã đưa lên che cái miệng hay phát ngôn mấy lời ngấu hửng, mặc cho vừa rồi tôi cũng chỉ vừa mới nghỉ trong đầu vậy thôi.

Phải rồi, có ai lại ngốc nghếch như tôi cơ chứ, thành phố mới tỉnh giấc “hôm nay” đây thôi mà, “hôm qua” nó vẫn say ngủ, vẫn chìm đắm trong một cơn ác mộng kinh hoàng mà từ thuở cha sanh mẹ đẻ người ta hiếm gặp hoặc cũng chẳng bao giờ gặp. Quý tha ma bất con Covid chết tiệt ấy đi, tới tận bây giờ, khi mà mọi thứ đã tạm lắng xuống (tôi nói thế bởi bản thân tự ý thức được nó vẫn còn ngoài kia, và nhìn tôi, chỉ là nó chán, mà người ta cũng không còn bận tâm đến nó quá nhiều như một trào lưu đã hết độ hot của giới trẻ bây giờ vậy), tôi vẫn hay rùng mình như kiểu có một cơn gió lạnh nào đó vụt qua sau mang tai.

Hơn một năm trước đó, chẳng phải khắp cái xứ vẫn quen gọi là đô thị loại một, thành phố hoa lệ không bao giờ ngủ đó hay sao, ấy vậy mà, nó đã ngủ, và quên đặt báo thức độ khoảng 150 ngày dài. Không xe cộ, không hàng quán, không giải trí,...

Người thành phố tập quen với việc thức dậy vào giữa trưa và ăn trưa khi trời đổ sang xế chiều. Đêm họ không ngủ được mà ngồi chong đèn nhìn ra ngoài mấy cái khung cửa nhỏ, may mắn thì không bị mấy dây trắng đỏ (cách ly) che tầm nhìn, để trông xem bất cứ cái gì chuyển động. Cái xóm trọ nhỏ của tôi cũng thu mình trong cái im lặng, bà chủ cứ cố kể mấy câu chuyện vui đọc được vớ vẩn đâu đó trên trang Facebook, để rồi ai nấy cũng cố cười, chả là vì cả ngày nay họ xem qua hết cả. Tôi nhớ cái cảnh ấy y hệt cái câu tôi đọc được trong sách của Thạch Lam hồi lâu lắm: *“chừng ấy người ngồi đó, chờ đợi một cái gì tươi sáng hơn...”*.

Mà đoạn ấy đã có thối thap gì so việc chúng tôi phải đối diện với bốn bức tường và chính bản thân mình. Tôi biết cũng không ít người giống mình, khi mà gia đình cách nơi căn phòng 18 mét vuông này chừng độ một giờ đi xe, vậy mà vẫn không thể về cho đỡ quanh quẩn quá. Bình thường chả mấy khi người ta lo chuyện ăn uống khi trong túi vẫn còn tiền, và đương nhiên cũng chẳng quá lo chuyện đi mua thêm giấy vệ sinh đâu, ấy vậy mà bây giờ thì lo tấ. Bởi khu chợ kế bên mà tôi hay trả giá nó đã vùng vằng “đóng cửa” (mà nghe đâu nhiều khu chợ khác cũng thế), tôi cũng chẳng đi khỏi phạm vi khu trọ của bản thân được, để mua thêm thứ gì! Nghe thì hèn hạ và ti tiện quá, nhưng tôi bảo thật, trong khi ngoài kia mấy chiến sĩ, bác sĩ cật lực làm việc cứu người hay mở rộng vùng xanh, thì tôi vẫn đang chưa biết sẽ ăn mười lăm quả trứng gà thế nào cho vẹn ba mươi ngày tới. Có đợt tôi cũng thấy có vài anh bộ đội tay xách nách mang mấy món nhu yếu phẩm cho bà con, nghe phong thanh thì đây là chiến dịch “đi chợ hộ” để mấy bà nội trợ khỏi trốn khỏi khu cách ly mà đi mua ít hành tỏi vì thương chống con ăn uống kham khổ quá. Tôi cũng muốn thử nhờ các anh giúp mua ít thịt rau gì đó để cải thiện cuộc sống dài ngày của mình, vậy mà thương, thương lắm, bởi những anh “bộ đội cụ Hồ ấy”, giờ lại làm “đầu trăm họ”, mà đã là “làm đầu” thì phải chịu cảnh đòi hỏi, khen chê, thậm chí la mắng cũng thường lắm, nghĩ vậy, tôi cũng không thôi làm bận bịu thêm các anh khi bản thân vẫn tạm gọi là ổn.

Thành phố Hồ Chí Minh của tôi bây giờ lạ lắm, người ta nghe tiếng còi xe thì ít (thật ra cũng chẳng có) mà nghe thấy tiếng hú của xe cứu thương thì nhiều, nghe nhiều thì ngán ngẫm, mà không chỉ ngán ngẫm mà còn là lo sợ, là ám ảnh lắm. Tôi cảm giác như nó liên tục không dừng, đông cũng có, tây cũng có, trước sau đều có cả, mỗi lần nghe thấy âm thanh ấy, tôi đều lặng lại rất lâu, trong đầu cũng mơ hồ cầu mong một điều gì đó không rõ nhưng hình như là “hãy sống”. Bây giờ ở Thành phố Hồ Chí Minh, cảm giác như người ta sắp quên mất cái gì gọi là hồi hã, cái gì cũng không quá gấp, bà chủ nhà cũng chẳng vội đòi tiền nhà hai tháng qua, cuộc sống trong những ngày này không còn vội vã quá như trước, khi mà tôi vẫn hay than là chẳng kịp để làm điều gì. Nhiều khi nhiều thì giờ quá (câu này thì không đúng chút nào, nhưng vẫn thấy như thế), người ta lại đâm ra nghỉ ngơi nhiều, rồi buồn những cái buồn rất lạ. Buồn vì không được uống ly

cà phê ở cái góc quán trên đường Nguyễn Đình Chiểu; buồn vì không được hít lấy hít để
khỏi bụi và cái mùi xăng xe tỏa ra từ mấy chiếc xế cù i ạch nổ máy khi chờ đèn đỏ trên
đường Điện Biên Phủ; hoặc giả cũng buồn vì không còn được nhìn đàn bồ câu ông ẹo
trước Nhà thờ Đức Bà (chẳng biết chúng có còn sà xuống chờ ai đó rải ra đất mấy hạt
thóc vàng),...

Bây giờ thành phố chỉ còn bận việc test covid, bận thống kê, bận tiêm phòng,
bận hỗ trợ và buồn nhất là bận lòng, bởi có những xa xăm vô hạn khi người thân trở
về sau một cuộc chống chọi với chủng vi sinh nguy hiểm chỉ còn là “cát bụi”. Có lẽ
chưa bao giờ lại có những cuộc điện thoại dài hơi như thế, cũng chưa bao giờ người
ta dành thời gian quan tâm nhau nhiều đến thế, người ta cảm thấy yêu quý và trân
trọng gia đình đầu yêu của mình, và người ta cũng tự lo lắng cho người ta vậy chằng.

Tôi vẫn thường trách Thành phố Hồ Chí Minh vô tình như kiểu lá rụng chẳng
ai nhìn, nhưng giờ đây tôi lại nhìn thấy bao sự vô tình khác cho cái đất từng nuôi
sống chính họ. Người ta cống kênh dùm tùm, dất dúi nhau rời đi khi có thể, bởi một
lẽ cũng rất thật, thành phố không đủ sức cứu mang họ, ít nhất là trong lúc này. Bất
giác tôi lại thấy thương quá mà cũng buồn quá vậy thay, bởi Thành phố Hồ Chí Minh
trong mắt tôi chưa bao giờ trầm tư và tang tóc như thế. Bao nhiêu tình thương từ các
vùng miền đổ về nơi đây như một sự cứu cánh rất kịp thời, lương thực thực phẩm
thì dành cho người dân đang bị trói chân tại chỗ, còn ngần ấy những yêu thương từ
Nam chí Bắc đắp vào vết thương nặng nề mà thành phố đang gồng mình chịu đựng.

Đến tận bây giờ, khi vết thương ấy đã lành miệng, nhưng vết sẹo sâu dài vẫn còn hiển hiện như một minh chứng của cơn đại dịch đã qua. Tôi biết, đã có không ít đánh đổi và mất mát, không ít những hy sinh, không ít những giọt mồ hôi và nước mắt của không biết bao nhiêu con người, ấy vậy mà tôi vẫn phải cảm thán rằng, bằng một cách kỳ diệu nào đó, chúng ta đã vượt qua năm Covid ấy một cách thần kỳ. Thành phố Hồ Chí Minh lại đông vui, lại nhộn nhịp, lại là nơi đáng sống hoặc ít nhất nó đáng để người ta có thể trở lại.

Ai ở lâu ngày ở thành phố này chắc cũng biết, nơi đây chẳng rộng lớn quá theo cái cách mà người ta vẫn thường hay nghĩ. Cái làm cho ta tưởng thành phố này rộng, là do đường xá nhiều ngõ ngách, thông thoáng và những con đường độc hươg. Người ta đi lạc nhiều, và người ta cảm thấy “ngộ”. Thành phố đưa ta vào những con đường rất lạ, nhưng lại dẫn về những chốn rất quen. Những nơi mà ngày xưa, khoảng thanh xuân tươi màu, có in đôi dấu bước, và có kẻ đánh rơi trái tim màu hồng. Tôi mỉm cười giữa cái nắng bụi, lại trầm nghĩ “quá khứ chưa hẳn đã buồn”.

“Ngộ” với tôi

- vừa là ngộ nghĩnh, Sài Gòn vẫn là nơi đáng yêu dễ thương
- vừa là hội ngộ, gặp người, gặp chính bản thân
- và cuối cùng là ngộ ra, chiêm nghiệm được cái ý nghĩa hay ho cho mình.

Cảm ơn vì còn được sống, còn được ngắm ngang và hãy cũng còn được làm lưng “vắt vả” quá.

Hôm nay tôi lại đi làm muộn trong một buổi sáng trời trong. Tôi đã vứt mấy cái suy nghĩ vớ vẩn (oán trách việc đất thành phố nhiều người và xe, con đường một chiều bé tẹo và đời mình sao suốt ngày phải dậy sớm đi làm) xuống lòng sông Sài Gòn, và rồi mỉm cười với cái đất hoa lệ này chỉ vì biết nó còn kẹt xe quá!

*“Người chẳng hỏi để mình được nói
Rằng mình an vui với những ngón ngang này
Hạnh phúc vẫn ở trong mình và ở mãi
Những nỗi buồn tựa hoa rụng mùa xa
Còn ưu tư là còn đang tồn tại
Cứ rồi rãm bao điều là còn cớ để bước đi...”*

**Thành phố,
ngày 1 tháng 12 năm 2022**

NHỮNG NGÀY CHƯA QUA

Họ và tên: **LÊ THỊ NHUNG**

Nghề nghiệp: *Huấn luyện viên - Bí thư chi bộ Khu phố 6*

Email: *nhungle0054@gmail.com*; Đơn vị: *Chi bộ Khu phố 6, phường Tân Định.*

Địa chỉ: *chung cư 44 B Trần Quang Khải, phường Tân Định, Quận 1*

Ngày ấy khi nói đến Covid-19, tôi chưa hình dung là nó nguy hiểm đến mức nào, mặc dù vẫn nghe tuyên truyền về những ảnh hưởng của nó đối với con người. Nghe nói ở các nước, nhất là Trung Quốc thiệt hại về người nặng nề nhất, người ta nói chưa bệnh chưa biết, còn thờ ơ, thật vậy cho đến một ngày.....

Tôi đã được tiêm ngừa Covid ngày 01/8/2022; đến ngày 12/8/2021, khi đó con tôi đi làm về nói sao nghẹt mũi, nhức đầu, khó chịu quá, tôi nói con ra bệnh viện Quận 1 khám xem có bị xoang thì lấy thuốc về uống.

Đầu tiên, con bước vào bệnh viện và phải test nhanh, thể là khoảng 15 phút bị mời ra một góc bệnh viện và thông báo dương tính với Covid-19. Con thông báo cho tôi và đề nghị mẹ cùng ra bệnh viện để test Covid-19 đi. Đến lượt tôi, tôi cũng hai vạch và không biết mình lây từ đâu vì tôi là tổ trưởng dân phố, tôi thường tiếp xúc với người dân thường xuyên và cũng chưa có triệu chứng.

Hai mẹ con tôi được ngồi chờ tại khu vực cách ly của sân bệnh viện Quận 1 khoảng 15m², cùng với gần 20 người, trong đó có 4 bệnh nhân nặng nằm trên ghế bố, đi vệ sinh tại chỗ rất mất vệ sinh; còn người mới nhiễm không có nơi đi vệ sinh. Cách 30 phút bảo vệ lại xịt khử khuẩn nơi chúng tôi đang ngồi, mẹ con tôi ở đó từ 8 giờ đến 13 giờ và sau đó chúng tôi được cho về tự cách ly tại nhà (vì nhà tôi có đủ vệ sinh và phòng riêng).

Cách ngày tôi lại nhờ các chị bên Hội Liên hiệp Phụ nữ, Mặt trận Tổ quốc phường mua lương thực, thực phẩm gửi em bảo vệ nhà xe chung cư, khử khuẩn và đem lên

để trước cửa nhà cho mẹ con tôi nấu ăn hàng ngày. Có những ngày tôi ho liên tục, ăn không muốn nuốt vì mất mùi vị, ăn thịt mà như nhai bã mía, có những lúc tôi thờ rất mệt.

Trong những ngày cách ly tại nhà, tôi đều tham vấn bác sĩ Lưu tại tổng đài 1022 và uống thuốc điều trị, tập hít thở... Nhờ vậy qua 14 ngày cách ly, kết quả xét nghiệm âm tính, mẹ con tôi vui mừng khôn xiết. Vậy mà tiếp theo lại là giãn cách xã hội 15 ngày ở trong nhà, đi chợ bằng phiếu tại siêu thị Coop, rồi lại tiếp tục 15 ngày với hình thức cách ly từng khu phố với rào chắn, kẽm gai... Một lần nữa phải nhờ đội tình nguyện của phường, ngày ngày thấy hình ảnh các anh, chị em và các chú bộ đội ở sân Ủy ban nhân dân phường ngồi chia rau, chia gạo để phát cho người dân... Những ngày này Công an và UBND phường cấm trại 100%, tại khu phố 6 nơi tôi ở, cứ cách ngày, cảnh sát khu vực và hai anh bảo vệ dân phố lại chở gạo, rau, trứng, kêu gọi bà con trong tổ dân phố ra nhận về.

Vài bữa lại nghe anh cảnh sát khu vực này, các em thanh niên tình nguyện ở Ủy ban nhân dân phường bị nhiễm không được về nhà mà được chủ một khách sạn trên đường Trần Quang Khải cho mượn để anh, em tự cách ly với chi phí hữu nghị. Vài ngày sau lại nghe khu phố có tổ bị cách ly theo khu vực, thế là tổ tình nguyện của phụ nữ, có cả đảng viên trong Chi bộ 6 của tôi góp gạo, góp công, mỗi ngày phát trên 100 hộp thức ăn cho các hộ ở khu vực bị cách ly. Chùa Vạn Thọ, chùa Phước Thành cũng nấu những phần ăn chay đến phát cho bà con trong khu vực bị phong tỏa.

Trong những ngày giãn cách xã hội, nơi tôi ở có khoảng 6, 7 hộ buôn bán hàng ăn, sửa xe, kiếm ăn hàng ngày, vậy mà họ phải nghỉ ở nhà cả tháng, khó khăn chồng chất, họ nhắn tin trên zalo tổ dân phố, con nhỏ không có tiền mua thịt, cá, ăn rau với trứng hoài sao chịu nổi. Tôi nhắn tin cho chị Bảy, Chủ tịch Mặt trận Tổ quốc phường ứng cho tôi mượn 1.400.000 đồng (vì tôi đang tự cách ly) kết hợp với cảnh sát khu vực đem 7 phần quà của Ủy ban nhân dân phường và mỗi hộ 200.000 đồng để hỗ trợ họ qua cơn ngặt nghèo. Lại thêm một đám tang hộ nghèo, tôi nhắn tin cho anh, chị đảng viên trong tổ 89 hỗ trợ giúp cho gia đình họ tổ chức đám tang, lại nhờ chị Bảy ứng cho tôi 1.000.000 đồng giúp lo đám tang và bệnh mãn tính.

Hết thời gian giãn cách xã hội, tôi về khu phố 3 cùng phường thăm bạn, mới hay chị ấy mất vì Covid-19 trong thời gian giãn cách xã hội. Trước đây chị là người rất hiền, thường hay nấu ăn giúp các chùa và giúp người nghèo mổ mắt, chống chị mất đã lâu, nên chị sống với những người cháu gọi bằng dì bằng cô. Chị thường nói với tôi lúc chị còn sống, chị đã ký giấy hiến xác cho khoa học và làm di chúc để lại nhà cho

3 người cháu khi chị trăm tuổi già, vậy mà chị đã bị dính Covid-19 phải hỏa thiêu, đúng là định mệnh.

Trong những ngày giãn cách xã hội, bà con trong tổ dân phố để nghị gì, tôi đều chuyển đến Ủy ban nhân dân phường và được giải quyết ngay cho bà con.

Lời cuối cùng tôi muốn nói là tôi rất trân trọng cảm ơn Đảng ủy, UBND phường, cảm ơn đội tình nguyện xung kích của phường đã không ngại khó khăn, không ngại sức khỏe của mình để giúp đỡ cho người dân vượt qua những ngày khó khăn nhất.

HOẠT ĐỘNG CỦA CÁC ĐOÀN THỂ TRONG VÙNG DỊCH BỆNH - DẤU ẤN CỦA SỰ ĐỒNG THUẬN

Họ và tên: **BÙI VAN TRÚC**

Nghề nghiệp: *Huấn luyện viên - Phó Bí thư Chi bộ 3A; SEDT: 0902.861.001*

Đơn vị: *Chi bộ 3A - Đảng bộ Phường Phạm Ngũ Lão, Quận 1*

Địa chỉ: *102/7/21 Cống Quỳnh, phường Phạm Ngũ Lão, Quận 1*

“Lửa thử vàng, gian nan thử sức”; có trải qua thử thách khốc liệt mới hiểu và đo được lòng người, càng thử thách càng làm cho con người thêm mạnh mẽ. Đồng thuận chống dịch, đồng thuận thực hiện trách nhiệm và nhiệm vụ được giao, đồng thuận vượt qua bao khó khăn vất vả, gạt qua những hiểm nguy, kiên định việc mình làm vì nhân dân. Đó là những gì mà các đoàn thể chính trị tại Khu phố 3A, phường Phạm Ngũ Lão, Quận 1 đã cùng nhau thực hiện nhằm vượt qua đại dịch Covid-19 vừa qua.

Khu phố 3A cũng giống như rất nhiều khu phố của thành phố này, nhiều hẻm nhỏ ngoằn ngoèo, chật hẹp với mật độ dân cư đông đúc, lao động nghèo, khoảng 80% là buôn bán nhỏ, thu nhập thấp. Khu phố có 17 tổ tự quản, 689 nóc gia với 3.568 người đang sinh sống thực tế, 47 hộ tạm trú.

Khu phố 3A có 1 chi bộ với hơn 40 đảng viên, 01 Trưởng khu phố và 01 Phó trưởng khu phố, 17 tổ dân phố, Ban công tác mặt trận 05 thành viên, Chi hội Cựu chiến binh 15 thành viên, Chi hội Phụ nữ 211 hội viên, Chi hội người cao tuổi 343 hội viên, Chi hội Chữ thập đỏ 80 hội viên, Chi hội Khuyến học 61 hội viên, Chi đoàn thanh niên có 10 đoàn viên, tất cả hợp thành một hệ thống chính trị cơ sở vững mạnh.

Những tính cách tiêu biểu của người thành phố như nghĩa tình, hào sảng, bao dung, năng động, đoàn kết..., trong mùa dịch vừa qua đã thể hiện một cách đầy đủ nhất, rõ ràng nhất tại Khu phố 3A, cùng chung lưng đấu cật vượt qua gian nan. Đại dịch Covid-19 có lẽ là một đợt sát hạch, “*diễn tập*” quy mô lớn mà địa bàn phường, cụ thể hơn là địa bàn khu phố đã trải qua. Qua thử thách đó, mọi thứ đều bộc lộ rõ ràng, quyết liệt giữa sống và chết, kiên định và buông xuôi; giữa cái chung và cái riêng, cá nhân và tập thể, trách nhiệm, hy sinh và phó mặc. Không ai có thể quên được những ngày tháng đầy bi thương, khó khăn nhất là những ngày dịch bệnh bùng phát lan nhanh trong khu vực bị phong tỏa. Từ đầu tháng 6/2021 phát hiện ca dương tính với Covid-19 đầu tiên, tiếp theo 6 tổ dân phố bị phong tỏa, rồi cả 17/17 tổ dân phố trong khu phố đều có người dương tính. Khu phố bị phong tỏa, cách ly cho đến hết tháng 8/2021.

Tâm trạng mọi người đều bất an lo lắng. Người chưa nhiễm lo lắng không biết khi nào đến mình; người nhiễm càng bi đát hơn, bức bối, thiếu thốn, nằm chờ được đưa đi bệnh viện dã chiến; còn có các ca dương tính chậm đưa đi cách ly tập trung không tuân thủ ở trong nhà, nguy cơ lây nhiễm chéo trong cộng đồng rất cao. Các ca không có thuốc chữa trị mau chóng chuyển nặng; rồi có ca tử vong phải đưa đi lo hậu sự. Mọi thứ trong cuộc sống đều đảo lộn, chỉ còn sợi dây liên hệ (có lẽ là duy nhất) là những cán bộ khu phố, tổ dân phố mà họ thì cũng không khác gì người dân. Tất cả trăm mối đảo lộn trong hoàn cảnh bị phong tỏa, thiếu thốn đủ thứ dịch bệnh rình rập. Lúc lòng dân bất an, lo lắng cùng là lúc cần sự hỗ trợ, giúp đỡ nhanh nhất, kịp thời nhất. Trước mắt là nhanh chóng tiến hành giải thích, động viên người dân an tâm, tin tưởng Đảng, chính quyền trong việc chăm lo cho hơn 500 nóc gia với hàng ngàn người dân cần được cung cấp ngay (ở mức cần thiết nhất) lương thực, nhu yếu phẩm, thực phẩm thiết yếu để có cái ăn và ở yên trong nhà.

Với phương châm “*Không ai bị bỏ lại phía sau*”, đã thôi thúc sự vào cuộc của mọi người, mọi thành phần bất kể chính quyền, đoàn thể hay người dân mà lúc này gần gũi nhất, hiểu hoàn cảnh nhân dân nhất cũng như phát huy hiệu quả nhất là hệ thống chính trị tại cơ sở. Hàng loạt kế hoạch, hàng loạt công việc được mau chóng triển khai từ cấp ủy chi bộ cơ sở, ban điều hành khu phố đến các đoàn thể, các tổ trưởng, tổ phó, hội viên các hội, quần chúng tích cực để thực hiện nhiệm vụ phòng, chống dịch và an dân. Tất cả đoàn kết, trên dưới một lòng, phân công, phân việc cụ thể, rõ ràng, mỗi người một việc phù hợp và tự giác thực hiện, từ tư vấn, gặp gỡ, tiếp xúc động viên, thăm hỏi, khuyên nhủ, chuyển nhận lương thực, thực phẩm... Các đồng chí trong cấp ủy khi đó thật sự là đầu tàu gương mẫu, tắt bật ngược xuôi khắp khu vực phong tỏa từ sáng tới tối khuya, kịp thời chỉ đạo, điều hành mọi công việc. Mọi người đã phối hợp với các lực lượng chức năng (y tế, phòng dịch, công an, dân phòng...) mời từng hộ dân

khi y tế xuống làm xét nghiệm, sàng lọc người nhiễm, nhanh chóng phát hiện các ca dương tính, khẩn trương cách ly, đưa đi các bệnh viện dã chiến; tiến hành phun khử khuẩn; tổ chức những nhóm công tác gấp gờ, tiếp xúc, tuyên truyền trấn an người dân, nhắc nhở tuân thủ các biện pháp phòng dịch, vệ sinh khử khuẩn, nhất là phải đeo khẩu trang thường xuyên; nhắc nhở, giám sát mọi người không tự ý đi ra khỏi khu vực cách ly, tránh lây lan dịch bệnh; triển khai việc tiêm vắc-xin chặt chẽ và hợp lý, rà soát lên danh sách, vận động, hướng dẫn, sắp xếp lịch tiêm vắc-xin phù hợp cho từng đối tượng. Cùng với đó, các đoàn thể và người dân khu phố đã liên tục tổ chức tiếp nhận, phân phối lương thực, thực phẩm, đồ dùng thiết yếu từ bên ngoài đến các khu vực, khu phố bị phong tỏa, lập danh sách nhận quà từ các mạnh thường quân và các nguồn hỗ trợ khác; tiếp nhận lương thực, thực phẩm, cơm từ thiện chuyển vào, đảm bảo phân phát đầy đủ, đúng thành phần và không bỏ sót đối tượng nào.

Khu phố còn phối hợp tổ chức tuần tra, kiểm soát các khu vực cách ly, phong tỏa, giữ gìn an ninh trật tự, phòng chống kẻ gian, ngăn chặn những hành động quá khích. Khi đó có một nhóm người luôn tìm mọi cách đi ra, vào khu vực cách ly, trốn làm xét nghiệm, khiếu nại vượt cấp (xác minh không đúng sự thật), khu phố đã kịp thời báo cáo tình hình để nhờ sự hỗ trợ từ UBND phường và các lực lượng hỗ trợ khác, ngăn chặn kịp thời. Trong bối cảnh bị phong tỏa, không thể tự do đi lại các nơi, cấp ủy khu phố đã ứng dụng các mạng xã hội tạo group Zalo 17 tổ dân phố để thông tin, liên lạc, giúp người dân nắm được những thông tin cần thiết như các biện pháp phòng chống dịch, lịch tiêm vắc-xin, hỗ trợ về lương thực, thực phẩm...; tổ chức họp ban điều hành tổ dân phố hàng tháng qua group Zalo khu phố.

Đại dịch xảy đến không ai ngờ và cũng không chuẩn bị gì. Trong tâm thế bị động nên những ngày đầu lúng túng, không biết xử lý ra sao. Chỉ riêng chuyện vận động người dân ở yên trong nhà cũng đã gặp nhiều khó khăn, có gia đình đông thành viên giờ phải đi ra đi vào trong một không gian chật hẹp, tù túng, phản ứng gay gắt. Ban điều hành khu phố, các tổ dân phố chịu nhiều bức xúc, áp lực, công việc nhiều, bị nói nặng nhẹ, đe dọa đánh đập, đập cửa, gia đình xót xa, nhiều tổ trưởng đòi nghỉ làm, ai cũng có những giây phút chạnh lòng xao động, khi về đối diện với chính bản thân mình, rồi người thân ngăn cản, nói ra nói vào... Cấp ủy và ban điều hành khu phố cũng chỉ có thể động viên bằng lời nói và trang bị khẩu trang, kính chống giọt bắn để ban điều hành và tổ covid cộng đồng thực hiện nhiệm vụ. Mặc dù có những chuyện buồn, đau lòng, nhưng đó chỉ là cá biệt, cảm xúc nhất thời bộc phát. Trên hết vẫn là tinh thần trách nhiệm, tất cả gác qua biết bao trở ngại đồng thuận vì việc chung, vì cuộc sống và sức khỏe người dân.

Trong hoàn cảnh mới, người dân khu phố cũng quen và thích nghi dần, mọi công việc cũng ổn định hơn; lương thực, rau củ quả, nhu yếu phẩm từ các nguồn

hỗ trợ phân phối phù khắp khu vực phong tỏa theo dạng cuốn chiếu, không để sót trường hợp nào. Việc tiêm vắc-xin được thực hiện khả quan, ai cũng được tiêm, không có ca lây nhiễm mới, tâm trạng nhân dân phần khởi hơn, tin tưởng sẽ vượt qua được đại dịch. Đó chỉ là một số trong vô vàn những công việc có tên và không tên, công khai và âm thầm mà các tổ chức đoàn thể khu phố đã thực hiện trong suốt thời gian dịch bệnh.

Sau những tháng ngày cam go nhất, mọi thứ dần dần trở về “*trạng thái bình thường mới*”, khu phố đã được dỡ phong tỏa, dịch bệnh dần dần được kiểm soát. Từ những hạt nhân, cá nhân điển hình lan tỏa và tạo ra sự đồng thuận, quyết tâm đến mọi người, mọi nhà; hành động vì cộng đồng

thể hiện từ những việc làm nhỏ nhất, không đòi hỏi được thù lao hay cái gì có lợi về mình. Mặt khác, những nền tảng tinh thần và sự ưu việt của chế độ mới, được xây dựng, vun đắp bao nhiêu năm qua đã len lỏi vào đời sống xã hội như tính tập thể, tin tưởng vào chính quyền, cộng với truyền thống thương người như thể thương thân, “lá lành đùm lá rách” có cơ hội phát huy. Chính sự đồng thuận này là kết quả qua nhiều năm hình thành và phát triển, trui rèn trong hoạt động thực tiễn của các đoàn thể, để đến khi có dịp là thể hiện, ở một tầm cao mới. Đó cũng là kết quả từ các phong trào vận động, thi đua có được sự hưởng ứng nhiệt tình của nhân dân khu phố trong xây dựng và giữ vững khu phố văn hóa 16 năm liên tục từ năm 2006 đến nay.

Hiểu sâu sắc và vận dụng sáng tạo hai chữ “*lòng dân*” vào thực tiễn, “*Để trăm lần không dân cũng chịu - Khó vạn lần dân liệu cũng xong*”, thấm nhuần sâu sắc chân lý tuy đơn giản nhưng vô cùng sâu sắc, một sự nhẫn nại, chịu đựng và kiên trì trong mọi công việc, mọi hoàn cảnh để đi tới thắng lợi. Xin được gửi lời tri ân sâu sắc đến tất cả bà con Khu phố 3A đã đồng cam cộng khổ, đoàn kết cùng nhau vượt qua những ngày

gian lao; cảm ơn ban điều hành các tổ dân phố 49, 50, 51, 52, 53 và một số anh em các tổ đã hỗ trợ, giúp đỡ rất nhiều trong điều hành, sắp xếp mọi việc trong khu cách ly, trước và sau khi mở phong tỏa; cảm ơn các anh chị Tổ trưởng 57, 58, 60 đã ở vòng ngoài nhận lương thực, thực phẩm, cơm từ thiện chuyển vào khu vực bị phong tỏa.

Qua mùa dịch mỗi cán bộ lại được học thêm những bài học sâu sắc về công tác dân vận, bài học về luôn luôn gần dân, sâu sát với nhân dân, bài học về nêu gương, phát huy sức mạnh của người đứng đầu; và cũng qua mùa dịch dường như tâm thế mỗi người cũng khác, tự tin hơn, sáng suốt hơn và vững vàng hơn để sẵn sàng đương đầu với mọi gian nan, thử thách mới./.

TỪ MỘT BÀI THƠ...

Họ và tên: **LÊ THỊ THÙY LINH**

Nghề nghiệp: Giáo viên

Đơn vị: Trường Mầm non Phạm Ngũ Lão

Địa chỉ: 202-204 Bùi Viện, phường Phạm Ngũ Lão, Quận 1

Mimosa từ đâu em tới
Mang đến cho đời hạnh phúc yêu thương
Corona từ đâu em tới
Tên em nghe rất dịu dàng
Hồi cô em tròn mười chín tuổi
Vương miện trên đầu lấp lánh hào quang
Sao em không mang đến cho đời hương sắc
Tình yêu thương lãng mạn thăng hoa
Như cơn sóng gào bão tập phong ba
Em mang đến nỗi kinh hoàng toàn thế giới
Sự bình yên giờ quá mong manh
Nhân loại trầm mình trong đau thương tang tóc
Hai năm rồi hàng triệu sinh linh
Vết vối cát bụi lá vàng rơi rụng
Việt Nam ơi niềm tự hào trân quý
Đất nước ta đã ba lần thắng địch
Trí tuệ thông minh ý chí kiên cường
Tình đoàn kết ba miền đất nước
Người dân ta thương lắm đồng bào ơi

***

*Thành phố ơi xin hãy gồng mình
 Những con người rất can trường nghĩa khí
 Còn phong ba rồi sẽ qua đi
 Cho tương lai ngày mai trời lại sáng
 Người dân ta lại nở nụ cười
 Corona rút đi đồ ma quỷ
 Mimosa em lại đẹp tuyệt vời.*

Những câu thơ trong bài “Sài Gòn chống dịch” của tác giả Trương Hòa Bình đã nói lên những vất vả, khó khăn của chính quyền và Nhân dân Thành phố Hồ Chí Minh đã trải qua trong đợt dịch đã qua. Thành phố chỉ còn đó là những tiếng còi xe cấp cứu chốc chốc lại vang lên trên đường; những con đường vắng lặng, những ngọn đèn đường hiu hắt. Những cánh cửa hàng rào đóng im, ai ở nhà nấy, ngõ phố phủ đầy rêu xanh...

Đối với tôi và gia đình thì khoảng thời gian đó là khoảng thời gian không bao giờ quên. Gia đình tôi thật may mắn và hạnh phúc vì qua đại dịch mọi người vẫn bên nhau. Tôi vẫn luôn thầm cảm ơn sự hy sinh thầm lặng cũng như sự quyết tâm, quyết liệt đẩy lùi dịch Covid của các chiến sĩ “áo trắng”, các chú công an, bộ đội, các anh dân quân tự vệ, các bạn tình nguyện viên, các bác tổ trưởng... Họ cũng chỉ là một con người bình thường như chúng ta, nhưng sao từng hành động từng suy nghĩ lại phi thường đến như vậy! Khi đối đầu với chủng virus nguy hiểm, những chiến sĩ “áo trắng” của ta luôn giữ một cái “đầu lạnh” với một “tinh thần thép” cho dù bản thân cũng đang nhiễm bệnh, để quyết tâm tiêu diệt tận gốc virus này. Còn khi đối diện với bệnh nhân nhiễm virus Corona, các chiến sĩ “áo trắng” luôn sử dụng sự mềm mỏng, tình yêu thương pha chút đi dòm để động viên cũng như trấn an tinh thần để bệnh nhân nhanh chóng hồi phục. Tôi đã không cầm được nước mắt khi xem hình ảnh những chiến sĩ trực tại các chốt kiểm dịch, họ phải ăn vội gói mì, hay cái bánh để tiếp tục nhiệm vụ của mình. Hay những người con đang trong thời gian tham gia phòng chống dịch không thể về làm tròn chữ hiếu với cha mẹ mà chỉ có thể bái vọng từ xa, mong cha mẹ thấu hiểu tấm lòng - hết dịch con sẽ về tạ lỗi... Một sự hy sinh khó thể bù đắp. Thành phố Hồ Chí Minh đó, những cơn mưa chợt đến rồi chợt đi. Trên bước đường làm nhiệm vụ trở về, những cán bộ y tế - những tình nguyện viên ướt sũng. Thôi thì, chúng ta ngồi xích lại gần nhau cho ấm, cho đỡ gió bạt. Những chốt chống dịch, mưa to gió thổi mạnh các anh vừa canh chốt, giữ trạm an toàn (mỗi người đứng một góc giữ) vừa trú mưa mà “như đứng giữa trời mưa”. Đó không chỉ xuất phát từ nghĩa vụ đối với công việc, từ mệnh lệnh cấp trên mà là sự ý thức từ trái tim, trách nhiệm với đồng bào mình trong cơn hoạn nạn đã tiếp thêm sức mạnh cho họ xông pha nơi tuyến đầu.

Bên cạnh sự hy sinh của những chiến sĩ tuyến đầu, tôi còn biết ơn và khâm phục những mạnh thường quân, những con người có tấm lòng cao cả, đã không ngại dịch bệnh, không ngại khó khăn, đích thân đến từng khu vực “nóng”, trao tận tay những nhu yếu phẩm cần thiết. Món quà người dân nhận, có thể không lớn nhưng nó chứa đựng đầy sự ấm áp và tình người, chỉ vậy thôi cũng đủ để chúng ta ấm lòng, cùng nhau vượt qua đại dịch. Những hành động thiết thực, ý nghĩa, giàu lòng nhân ái ấy khiến chúng ta thêm cảm nhận được sự ấm áp của tình người. Thấu hiểu được nhiều hoàn cảnh khó khăn cần được giúp đỡ, có những mạnh thường quân đã làm cầu nối cho người dân khó khăn đến gần được với sự giúp đỡ của những nhà hảo tâm khác. Một mạnh thường quân đã nói “thời gian này ai cũng khó khăn, nên giúp được gì chị sẽ giúp hết mình. Họ vui mình cũng vui. Sống trong đời sống cần có một tấm lòng...”, hãy dành cho nhau những yêu thương, những tấm lòng nhân ái, biết chia sẻ, thấu hiểu, sẵn sàng giúp đỡ những mảnh đời bất hạnh, những hành động đó như tiếp

thêm niềm vui, động lực, nguồn sức mạnh để cùng nhau vượt qua đại dịch đầy khó khăn này. Trong khó khăn đã xuất hiện nhiều hành động, nghĩa cử cao đẹp, những câu chuyện cảm động đang lan tỏa như nhắc nhở chúng ta phải biết trân trọng những gì mình đang có và sống có trách nhiệm với gia đình, cộng đồng. Có rất nhiều cá nhân, doanh nghiệp thực hiện nghĩa cử cao đẹp ấy; người góp tiền, người góp nhu yếu phẩm, phát cơm miễn phí,... Tất cả đều đáng trân trọng, góp phần lan tỏa yêu thương, góp sức cho cuộc chiến đẩy lùi đại dịch Covid-19.

Giờ đây, tuy chúng ta đã trở lại nhịp sống bình thường hàng ngày nhưng những khó khăn do ảnh hưởng của dịch bệnh vẫn còn. Những con người can trường đang dần lấy lại tinh thần, ổn định cuộc sống sau khoảng thời gian đầy nước mắt và xót xa bởi những mất mát, đau thương không thể diễn tả bằng lời. Hiện nay, chúng ta - còn gặp nhau thì hãy trân quý và yêu thương bản thân, gia đình mình hơn bởi chúng ta vừa trải qua một thời điểm như “chết đi sống lại”.

HỒI ỨC VỀ MỘT THÀNH PHỐ NGHĨA TÌNH TRONG CƠN ĐẠI DỊCH COVID-19

Họ và tên: **HUYỀN THỊ THU LAN**

Đơn vị: *Cơ quan Phổ thông giáo lý đại đạo*

Địa chỉ: *171B Cống Quỳnh, phường Nguyễn Cư Trinh, Quận 1*

Năm 2021 là năm mà người dân Thành phố Hồ Chí Minh không bao giờ quên được trước sự tràn lan của đại dịch Covid-19 khiến cho cuộc sống của người dân thành phố dường như đảo lộn. Một thành phố vốn luôn tấp nập người xe qua lại hằng ngày, những du khách, những hàng quán, những công trình dường như đều dừng lại, thay cho vẻ ồn ào của một thành phố đầy hoa lệ, là một thành phố vắng vẻ, âm ỉ, đau thương với những còi xe cứu thương hàng ngày lưu thông trên đường phố không một mồi.

Người xưa thường nói hoạn nạn mới thấy chân tình, tinh thần nhân nghĩa giữa những con người gọi nhau bằng hai tiếng đồng bào thân thương giờ đây ngày càng trở nên sâu sắc. Một đất nước mang bản sắc dân tộc đầy tính nhân văn “thương người như thể thương thân”, “lá lành đùm lá rách”, “một con ngựa đau cả tàu không ăn cỏ” giờ đây đã thực sự đã để lại trong lòng người viết biết bao niềm cảm xúc dâng trào.

Phát cơm miễn phí cho người nghèo, người lao động tự do - Quán cơm chay Bình An, số 49 đường Ngô Quyền, Quận 10

ATM gạo* miễn phí dành cho người nghèo gặp khó khăn tại số 204, đường Vườn Lài, quận Tân Phú, TPHCM

Tặng quà cho người dân trong khu phong tỏa trên địa bàn TP. Hồ Chí Minh

Những "chuyến xe nghĩa tình" từ tỉnh Sóc Trăng

Những chuyến xe chở hàng hóa của Nhân dân tỉnh Hòa Bình xuất phát đi TP. Hồ Chí Minh chỉ viện cho miền Nam chống dịch

Trong những ngày ấy, biết bao nghĩa cử cao đẹp, đầy tính nhân văn nghĩa tình của người dân thành phố quan tâm, chăm sóc cho nhau trong mùa đại dịch. Những suất cơm miễn phí, những món quà "0 đồng", những cây ATM gạo hướng đến những người lao động nghèo, có hoàn cảnh khó khăn đã được lan tỏa trên từng con đường, ngõ hẻm mong giúp người lao động nghèo qua cơn khốn khó.

Và trong từng con hẻm, từng khu vực cách ly nhưng nghĩa tình không bao giờ xa cách, mọi người đã san sẻ cho nhau từng hạt gạo, từng bó rau, từng trứng vịt... của chính quyền, các mạnh thường quân chuyển đến cho những người thiếu thốn hơn mình, để giúp nhau cùng vượt qua giai đoạn khó khăn, thiếu thốn trong giai đoạn cách ly, giãn cách.

Không chỉ người dân thành phố, mà khắp nơi trên các nẻo đường đất nước, những chuyến xe nghĩa tình yêu thương chuyển chở những bó rau, những hạt gạo, những nhu yếu phẩm lần lượt được chuyển về thành phố để giúp đỡ đồng bào thân thương của mình an tâm chống dịch.

Và mọi người dân không phân biệt đạo đời, tôn giáo này hay tôn giáo nọ đều cùng chung tay nhau trong mái nhà Mặt trận để chăm lo cho cuộc sống của từng người dân, từng giáo dân, từng tín đồ của mình trong cơn khốn khó. Cũng như những suất cơm yêu thương của các tình nguyện viên gửi đến các bác sĩ, y tá nơi tuyến đầu để họ được no lòng, đầy đủ sức khỏe để lo cho người bệnh, và những suất cơm trao gửi yêu thương đến cho người bệnh để họ có sức khỏe vượt qua bệnh tật, sợ hãi vì dịch bệnh. Thật chưa có bao giờ tinh thần đoàn kết, yêu thương, tinh thần nhân nghĩa đầy tính nhân văn của người dân Việt được phát huy cao độ đến thế. Mọi người dường như sống chậm lại để hiểu nhau hơn, để gần gũi nhau hơn, để cảm thông và chia sẻ cùng nhau sau những tháng ngày bốn ba bận rộn lo cho sinh kế.

Thành phố Hồ Chí Minh sau bao năm tháng an lành khi đất nước hoàn toàn giải phóng giờ đây đang phải đối đầu trong một cuộc chiến khốc liệt. Một trận chiến không tiếng súng, không đạn bom nhưng kẻ thù vô cùng hung hãn, dễ dàng cướp đi mạng sống của rất nhiều người. Thế nên trong trận chiến này chống dịch như chống giặc, để giành lấy sự sống, sự an vui của các gia đình, đã biết bao chiến sĩ anh hùng áo trắng hy sinh một cách thầm lặng. Một sự hy sinh vô cùng cao quý, bản thân họ cũng có gia đình, cha mẹ, con cái để chăm sóc, để yêu thương nhưng với tiếng gọi, mệnh lệnh của trái tim, họ đã bất chấp mọi hiểm nguy, gian khó, thậm chí phải đối đầu với nguy cơ nhiễm bệnh, để mong giành giật lấy sự sống cho người dân thành phố.... Những hình ảnh xúc động của những người hùng áo trắng chỉ được nghỉ ngơi vội vã và trong phút chốc, gác lại những sinh hoạt của cuộc sống thường nhật, chấp nhận những rủi ro, không toan tính riêng tư hoặc an toàn cho bản thân, những đôi mắt thâm quầng vì mất ngủ, những gương mặt hốc hác vì mệt mỏi cũng không làm cho những người hùng áo trắng phải gục ngã, xa rời cuộc chiến làm cho những người dân thành phố thật xúc động.

Các bác sĩ Bệnh viện Bệnh nhiệt đới Trung ương điều trị cho một bệnh nhân nghi nhiễm Covid-19 (Ảnh: Tuấn Trinh)

Hình ảnh những bác sĩ, nhân viên y tế tranh thủ chợp mắt ngay tại nơi làm việc khiến ai nấy không khỏi nao lòng và thêm trân trọng những công lao đóng góp của họ cho sức khỏe nhân dân. (Ảnh: TTXVN)

Và cùng từ tiếng gọi của trái tim yêu thương, của lòng nhân ái, biết bao các tình nguyện viên, các bác sĩ, y tá đã về hưu từ khắp mọi miền đất nước cùng tiến vào Nam chi viện cho thành phố trong cơn quá tải đội ngũ bác sĩ, y tá phục vụ, chăm sóc cho bệnh nhân. Rồi đến những tình nguyện viên là các sư, các linh mục, các sư cô đã gác lại việc tu hành, dấn thân vào con đường phụng sự cho người bệnh, cùng chung sống với nhau trên tuyến đầu chống dịch để chăm sóc cho bệnh nhân không khác nào những người thân thương của họ. Một nghĩa cử cao đẹp, đầy tình người khiến cho cả thế giới phải khâm phục sự nhân ái, nghĩa tình vô cùng cao quý của người dân Việt nói chung, của thành phố mang tên Bác nói riêng.

Hình ảnh đẹp của các chiến sĩ Công an trong đại dịch Covid

Không những chính quyền, người dân mà các chiến sĩ công an, các anh bộ đội cụ Hồ cũng lao vào trận chiến chống dịch, giúp đỡ người dân trong cơn khó khăn hoạn nạn, hết lòng chăm lo cho dân, từ thức ăn, thuốc uống, vắc-xin, chôn cất cho những người đã mất và tấm lòng của những mạnh thường quân với những chi phí cho dịch vụ mai tang “0 đồng” gửi đến cho những gia đình mất mát, đau thương vì người thân đã ra đi trong đại dịch mà không có tiền để chôn cất.

Hình ảnh đẹp của tình quân trong đại dịch Covid

Và còn nữa, tình nghĩa của những người bạn nước ngoài đã gửi tặng những lô vắc-xin giúp cho người dân vượt qua đại dịch. Ôi! Không có bút mực nào có thể kể xiết tình nghĩa này.

Đại dịch đã qua đi nhưng nó đã để lại cho nhiều người biết bao đau thương, mất mát. Không có nỗi đau nào tột cùng bằng hình ảnh những cán bộ, chiến sĩ, những người dân đã “nhắm mắt xuôi tay” mà không hề trăng trối được một lời nào, cũng như không có người thân đưa tiễn. Họ ra đi trong sợ hãi, trong âm thầm cô độc, có chăng trở về cùng người thân bằng nắm tro tàn trong hũ cốt được các chiến sĩ tận tay giao tận nhà. Hoặc hình ảnh những em thơ hồn nhiên vô tư trên đầu chít vành khăn tang trắng vì sự ra đi của ông bà, cha mẹ; hay hình ảnh những em bé mới sinh ra nhưng chưa hề được bú những dòng sữa đầu đời từ mẹ, cũng như chưa bao giờ được bàn tay yêu thương ấp ủ trong lòng mẹ. Cũng có những gia đình một lúc mất đi rất nhiều người thân yêu, ông bà, cha mẹ cùng một lúc. Thật không có nỗi đau thương khốc liệt nào bằng. Xin kính cẩn đốt nén tâm hương cho các cán bộ, chiến sĩ, những đồng bào đã mất trong đại dịch. Cầu nguyện hương hồn các vị nhẹ nhàng siêu thoát, âm phủ mặc trợ cho những người dân thân yêu, cho thành phố ta, cho đất nước ta ngày càng giàu đẹp, mọi người có được cuộc sống an lành, ấm no, hạnh phúc.

Nhưng những đau thương mất mát đó không làm chùn chân những người ở lại, họ đã biến đau thương thành sức mạnh. Một sức mạnh to lớn và kỳ diệu vươn lên, đổi thay sau cơn đại dịch. Thành phố Hồ Chí Minh đã kiên cường, anh dũng, hồi sinh sức

sống một cách mạnh mẽ, hướng mọi hoạt động vào việc chăm lo cho những người còn sống, xây dựng một thành phố ngày càng giàu đẹp, văn minh, hiện đại và nghĩa tình hơn. Phố phường hôm nay đã trở nên nhộn nhịp hơn với những ánh đèn đầy màu sắc, lượng du khách đến nước ta ngày càng đông, những cửa hàng, hàng quán trở nên sầm uất, nhộn nhịp, những con đường tấp nập người xe qua lại. Thành phố đã vươn lên một sức sống mới trong giai đoạn bình thường đó chính nhờ sự quan tâm chăm sóc, lãnh đạo sâu sắc của Đảng, Chính phủ, các cấp chính quyền không ngừng chăm lo cho cuộc sống, cũng như sức khỏe của người dân sau đại dịch Covid-19. Tính năng động, sáng tạo của một thành phố nghĩa tình ngày càng mạnh mẽ, càng phát huy và vượt qua những khó khăn chướng ngại để vươn lên một tầm cao mới. Những phong trào đền ơn đáp nghĩa, những buổi tưởng nhớ đến người đã mất trong đại dịch Covid-19 cũng được lãnh đạo quan tâm, chăm lo chu đáo...

Ngày hôm nay, thành phố chúng ta nói chung, Quận 1 nói riêng đã đạt được những sự hồi sinh kỳ diệu về các mặt, người dân có được cuộc sống ấm no hạnh phúc, chuẩn bị đón một cái Tết an lành sau những tháng ngày đau thương mất mát. Người còn sống phải hết lòng cùng nhau chung sức xây dựng Quận 1, xây dựng thành phố ngày càng trở nên văn minh, hiện đại, nghĩa tình, mọi người đều có cuộc sống ấm no, hạnh phúc để không phụ lòng những người đã mất.

Xuân Quý Mão – 2023

NHÌN LẠI MỘT NĂM ĐẶC BIỆT

Họ và tên: NGUYỄN NGỌC XUÂN QUỲNH - NGUYỄN THỊ MỸ HƯƠNG - ĐỖ XUÂN TRƯỞNG

Nghề nghiệp: Giáo viên

Email: quynhnguyen.teacher@gmail.com

Đơn vị: Trường Tiểu học Nguyễn Khiêm

Địa chỉ: 2 Bis Nguyễn Bình Khiêm, phường Bến Nghé, Quận 1

Người Việt ta luôn có tinh thần tương thân tương ái. Khi đất nước gặp khó khăn, trở ngại thì tinh thần đó lại càng trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Và trong cuộc chiến phòng, chống Covid-19 trong thời gian vừa qua, tinh thần đó trở thành những hành động cụ thể, thiết thực, cùng hỗ trợ nhau vượt qua khó khăn.

Vào khoảng tháng 6 năm 2021, Cuộc chiến chống Covid-19 đang bước vào giai đoạn khó khăn hơn khi dịch bệnh ngày càng lan rộng và số lượng F0 ở các địa phương trên địa bàn Thành phố Hồ Chí Minh ngày càng gia tăng. Ngay lúc này đây, cả thành phố đang rất cần sự chung tay, góp sức để dập tắt dịch bệnh.

Nghe nói về những tấm lòng cao cả, hy sinh thầm lặng của các lực lượng y bác sĩ, bộ đội, công an, dân quân tự vệ... trên tuyến đầu chống dịch. Chuyện gác lại cuộc sống thường nhật, phải xa gia đình hay các chuyến nghỉ dưỡng... tất cả những điều này có đáng gì so với những điều họ đang đối mặt: Nguy cơ lây nhiễm, sức khỏe, mạng sống. Nhưng họ không có quyền chối từ, không có quyền quay lưng lại với lời thề “Hippocrates” khi khoác lên mình chiếc áo blouse trắng. Chúng kiến tận mắt sự vất vả, hy sinh của đồng nghiệp nơi tuyến đầu chống dịch, họ đã túc trực bên người bệnh 24/24. Họ đã lao vào tâm dịch bất chấp ngày hay đêm. Họ đã chiến đấu ròng rã suốt hơn 150 ngày qua chỉ với một ước nguyện Thành phố Hồ Chí Minh mau hồi phục.

Bên cạnh đó còn có cả sự quyết tâm của các tình nguyện viên, nào là đội ngũ giáo viên, đoàn viên hay những thanh niên đang sinh sống trên địa bàn Quận 1 cùng cùng

nhau chung sức hòa làm một để chiến đấu chống “giặc Covid” không kể ngày đêm. Bên cạnh những nhiệm vụ chuyên môn được giao cho từng cán bộ, giáo viên, nhân viên trong nhà trường, thì đã có rất nhiều giáo viên tham gia trực tiếp vào công tác chống dịch như tham gia trực chốt 12 ngày đêm tại điểm chốt của phường, phục vụ điểm tiêm ngừa Covid-19, hướng dẫn và cập nhật dữ liệu tiêm phòng, hướng dẫn nhân dân khai báo phần mềm PC-covid, tham gia đi lấy mẫu xét nghiệm toàn dân cùng đội ngũ y tế nhằm “*Truy vết thần tốc, xét nghiệm nhanh khoanh vùng gọn*”, giúp cho cuộc sống của Nhân dân phần nào ổn định hơn.

Những cô giáo tiểu học tưởng chừng như chỉ biết dạy học, chăm sóc các con thơ, thì khi có dịch cũng như lời nói của Chủ tịch nước Nguyễn Xuân Phúc “*Chống dịch như chống giặc*”, các cô cũng tình nguyện, không chùn bước, tham gia mọi hoạt động để góp những công sức nhỏ bé của mình chung tay đẩy lùi dịch bệnh, để cuộc sống sinh hoạt của nhân dân sớm trở lại bình thường, các con thơ sớm được đến lớp. Bên cạnh đó, Chi ủy và Ban Giám hiệu trường Tiểu học Nguyễn Bình Khiêm là lực lượng đi đầu trong công tác phòng chống dịch, hỗ trợ hết mình vì công việc chung trong công tác phòng ngừa Covid trên địa bàn Quận 1, tiêu biểu như: Cho mượn trường để hỗ trợ điểm tiêm; hỗ trợ các em học sinh trong việc học trực tuyến, trao tặng trang thiết bị cho các em có hoàn cảnh khó khăn, theo châm ngôn: “*Dừng đến trường nhưng không dừng việc học*.”

Ở đâu đấy, họ cũng là những người con, người cha, người mẹ... gánh những trọng trách cao cả cho gia đình nhỏ của chính mình nhưng đã bao lâu rồi họ không được về thăm gia đình? Ở đâu đấy vẫn có những chiến sĩ, tình nguyện viên nén đau thương gạt nước mắt trong nỗi đau mất người thân để gồng mình chống dịch cùng cả nước. Ở đâu đấy trên dải đất hình chữ S vẫn luôn tồn tại hai chữ “đồng bào”, bà con từ miền ngược đến miền xuôi không quản khó khăn, mệt nhọc làm từng hũ mắm, gói từng chiếc bánh, gửi từng bó rau... để chi viện lương thực, thực phẩm cho người dân trong vùng phong tỏa. Ấm lòng làm sao hai tiếng thiêng liêng “đồng bào”. Chỉ khi đất nước cần, chỉ khi thật sự khó khăn mới cảm nhận hết được tình nghĩa đồng bào đến vậy.

Khi tận mắt chứng kiến những y bác sĩ đang oằn mình chiến đấu với dịch bệnh để bảo vệ tính mạng, sức khỏe của bệnh nhân, những người lính căng mình trên các biên giới, tuyến đường để ngăn chặn mọi hành vi xuất nhập cảnh trái phép, những chú bộ đội chấp nhận cảnh “màn trời, chiếu đất” để nhường chỗ cho đồng bào trong khu cách ly, những anh dân quân xung kích áo đầm mồ hôi hay những tình nguyện viên với những cánh tay rã rời vì khuôn vác nặng có thể lăn ra ngủ bất cứ đâu vì kiệt sức khi làm nhiệm vụ..., ta mới thấu hiểu hết tất cả những khó khăn, mệt nhọc mà họ - những chiến sĩ tuyến đầu phòng chống dịch đang phải trải qua và chịu đựng. Thương và tự hào lắm về các anh, các chị, các bạn - những người con đất Việt anh hùng.

Đôi khi cứ tưởng rằng, giá trị của cuộc sống hiện tại cấu thành từ những điều thật lớn lao mà làm cho ta quên đi những điều rất nhỏ trong đời thường. Nhưng khi hiểu được tận cùng giá trị của những điều rất đỗi bình thường trong cuộc sống là căn nguyên làm nên những sự lớn lao mới thấy rằng: Làm những điều lớn lao không bao giờ là việc ngoài tầm tay với, hạnh phúc không bao giờ ở xa ta, chỉ cần nâng niu những điều rất nhỏ trong cuộc sống, góp nhặt những niềm vui đơn sơ trong dòng đời. Niềm vui nối tiếp niềm vui, tới một ngày vỡ òa thành niềm hạnh phúc.

BÔNG HỒNG TRONG CHIẾN DỊCH COVID-19

Họ và tên: **TRẦN THỊ VIỆT HƯƠNG**

Nghề nghiệp: Giáo viên

Đơn vị: Trường Tiểu học Khai Minh

Địa chỉ: 15 Lê Công Kiều, phường Nguyễn Thái Bình, Quận 1

Có lẽ đã hơn hai năm, cả thành phố gồng mình vượt qua từng giai đoạn khi đại dịch Covid-19 tấn công. Biết bao hy sinh từ tinh thần, vật chất và cả tính mạng. Nỗi đau thương mất mát vẫn còn nhói đau trong tim mỗi người chúng ta - những người may mắn thoát khỏi “thần chết Covid-19”. Trước tình hình dịch bệnh Covid-19 diễn biến phức tạp, không ít những tấm gương tiêu biểu đã xuất hiện trên mọi mặt trận với tinh thần “chống dịch như chống giặc”, chiến đấu không khuất phục với quyết tâm đẩy lùi dịch bệnh. Đồng chí Nguyễn Ngọc Toàn - một chiến sĩ công an phường

Đồng chí Toàn gửi thức ăn, rau xanh đến các hộ gia đình

Nguyễn Thái Bình phụ trách khu phố 3 là tấm gương sáng. Việc anh làm không lớn nhưng để lại trong lòng mỗi người dân cả trái tim: Sống vì người! Bà con khu phố 3 không thể quên những nghĩa cử cao cả khi anh đã nỗ lực hỗ trợ những hoàn cảnh khó khăn trên địa bàn bị ảnh hưởng bởi dịch Covid-19.

Với tinh thần chủ động, tích cực, trách nhiệm, đồng chí Toàn đã có nhiều sáng tạo trong tuyên truyền, vận động, hỗ trợ phòng, chống dịch Covid-19. Toàn đã tích cực tuyên truyền thông điệp “5K”, vận động người dân đeo khẩu trang khi ra ngoài, hạn chế ra đường khi không cần thiết, không tụ tập đông người nhằm chung tay phòng, chống dịch bệnh Covid-19... Không ngại khó khăn, mang tấm lòng thiện nguyện để chia sẻ yêu thương cho cộng đồng trong thời gian thực hiện giãn cách xã hội theo Chỉ thị 16 của Thủ tướng Chính phủ, Ngọc Toàn ngày đêm thầm lặng, nhiệt tình với công tác tuyên truyền, vận động, kêu gọi sự chung tay ủng hộ của các nhà hảo tâm, các gia đình hội viên, bà con nhân dân tích cực tham gia ủng hộ rau, củ, quả và các nhu yếu phẩm để ủng hộ người dân nghèo, gặp khó khăn do ảnh hưởng của dịch Covid-19 trên địa bàn khu phố.

Bánh trung thu cho các con

Những đêm mưa to, ướt lạnh, liên tục hòa vào tiếng mưa rơi là âm thanh còi hú của những chuyến xe đưa người đi cách ly, chuyển viện, cấp cứu. Bóng dáng Toàn xông pha trong cảnh vắng lặng toát lên hình ảnh của một chiến sĩ xông pha nơi tuyến đầu chống dịch. Chiến sĩ công an trẻ ấy tham gia trực ở chốt kiểm soát phòng dịch Covid-19 của khu phố để bảo vệ vùng xanh và tham gia đội test nhanh tầm soát Covid-19.

Bên cạnh đó, nhằm chăm lo, hỗ trợ các gia đình và người dân trong khu vực bị phong tỏa, cách ly có nhu yếu phẩm hàng ngày, đảm bảo sức khỏe, an toàn trong mùa dịch, mỗi ngày đồng chí Toàn thu thập thông tin cần mua sắm từ các hộ gia đình, sắp xếp thời gian đi mua mang về phân phát tận nơi cho từng hộ gia đình. Em ấy chăm lo các hộ gia đình như chăm lo cho người thân của mình. Với sự tận tụy, tận tâm, nhiệt tình, trách nhiệm, em luôn hòa đồng với mọi người và được mọi người tin yêu. Em ấy không nề hà, không ngại khó, không ngại khổ, luôn nỗ lực, cố gắng hết sức mình để đóng góp cho công tác phòng, chống dịch tại địa phương. Mỗi ngày, chứng kiến bà con trong khu phố 3 bị bệnh và thiếu lương thực, Toàn đã vận động người có điều kiện giúp đỡ những người có hoàn cảnh khó khăn. Khu phố 3 đã đoàn kết vượt qua đại dịch theo lời kêu gọi xuất phát từ cái tâm trong sáng của em: “Nhường cơm sẻ áo - Không bỏ ai lại phía sau”; châm thêm lửa để tiếp thêm nhiệt huyết. Thế rồi em làm được việc tưởng chừng như nhỏ nhưng xem ra không nhỏ tí nào. Em đã trích hai tháng tiền lương của mình để mua dụng cụ học tập, lương thực và bánh trung thu để phát cho những em học sinh có hoàn cảnh khó khăn. Những hành động đẹp như tấm gương của chiến sĩ Nguyễn Ngọc Toàn thật đáng được trân trọng.

Giấy khen ghi nhận đóng góp tích cực trong công tác phòng, chống dịch Covid-19 của đồng chí Nguyễn Ngọc Toàn

Đến lúc này, Thành phố Hồ Chí Minh nói riêng, đất nước ta nói chung vẫn còn đó nỗi lo dịch bệnh. Những tấm gương thầm lặng như chiến sĩ công an Ngọc Toàn vẫn là ngọn đuốc châm thêm lửa cho cuộc chiến đấu chống đại dịch Covid-19. Trong niềm tin vào sự lãnh đạo của Đảng và Nhà nước, Nhân dân khu phố 3 nói riêng và nhân dân cả nước nói chung cảm nhận sâu sắc tình người ấm áp trong sự sẻ chia của các lực lượng tham gia chống dịch, đặc biệt là các đồng chí công an sống trong lòng dân, lặng lẽ cống hiến tâm sức bảo vệ cuộc sống toàn dân.

Xin cảm ơn những chiến sĩ chống dịch Covid với cả trái tim!

TÌNH NGƯỜI NƠI THÀNH PHỐ YÊU THƯƠNG

Họ và tên: **NGUYỄN PHAN THANH LIÊU**

Email: phanthanhlieu28@gmail.com

Đơn vị: Trường Giáo dục Chuyên biệt Tương Lai Quận 1

Địa chỉ: 27A2 Trần Nhật Duật, phường Tân Định, Quận 1

Đông về, Thành phố Hồ Chí Minh vẫn thế, vẫn ồn ào náo nhiệt. Hôm nay, tôi thử ngồi trên tầng cao, ngắm nhìn cả thành phố chuyển động từ từ như một cỗ máy. Thành phố Hồ Chí Minh với sức sống thật mãnh liệt, mạnh mẽ, chạy đua với con người, thời gian và máy móc. Hàng ngàn phương tiện giao thông qua lại, các ngôi nhà chen chúc, nhìn chúng như một mô hình thu nhỏ, giờ đây tôi mới biết mình thật nhỏ bé trong cái thành phố này. Thành phố nhộn nhịp với sức sống tiềm tàng, với từng khía cạnh không bao giờ yên tĩnh. Đã bao giờ bạn để ý đến những khía cạnh khác, bình yên hơn của thành phố chưa? Tôi chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày mình ngừng lại khoảng thời gian mình cùng hệ thống chính trị quận tham gia chống dịch Covid-19. Cuộc chiến không tiếng súng mà đầy đau khổ và sự mất mát, đau thương.

Năm 2021 là một năm mà có lẽ người dân thành phố sẽ không bao giờ quên khi tình hình dịch bệnh Covid-19 bùng nổ nghiêm trọng. Bắt đầu từ đầu tháng 5/2021 khi xuất hiện những ca nhiễm của đợt bùng phát dịch thứ tư, sau đó dần lan rộng ra toàn thành phố,

đến cuối tháng 7/2021, tình hình ngày càng trở nên nghiêm trọng, buộc lãnh đạo thành phố phải thực hiện các biện pháp giãn cách nghiêm ngặt. Trong lúc đó, có những khu hẻm, những hộ dân bị cách ly. Những người dân bị nhiễm bệnh phải đưa vào bệnh viện, khu cách ly để điều trị. Chính quyền các cấp đã có nhiều biện pháp để phòng chống dịch Covid-19 như: Chuyển hóa vùng đỏ thành vùng xanh, áp dụng thông điệp 5K, không tụ tập đông người, triển khai các biện pháp phòng chống dịch bệnh Covid-19, cách ly nhà với nhà, người với người, không tập trung, tụ tập nơi đông người, rửa tay bằng xà phòng hoặc dung dịch sát khuẩn, tiêm vắc-xin miễn phí, khai báo y tế khi có các triệu chứng

ho, khó thở, sốt, hắt hơi... Bên cạnh đó, hệ thống chính trị các cấp trong Quận 1 đã quan tâm, chăm lo đời sống của người dân từ bữa cơm hàng ngày đến hỗ trợ, giải quyết những vấn đề cấp bách của người dân như phân loại rau, củ, quả, trao quà cho bà con khu nhà trọ, các hộ gia đình trong khu phố... Và tôi, khi đó nhận được lời kêu gọi của Ban Dân vận Quận ủy Quận 1 đã tham gia tình nguyện chống dịch. Đội của

chúng tôi gồm 6 người, công việc hàng ngày là chăm sóc bệnh nhân F0 tại khu cách ly 100 Cô Giang. Khi quyết định tham gia tình nguyện, chúng tôi đều xác định đây thực sự là cuộc chiến của mình, động lực của chúng tôi đến từ những điều giản dị. Chúng tôi đã trở thành những người đồng đội thân thiết của nhau, có thể tâm sự với nhau như những người trong gia đình. Có bạn không dám nghe điện thoại của ba mẹ chỉ vì sợ ba mẹ phát hiện ra mình đang tham gia tình nguyện chống dịch. Có bạn là giáo viên, sáng dạy trực tuyến, trưa tranh thủ hỗ trợ phát cơm, tối soạn giáo án. Có bạn gửi con ở nhà cho gia đình và khi gọi về nói chuyện

với con thì lại khóc như một đứa trẻ. Tôi còn nhớ, con của bạn đã nói trong điện thoại: “Con muốn đi diệt virus giống như mẹ”.

Công việc vất vả và nguy cơ lây nhiễm rất cao nhưng trên môi các bạn lúc nào cũng nở nụ cười thân thiện và lạc quan. Niềm vui của chúng tôi là được nghe bệnh nhân khoe: “Hôm nay cô xét nghiệm âm

tính rồi, mai cô được về nhà rồi. Cảm ơn các con đã chăm sóc tận tình!”... Có thể thấy những phần việc thiết thực của đội tình nguyện viên đã thể hiện rõ tinh thần xung kích, trách nhiệm và là niềm tự hào của tuổi trẻ. Khi quay trở về cuộc sống thường nhật, tôi cảm thấy mình trở nên giàu có, mang về cả kho bài học về con người, về cuộc đời, về những đức tính tốt đẹp và cả lòng nhân ái, sẻ chia, thấu hiểu. Mỗi một ngày, mình lại trưởng thành thêm một chút. Cảm ơn những người đến, những người đi và những người ở lại. Cảm ơn những người đã cho mình động lực, cho mình yêu thương, cho mình bài học. Cảm ơn những người đã chọn mình để tin tưởng.

Giờ đây khi dịch bệnh qua đi, chúng ta đã và đang mở cửa, hội nhập quốc tế theo tiêu chí thích ứng, an toàn, linh hoạt, nhưng dịch bệnh Covid-19 vẫn còn đó, vẫn còn nhiều biến thể mới mà chúng ta chưa phát hiện ra. Vì vậy, đối với mỗi người chúng ta, để phòng chống dịch Covid-19 thật tốt, tạo điều kiện thuận lợi ổn định cuộc sống, phát triển kinh tế xã hội, thì điều quan trọng nhất là phải có ý thức trách nhiệm cao trong việc thực hiện các giải pháp phòng chống dịch với việc thực hiện tốt thông điệp “V2K”: vắc-xin, khẩu trang, khử khuẩn./.

MỤC LỤC

LỜI NÓI ĐẦU	3
DOANH NHÂN - TỔ TRƯỞNG: ĐÚNG VAI - ĐÚNG VIỆC.....	5
<i>Hà Minh Thảo</i>	
LỬA YÊU THƯƠNG.....	14
<i>Trần Thị Mến</i>	
MÙA HẠ NĂM NHÂM DẦN!.....	19
<i>Huỳnh Tấn Thành</i>	
GIEO NIỀM TIN TỪ NHỮNG YÊU THƯƠNG.....	23
<i>Nguyễn Thị Lâm</i>	
TUỔI HAI LĂM ĐẶC BIỆT	28
<i>Vũ Thị Tâm</i>	
KỶ ỨC THÁNG 5.....	36
<i>Thiên Duyên</i>	
CÓ MỘT NHÀNH MAI NGÁT HƯƠNG NHƯ THẾ!	41
<i>Tạ Thị Thanh Huyền</i>	
CON HÈM NHỎ THẤM ĐẮM TÌNH NGƯỜI.....	46
<i>Phạm Tấn Kính</i>	
VÌ MỌI NGƯỜI, Ở MỌI NƠI.....	50
<i>Vũ Thế Hùng</i>	
CÂU CHUYỆN ATM HỌC ĐƯỜNG	54
<i>Phạm Phú Hoàng Kiệt</i>	

TIẾNG VỌNG TỪ CÒI XE CẤP CỨU	59
<i>Thị Hồng Tươi</i>	
YÊU THƯƠNG GỬI MẸ	66
<i>Phan Thanh Phong</i>	
NHÌN LẠI QUÁ KHỨ...	
ĐỂ THẤY MỘT MẢNG KÝ ỨC KHÔNG THỂ KINH HOÀNG HƠN NỮA	72
<i>Nguyễn Thị Ngân Sương</i>	
TINH THẦN ĐOÀN KẾT, TRÊN DƯỚI MỘT LÒNG, VƯỢT QUA ĐẠI DỊCH HƯỚNG TỚI TƯƠNG LAI	79
<i>Phạm Duy Tiên</i>	
THƯƠNG LẮM! SỰ HY SINH CAO CẢ KHÔNG THỂ NÓI THÀNH LỜI....	84
<i>Võ Thị Tuyết Như</i>	
NHẬT KÝ: NHỮNG NGÀY THẮNG KHÔNG QUÊN... ..	92
<i>Hoàng Thị Lợi</i>	
HÀNH TRÌNH CỦA NHỮNG CHIẾN SĨ TUYẾN ĐẦU CHỐNG DỊCH	98
<i>Nguyễn Văn Đông</i>	
TÌNH NGƯỜI TRONG VÙNG DỊCH	104
<i>Bùi Văn Trúc</i>	
GỬI CHÚT YÊU THƯƠNG.....	110
<i>Trần Thị Thu Thảo - Nguyễn Thị Thanh Tâm - Nguyễn Thị Kim Phương</i>	
GIÁO VIÊN QUẬN 1 CỐNG HIẾN SỨC TRẺ TRONG CÔNG TÁC PHÒNG CHỐNG DỊCH COVID-19	113
<i>Trần Nguyễn Phương Thảo</i>	
“SỐNG TRONG ĐỜI SỐNG, CẦN CÓ MỘT TẤM LÒNG”	117
<i>Nguyễn Ngọc Vân</i>	
TỔ DÂN PHỐ XANH TRONG TRẬN CUỒNG PHONG CỦA ĐẠI DỊCH COVID-19 LẦN THỨ TƯ	120
<i>Nguyễn Tiến Hùng</i>	
NGƯỜI EM DẤU CỦA TÔI!.....	123
<i>Đào Duy Thái</i>	

CHÚNG TA LÀ NGƯỜI VIỆT NAM, MỘT VIỆT NAM TỬ TẾ, VIỆT NAM ĐOÀN KẾT	126
<i>Nguyễn Tú</i>	
NGUYỄN NGÀY AN - NGƯỜI AN!	132
<i>Thích Bửu Lợi</i>	
NƠI ẤY CÓ ĐỒNG BÀO TÔI CẦN GIÚP	138
<i>Phạm Ngọc Khải</i>	
NHỮNG NGÀY KHÔNG QUÊN.....	144
<i>Lê Thị Bích Hoa</i>	
VĂN LANG - CHIA SẺ YÊU THƯƠNG, NÂNG BƯỚC HÀNH TRÌNH	147
<i>Trang Ngọc Bích</i>	
CẢM ƠN NGƯỜI CHIẾN SĨ ÁO BLOUSE.....	150
<i>Nguyễn Thị Mỹ Huyền</i>	
THÀNH PHỐ, NHỮNG THÁNG NGÀY KHÔNG THỂ QUÊN.....	154
<i>Thích Nữ Tắc Phú</i>	
LẦN RANH “SINH - TỬ”	158
<i>Nguyễn Thanh Thảo</i>	
TÌNH NGUYỆN VIÊN CHỐNG DỊCH	161
<i>Lê Thị Thảo</i>	
ĐI QUA ĐẠI DỊCH.....	164
<i>Lê Ngọc Nhi</i>	
NGƯỜI “VÁC TÙ VÀ HÀNG TỔNG” ĐÁNG KÍNH!	167
<i>Đinh Thị Ngọc Phương</i>	
QUẬN 1 - TRONG TRÁI TIM TÔI.....	170
<i>Nguyễn Thành Kiên</i>	
SỨC MẠNH TO LỚN CHIẾN THẮNG ĐẠI DỊCH COVID-19	176
<i>Phạm Xuân Khánh</i>	
CHIẾN ĐẤU VỚI ĐẠI DỊCH COVID-19	180
<i>Võ Nguyễn Phương Duy</i>	

“HỒI SINH”	184
<i>Bùi Thị Thu Nga</i>	
TÌNH THẦN TƯƠNG ÁI	189
<i>Nguyễn Thị Phụng Kiều</i>	
... PHÁT HUY SỨC MẠNH TOÀN DÂN	192
<i>Bùi Trung Đình</i>	
HÃY YÊU SÀI GÒN KẾT XE!!!	196
<i>Nguyễn Thiên Đông</i>	
NHỮNG NGÀY CHƯA QUA	201
<i>Lê Thị Nhung</i>	
HOẠT ĐỘNG CỦA CÁC ĐOÀN THỂ TRONG VÙNG DỊCH BỆNH - DẤU ẤN CỦA SỰ ĐỒNG THUẬN	204
<i>Bùi Văn Trúc</i>	
TỪ MỘT BÀI THƠ.....	209
<i>Lê Thị Thùy Linh</i>	
HỒI ỨC VỀ MỘT THÀNH PHỐ NGHĨA TÌNH TRONG CƠN ĐẠI DỊCH COVID-19	213
<i>Huỳnh Thị Thu Lan</i>	
NHÌN LẠI MỘT NĂM ĐẶC BIỆT	219
<i>Nguyễn Ngọc Xuân Quỳnh - Nguyễn Thị Mỹ Hương - Đỗ Xuân Trường</i>	
BÔNG HỒNG TRONG CHIẾN DỊCH COVID-19	222
<i>Trần Thị Việt Hương</i>	
TÌNH NGƯỜI NƠI THÀNH PHỐ YÊU THƯƠNG	225
<i>Nguyễn Phan Thanh Liễu</i>	

Vượt qua tâm dịch
KỶ ỨC KHÔNG QUÊN
COVID 19

VƯỢT QUA TÂM DỊCH KỶ ỨC KHÔNG QUÊN

Sách không bán

www.sachweb.vn